

புதிய கலாச்சாரம்

மார்ச் - 2000
ம.க.இ.க. மாத இதழ்
ரூ. 5.00

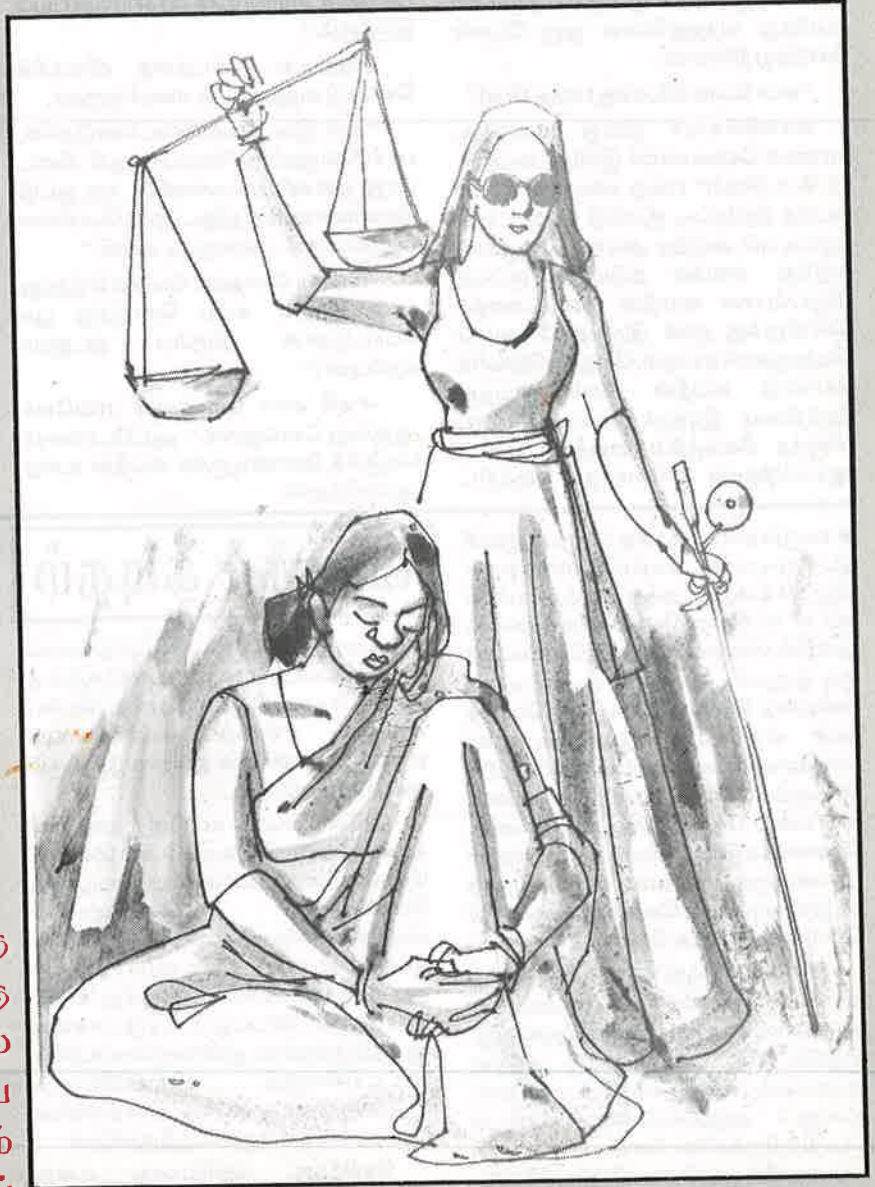

ஹே ராம்:
கதையா, வரலாறா?

காடு அழிகிறது
குமுதம் கொழுக்கிறது!

திருத்தவே முடியாத
தியவனான மூத்த
மகனைக் கொலை
செய்த தனது தளைய
மகன்களிருவரும்
வந்தலை செய்யப்
படவேண்டும் என்று
வாதாநகிராள்
ஒரு தாய்

நியாயமான கொலை
நியாயமற்ற தண்டனை

குடியின் அளவு அதிகரித்துவிட மைதீனுக்கு பார்ப்பதெல்லாம் இரண்டாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது.

“யோவ் என்னாதேடுற, மப்பு ஏறுனா உனக்கு ஆட்டோ வுட்ட எடமே மறந்து போச்சா? எதிர்த்தாப்ல பாரு, அந்த கோயிலாண்ட நிக்கிது பாரு.”

“மெக்டோவேல், மெக்டோவேல் தான் சூப்பர் கிக்கு.. லாரி பிரதர், கொஞ்சம் ஓவர், வர்ரட்டா துட்டு தந்தாச்சு இன்னா!”

சந்திர மண்டலத்தில் நடை பயில்வது போல மைதீன் ஆட்டோவை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். குறுக்கே வந்த சைக்கிள் இரண்டாகத் தெரிய தடுமாறி தப்பித்து வந்ததுபோல ஒரு போல் கொடுத்து நின்றான்.

“ஏய்! பொறம்போக்கு பாத்து போ!”

சைக்கிள்காரர் நின்று முறைக்க, வாயைக் கோணலாக்கி இளித்த மைதீன், “நீ போ. பிரதர்!” என்று கண்களை சிரமப் பட்டுத் திறந்தபடி கும்பிடு போட்டான். மறுபடியும் அடுத்த அடியை வேகமாக எடுத்து வைக்க தடுமாறி குப்புற விழப்போன மைதீன் நடைபாதைக் கோயிலுக்கு முன் இருந்த வேலைப் பிடித்ததுதான் தாமதம், வேலும் பிடுங்கிக் கொண்டு மைதீன் மேல் சாய்ந்து நெற்றியை இரத்தச் சாயமாக்கியது. விழுந்த வேகத்தில் மைதீன் புலம்ப ஆரம்பித்தான். “வோத்தா கவுத்தி”

★ யாரும் தப்ப முடியாத, யாரும் ஒதுங்கி ஓட முடியாத கேள்விக்கணைகளை எழுப்பி உள்ளது ‘நமது நகரம் அவர்கள் ஆட்சி’ கட்டுரை. நியான் விளக்குகளின் ஒளியில், பின்னால்துருத்திக் கொண்டிருக்கும் துருப்பிடித்த கம்பிகள் அவ்வளவு எளிதாகத் தெரிவதில்லை. அதுபோலத்தான் எந்திரமாக இயங்கும் நகர வாழ்க்கையில் அதன்துயரங்களை நேரில் பார்க்கும் போதுகூட, ‘ஏன் இந்த அவலம்’ என மனம் கேள்வி எழுப்புவதில்லை. மௌனமாக இந்தத் துயரங்களை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அனைவரும் இந்தக் கட்டுரை எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

— ராகவன், பு.ஐ.தொ.மு., சென்னை

★ மருத்துவரின் அனுபவங்கள் கதைகளாகி வருவது நன்றாக இருக்கிறது. இதுவே 10 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய அனுபவம் என்று எழுதியிருக்கிறார். இன்னும் அனுபவங்கள் அவரிடம் பொதிந்திருக்கவே செய்யும். வெளிக் கொணர வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

கோமேதகத்தின் சிறுகதை சொற் கவிதையாகவே அமைந்திருக்கிறது. உழைக்கும் மக்களின் மொழியை அந்தந்த மண்ணின் இசை உணர்ச்சியுடன்

மெக்டோ ‘வேல்’

டியே... ஆங் பாரு இப்ப” பலவாறு எழு முயற்சித்து விழுந்தான் மைதீன்.

அதற்குள் அக்கம் பக்கம் உள்ளவர்கள் வந்துவிட, கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது.

“யோவ் துலுக்கப்பய வேணும்னே செஞ்சிருப்பான்யா?”

“நட்டிருந்த வேலு எப்படியா சாயும், இவன் படிச்ச புடுங்கி எடுத்துருக்கான்.”

“வுட்கூடாது சார். போலீசுக்கு போன் பண்ணி உள்ளாற வச்ச ஒதச்சாதான் பயம் இருக்கும்.”

அதற்குள் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டுவந்த ஆட்டோகாரர் ஒருவர்,

“சார் இவரு நம்ம ஸ்டான்டூதான், பாய் வேணும்னு செய்யற ஆள் கிடையாது. தண்ணியில் பண்ணிட்டாரு, துட்டு வேண்ணா வாங்கி தந்துடறேன். போலீஸ்ல வேணாம் சார். புள்ளகுட்டி காரன்.”

“யோவ்! மொதல்ல வேலை எடுத்தது சாமி குத்தம். காவு கொடுத்து பூச போட்டுதான் திரும்ப நடனும் தெரியுமா?”

“சரி சார்! மொத்தமா எவ்வோ ஆகும்னு சொல்லுங்க.” ஆட்டோகாரர் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்க மைதீன் உளற ஆரம்பித்தான்.

“வோத்தா நெந்திய பொளந்துதான் ரத்தத்த எடுத்துக்கிச்சே. இன்னாத்துக்குப்பா திரும்பவும் காவு? வோத்தா மொதல்ல காப்பாத்திவுடாம, கவுத்துட்டது தான்யா சாமி குத்தம். குமாரு, பாயின்ட் கேளு ஹக்காங்....”

“பாத்தியாயா! உங்க ஆளு வாய் கொழுப்ப, உதச்சா இப்ப போத தெளிஞ்சிடும்...”

கூட்டத்தில் சலசலப்பு.

“ஏய் மைதீன் வாய மூடு” ஆட்டோக்காரர் கூட்டத்தை சமாதானப் படுத்தி ஒருவழியாக பேசி முடித்து மைதீனை வாரி எடுத்து வண்டிக்குள் திணித்தார்.

“குமாரு நான் தண்ணி போட்டாலும் உண்மையத்தான் பேசவேன். நீயே சொல்லு. நான் ஒருத்தன் ஆவத்துக்கு புடுச்சே ஆன கவுட்டுச்சே இந்த வேலு ஊரை காப்பாத்துமா! இன்னா பாக்குற. நான் ஸ்டெடி பிரதர், இந்த வேல்தான் ஸ்டெடி இல்ல பிரதர்.. வோத்தா இனிமே வேல் பக்கம் மட்டும்தான் போவாது.. அவங்கதான் தண்ணியடிக்காமலேயே உளர்றானுவ.. வேலு காப்பாத்துமாம்... நான் ஸ்டெடி பிரதர்.. நீ போ...”

ஆட்டோ குலுங்கி குலுங்கி சிரித்தது மாதிரி நகர்ந்தது.

★ சுடர்விழி

வாசகர் கடிதம்

எவ்வளவு கேட்டாலும் சலிப்பதில்லை. அதேசமயம் பிற மாவட்ட வாசகர்களுக்கு அது எவ்வாறிருக்குமோ? தெரிய வில்லை. எனவே அவர்களையும் கருத்திற் கொண்டால் நன்றாக இருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

அட்டைப்படக் கட்டுரை தரையில் உட்கார்ந்து எழுதியதைப் போல இல்லை. தொலை நோக்கி கொண்டு படமெடுத்தது போலிருந்தது. கட்டுரையாளரின் விவரணைகள் நகரத்துச் சுகபோகங்களின் வேர்களைப் பிடுங்கி உயரப் பிடித்து ஆட்டுகிறது. அவ்வேர்களுக்கு உயிர் கொடுக்கும் ஊட்டமும் உரமுமாகவும் ஆழ்ந்திருக்கும் மத்துண்களுமாக உதிரிப் பாட்டாளிகளும், விவசாயிகளும் இருக்கிறார்கள் என்பதை வாசகர்களின் நேரடிப் பார்வைக்கு வைத்திருக்கிறார்.

தெரிந்தது, தெரியாதது என்று இரண்டிரண்டாய் பின்னிப் பின்னி நகரத்தின் ஒவ்வொரு சல்லிவேராய்க் கோதிக் கோதி அடியையும் நுனியையும் பிரித்துப் பிரித்துக் காட்டியிருக்கும் பாங்கு விபக்கச் செய்கிறது. நகரத்தின் தனித்தனி

அங்கங்களை அறியச் செய்வதன் போக்கி லேயே முழுமையைப் புரியச் செய்து விட்டார் என்பதை நம்பவே முடிய வில்லை.

உடலைப் போலவே மிருதுவான உணர்வுகளையும், ஈரப்பதமுள்ள எண்ணங்களையும் பெற்றிருந்த மனிதனை மட்கிய மரப்பாச்சிகளாக மாற்றிவிட்ட முதலாளித்துவ அமைப்பின் கொடூரத்தினை அறியும் போது, அதன் ஆக்கத்திறன் எத்தகையதாயினும், அதன் அறிவையும், தொழில்நுட்ப அறிவியலையும், சாதனங்களையும் அனைத்தையுமே எதுவுமே வேண்டாமென்று அப்படியே அடியோடு வழித்துக் கடலில் கரைத்து விட்டால் நல்லதென எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இமயத்தின் சிகரம் மீதேறிப் பாராட உந்தன் மாணிடப் பரப்பை என்று கவிஞனாக இருந்து பாவேந்தர் காட்டிய மனித மேற்பரப்பின் பாதங்களின் கீழ் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் புதைந்து, இசைந்தும் - எதிர்த்தும் இயங்கி அதன் இருத்தலைத் தீர்மானிக்கும் மனித சமூக விதிகளை ஆய்வாளராக இருந்து அறியச் செய்கிறார் கட்டுரையாளர்.

— சிங்காரம், திருச்சி

கலை இலக்கியம்
யாவும் மக்களுக்கே

- போர்: 17
- குரல்: 10
- மார்ச் - 2000

உள்நாடு:
தனி இதழ்: ரூ. 5.00
ஆண்டு சந்தா: ரூ. 60.00

வெளிநாடுகள்
(வான் அஞ்சலில்)
ஆண்டு சந்தா: US\$ 9

சந்தா,
படைப்புகள் அனுப்பவும்
தகவல்களுக்கும்

இரா. சீனிவாசன்,
3, நான்காவது தெரு,
செகந்தநாதபுரம்,
சேத்துப்பட்டு,
சென்னை - 600 031.

கோபுரத்தைத் 'தாங்கும்' பொம்மைகள்!

சட்டத்தை யாரும் கையிலெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று படத்துக்குப் படம் மக்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் சினிமாக்காரர்கள் சட்டத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹே ராம் படத்தின் ஒளித்தகடு (வி.சி.டி.) சென்னை பர்மா பஜாரில் விற்பனை செய்யப்படுவதை அறிந்து, ஷிஹான் ஹுசேனி என்பவர் நடத்தும் "ஹை புரோஃபைல்" என்னும் தனியார் படையும், ராஜன் என்ற நடிகர் நடத்தி வரும் திரைப்படப் பாதுகாப்புப் படையும் பர்மா பஜார் வியாபாரிகளுடன் மோதியிருக்கிறது. 'தொழிலில்' தேர்ந்த வியாபாரிகளும் எதிர்த் தாக்குதல் நடத்தியிருக்கின்றனர். ராஜனும் சிலரும் கைது செய்யப்பட்டு உடனே பிணையில் விடப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இந்தச் செய்திக்கு பத்திரிகைகள் அளித்த முக்கியத்துவமும், பொதுவாகவே திரையுலகத்தினருக்கு அரசு தரும் அவசர கவனிப்பும் சாதாரண உழைக்கும் மக்களுக்கும் அவர்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கும் என்றுமே கிட்டியதில்லை, ரவுடித்தனம் செய்த திரையுலகக் குண்டர்களைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டு, வி.சி.டி. பிரச்சினைக்கு உடனே ஆவன செய்வதாக உறுதியளித்திருக்கிறார் முதலமைச்சர். ஓட்டுக் கட்சிகளின் மேலம்மட்டத் தலைவர்கள் தயாரிப்பாளர்கள் - விநியோகஸ்தர்கள் - நடிகர்களாகவும், உள்ளூர் தளபதிகள் திருட்டு வி.சி.டி. வியாபாரிகளாகவும், கேபிள் தொலைக்காட்சி நடத்துவோராகவும் - இரண்டு கும்பல்களாகப் பிரிந்து மோதிக் கொள்வதனாலும், மூன்றாவது தரப்பாக உடுப்பணிந்த கொள்ளையர்களான காவல்துறையும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதனாலும், கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவனைப் போல அரசு பஞ்சாயத்து செய்து வைக்கிறது.

இந்தப் பிரச்சினையில் இரண்டு விசயங்கள் நம் கவனத்திற்குரியவை. முதலாவதாக தமிழகத்தில், குறிப்பாக சென்னை நகரத்தில் பெருகி வரும் தனியார் படைகள். "ஆர்டரின் பேரில் அடியாள் சப்ளை செய்யப்படும்" அதாவது 'பாதுகாப்பு தரப்படும்' என்று பல ரவுடிக் கும்பல்கள் விளம்பரமே செய்கின்றன. சிட்டி பாங்க், ஹூண்டாய் போன்ற பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் முதல் சினிமாக்காரர்கள் வரை - அவரவரும் தம் தேவைக்கேற்ப இவர்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஊர்வலத்திற்குக் கொடிக்குச்சி கூட கொண்டுவரக் கூடாது என்று தடைவிதிக்கும் போலீசு, இந்த படைகளை ஆயுதத்துடன் நடமாட அனுமதிக்கிறது. தங்கள் கையை மீறும்போது மட்டும் தலையிடுகிறது. போராடும் மக்களுக்கு புது எதிரியாக முளைத்திருக்கும் இந்தக் கூலிப்படைகளை விளம்பரப்படுத்தி வளர்த்துவிட்ட குற்றவாளிகள் சினிமாக்காரர்கள்தான்.

இரண்டாவதாக, இந்த வி.சி.டி. பிரச்சினையையொட்டி தயாரிப்பாளர் சங்கக் கூட்டத்தில் நடிகர்களும் தயாரிப்பாளர்களும் பேசிய பேச்சுக்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும். "நம்முடைய வரிப்பணத்தில்தான் அரசாங்கமே நடக்கிறது; எனவே நாம் வரி கொடா இயக்கம் நடத்த வேண்டும்" என்று உறுமியிருக்கிறார் டி. ராஜேந்தர். கேளிக்கை வரி என்பது மக்கள் தாலியறுத்து வாங்கும் வரி என்பதையும் வரியை ஏய்ப்பதுதான் விநியோகஸ்தர் முதல் நடிகன் வரை அனைவரும் ஆற்றும் சமூகத் தொண்டு என்பதையும் இந்த எம். எல். ஏ.வுக்கு எப்படி புரிய வைப்பது? "உருட்டுக் கட்டையை எடுத்தால்தான் கேபிள் டி.வி.காரன் அடங்குவான்" என்கிறார் காக்கிச் சட்டையுடன் பிறந்த நடிகர் விஜயகாந்த். 'அரிசி கடத்தலைத் தடுக்கும் அரசு இதை ஏன் தடுக்கவில்லை' என்று மலத்தையும் அரிசியையும் ஒப்பிடுகிறார் மண்வாசனை பாரதிராஜா.

விவசாயம், நெசவு, போக்குவரத்து, கட்டுமானம், துப்புறவு போன்ற வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள் கேட்டாரின்றிக் கிடக்க, ஊரைக் கெடுப்பதையே தங்கள் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் பொம்மைகள் தாங்கள்தான் கோபுரத்தைத் தாங்குவதாக எண்ணிக் கொள்ளக் காரணம், இவர்களுடைய யோக்கியதைக்கு மீறிய வருவாயும், விளம்பரமும் தான். கதை, இசை, காட்சி அனைத்தையும் திருடிக் கோர்த்து படம் தயாரிப்பவர்கள், கள்ள மார்க்கெட்டில் டிக்கெட் விற்க அரசு அனுமதி கோருபவர்கள், கள்ள வி.சி.டி. பற்றிப் பேச என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது?

"முதல்வர் எங்களை வாழ வைக்கணும்; இல்லேன்னா சாகுறுத்துக்கு விஷமாவது கொடுக்கட்டும்" என்று வசனகர்த்தாவுக்கே வசனம் பேசிக் காட்டியிருக்கிறார் பிரகாஷ்ராஜ். உண்ணாவிரதத்தை முடித்து வைக்கத்தான் பழச்சாறு தருவார்கள்; வாழ்க்கையை முடித்து வைக்க விஷமும் வாங்கித் தருவார்களா என்ன? வாங்கித் தின்ன வேண்டியதுதானே! கடன்பட்ட விவசாயிகள் பூச்சிமருந்து குடித்துச் சாகும் நாட்டில், இந்தக் கழிசடைகள் வாழவில்லை என்று யார் அழுதார்கள்?

இது இந்து மதவெறியை அம்பலப் படுத்தும் திரைப்படம் என்று சொல்லலாமா?

“இல்லை, படத்தின் பெரும்பகுதி பாதிக்கப்பட்ட இந்து இளைஞனின் பார்வையில்தான் பிரச்சினையைக் காட்டுகிறது. முஸ்லீம்கள் கலவரம் செய்யும் காட்சியுடன்தான் படமே தொடங்குகிறது. வசனங்கள் சில ஆர்.எஸ்.எஸ்.எஸ் அம்பலப் படுத்துவது போல அமைந்திருக்கலாம். ஆனால் அவை ரசிகனைச் சென்றடையாது. காட்சிப் படிமங்கள்தான் திரைப்படம் என்பது உண்மையானால் இது ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆதரவுத் திரைப்படம்.”

“இது குதர்க்க வாதம். முஸ்லீம் மக்களை, முதியவர்கள், குழந்தைகள் என்றும் பாராமல் இந்து வெறியர்கள் வேட்டையாடியதும் படத்தில் இடம் பெறத்தான் செய்கிறது. இறுதிக் காட்சியில் முஸ்லீம் குடியிருப்புப் பகுதியில் இந்து மதவெறிக் குண்டர்கள் புருந்து கொலை வெறியாட்டம் நடத்துகின்றனர். ஆர்.எஸ்.எஸ்காரராக வரும் ஸ்ரீராம் அபயங்கர் முஸ்லீம் மக்களைக் கொலை செய்வதை ‘வேட்டை’ என்று, ஒரு ஓநாயின் ரத்த வெறியுடன் கூறுகிறான். இவையனைத்திற்கும் மேலாக, “மத நல்லிணக்கத்துக்காகப் பாடுபட்ட காந்தியைக் கொன்றவன் யாரோ ஒரு இந்துவல்ல; சங்கராச்சாரி போன்ற பார்ப்பன குரு பீடத்தின் ஆசியுடன் ஒரு பார்ப்பனன்தான் காந்தியைக் கொன்றான்” என்ற உண்மையைத் தைரியமாக அம்பலப் படுத்தியிருக்கிறார் கமலஹாசன். இறுதியில் இந்து மதவெறியிடித்த கமலஹாசனை அம்ஜத் (ஷாருக்கான்) என்கிற முஸ்லீம் நண்பன் தன் உயிர்த்தியாகத்தால் நெறிப்படுத்துகிறான். இந்தக் காட்சியும் முஸ்லீம்களை நியாயமாகவும், சரியாகவுமே சித்தரிக்கிறது. எனவே இது பார்ப்பன இந்து மதவெறியை அம்பலப்படுத்தும் படம்தான்.”

“படம் என்ன கருத்தைச் சொல்ல வருகிறது என்பதில் பல கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கலாம்; விமரிசனங்கள் கூட இருக்கலாம். ஆனால் ஐந்து பாட்டு, நாலு சண்டை என்றிருக்கும் தமிழ்த் திரையுலகத்தை இந்தப் படத்தின் மூலம் உலகத்தரத்திற்குக் கொண்டு போயிருப்பதற்காக ஒவ்வொரு தமிழனும் பெருமைப்படலாம்.”

“படம் என்ன சொல்ல வருகிறது என்பதைப் பற்றி மயிர் பிளக்கும்

ஹே ராம் கதையா வரலாறா?

வாதங்கள் தேவையில்லை. இந்து - முஸ்லீம் ஒற்றுமையைத்தான் படம் வலியுறுத்துகிறது என்பதைப் பாமர ரசிகன் புரிந்து கொள்ளாமல் இல்லை. வசனங்கள் பல புரியவில்லை என்பதுதான் குறை.”

— இவையெல்லாம் இப்படம் குறித்து ரசிகர்களும், பத்திரிகைகளும் தெரிவித்து வரும் கருத்துகளுக்குச் சில எடுத்துக் காட்டுகள்.

மேற்கு வங்க மார்க்சிஸ்டு அரசு கமலஹாசனுக்குப் பாராட்டுவிழா நடத்தப் போகிறது. “பார்ப்பனக் கும்பலை அம்பலப்படுத்தும் இந்தப் படம் ஒரு வேளை தடை செய்யப்படுமானால் அதற்குக் காரணம் சங்கர மடத்தின் சூழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கும்” என்றும் எச்சரிக்கிறது நந்தன்.

மகாராஷ்டிராவிலும் டில்லியிலும் உள்ள திரையரங்குகளிலோ காந்திக்கெதிரான வசனங்களை ஸ்ரீராம் அபயங்கர் பேசும் போது கைதட்டி வரவேற்கிறார்கள் பா.ஜ.க. ரசிகர்கள்.

“எங்கோ ஒரு லிபியாவில் நடந்த விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சித்தரிக்கும் ஆங்கிலப் படமான ‘ஓமர் முக்தார்’ ஏற்படுத்திய உணர்வை இந்தப் படம் ஏற்படுத்தவில்லை. வசனங்கள் சில புரியவில்லை என்பதெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான். நடிப்பு, ஒளிப்பதிவு,

கதையை கிரென்டு வரிகளில் கீப்படியும் சொல்லலாம். மனைவி கிறந்ததால் ஆர்.எஸ்.எஸ் மத வெறியன்; நண்பன் கிறந்ததால் காந்தியவாதி. ஆனால் உண்மை என்னவோ கிதற்கு நேரெதிராக இருக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையில் பாதிப்பு வரும்போது ஒரு மனிதனுக்குச் சமூக உணர்வு வருவதில்லை; மாறாக அத்தகைய சூழ்நிலையில்தான் பல பேருக்கு இருக்கின்ற சமூக உணர்வும் போய் விடுகிறது.

ஒளிப்பதிவு, இசை, படத்தொகுப்பு எல்லாம் தரமாக இருக்கலாம்; ஆனால் உயிர் இல்லை” என்றார் ஒரு நண்பர்.

வசனங்கள், காட்சிப் படிமங்கள், ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து, இந்தப் படம் இந்து மதவெறியை ஆதரிக்கிறது அல்லது எதிர்க்கிறது என்று முடிவுக்கு வருவதைவிட, படம் ஏன் உணர்ச்சிபூர்வமாக இல்லை என்ற கேள்விக்கு விடை தேடுவதன் மூலம் இப்படத்தின் முரண்பாட்டைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

‘பத்து லட்சம் முதல் இருபது லட்சம் உயிர்களைக் காவு கொண்ட பிரிவினைதான் இந்தத் திரைப்படத்தின் பின்புலம் என்றால் இப்படத்தில் உயிர் இல்லாமல் போனது எப்படி?

பிரிவினையின் மதப் படுகொலை, ஹிரோஷிமா நாகசாகியைப் போல இன்னாரென்று தெரியாத மனிதர்கள் மீது இன்னாரென்று தெரியாத விமானிகள் வீசிய மரணம் அல்ல; கும்பிட்டுத் தொழுத கைகள், தப்பியோட முயன்ற கண்கள், கண்ணீரில் துடித்த உதடுகள், மிரண்டு தவித்த கால்கள் - ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே அடையாளம் காணப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்ட மரண தண்டனைகள்... இத்தனை லட்சம் கதறல்கள் ரசிகனிடம் கோபத்தைத் தூண்டாதது ஏன்? ஒரு துளி கண்ணீரை வரவழைக்காதது ஏன்?

1999-இலும் தொடர்ந்து எரிகின்ற மதவெறித் தீயை அணைக்க விழையும் சாகேத ராமன் எனும் முதியவரின் நினைவுகளினூடாக, பிரிவினைக் கால மதக்கலவரத்தின் வரலாற்றைச் சித்தரிக்கிறார் இயக்குநர் கமலஹாசன்.

பிரிவினை எனும் ரத்தம் தோய்ந்த திரைச்சீலையின் முன்னால் சாகேத ராமனின் கதை நிகழ்த்தப்படுகிறது, அல்லது சாகேதராமனின் கதையை நிகழ்த்துவதற்குரிய வண்ண முரணாக, வெறும் சிவப்புத் திரைச்சீலையாக அது தொங்க விடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த வரலாற்றுக் கதையின் நாயகன் சாகேதராமன் தஞ்சாவூர் ஐயங்கார் இளைஞன். மொகஞ்சதாரோவில் அவனுடன் அகழ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் அம்ஜத்கான் அவனுடைய நெருங்கிய நண்பன். இருவரும் நாட்டு விடுதலை குறித்த

கவலை இல்லாத மெக்காலேயின் புதல்வர்கள் என்று கூறலாம்.

“மதக்கலவரம் தொடங்கும் அபாயம் இருக்கிறது. கிளம்புங்கள்” என்று வெள்ளைக்கார அதிகாரி சொல்லும்போது அவர்களுக்கு கவலைக்குப் பதிலாக எரிச்சல் வருகிறது. அன்று இரவே தண்ணியடித்துவிட்டு “தியாக்யரும் தான்சேனுடன் பண்பாடலாம்” என்று பாட்டுப்பாடி கிளப்பில் டான்ஸ் ஆடுகிறார்கள். “உனக்கு பெரிய்ய பாகிஸ்தான் வேணுமாக்கும்” என்று கேட்கும் வெள்ளை அதிகாரியிடம் “இல்லை யில்லை; எனக்கு பெரிய பாட்டில் ரம் தான் வேணும்” என்கிறான் அம்ஜத். அந்த அளவுக்கு ‘ஜாலியான்’ நண்பர்கள்.

‘ஆகஸ்டு - 16’ 1946 - ஜின்னாவின் நேரடி நடவடிக்கை நாளன்று தனது காதலி முஸ்லீம் வெறியர்களால் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டு உகாலை செய்யப்பட்டவுடன்தான் சாகேத் ராமுக்கு வெறி பிடிக்கிறது. கண்ணில் கண்ட அப்பாவி முஸ்லீம்களை எல்லாம் சுட்டுக் கொல்கிறான்.

ஆனால் கண் தெரியாத ஒரு முஸ்லீம் குழந்தையைக் கண்டவுடன் அவன் மனம் தடுமாறுகிறது. முஸ்லீம்களை வேட்டையாட வருமாறு ஆர்.எஸ்.எஸ் ராமன் அபயங்கர் அழைக்கும் போது “நான் அப்படிப்பட்ட ஆள் இல்லை” என்று மறுக்கிறான். இருப்பினும் சாவர்க்கரின் புத்தகத்தை வாங்கிப் படிக்கிறான்.

மன்னார்குடி திரும்பியவுடன் மேற்கத்திய நாகரிகத்தையெல்லாம் விட்டு சமர்த்தான வடகலை அய்யங்காராக நாமம் போட்டுக் கொண்டு, மனைவி செத்த ஆறே மாதத்தில் பெரியவர்களின் பேச்சைத் தட்டமுடியாமல் இரண்டாம் திருமணம் - ஆனால் முதல் மனைவியின் நினைவு - பிரிவினையில் பாதிக்கப்பட்ட பழைய நண்பன் லால்வானியைச் சந்தித்தவுடன் மீண்டும் வெறி - காந்தியைக் கொல்ல உறுதி - இரண்டாவது மனைவி கருத்தரித்தவுடன் மீண்டும் ஊசலாட்டம் - ஊசலாட்டத்தை வெல்ல துறவு -

துப்பாக்கிப்பயிற்சி - கடைசியில் நண்பன் அம்ஜத்தின் மரணத்தால் மீண்டும் பழைய சாகேதராமன் அல்லது ‘புதிய’ காந்தியவாதி சாகேதராமன்.

கதையை இரண்டு வரிகளில் இப்படியும் சொல்லலாம். மனைவி இறந்ததால் ஆர்.எஸ்.எஸ் மதவெறியன்; நண்பன் இறந்ததால் காந்தியவாதி.

இந்தப் பாத்திரப் படைப்பின் பிரச்சினை என்ன? முதலாவதாக இது தமிழ் மசாலா திரைக்கதையின் ‘ஜஸ்டிபிகேஷன் தியரி’. அதாவது சின்னதம்பி படத்தின் கிளைமாக்ஸ்

காந்திகொலையின் அவசியத்தை விளக்கும் மன்னர்- எதிரில் அபயங்கர்

காட்சியில், கதாநாயகன் பிரபுவக்கு கோபம் வருவதற்காக அதற்கு முந்தைய காட்சியில் வில்லன் அவன் தாயை அவமானப்படுத்துகிறானே அதுபோல!

தன் அண்ணனுக்கு மரண தண்டனை விதித்ததற்குப் பழிவாங்கத்தான் லெனின் ஜார் மன்னனுக்கெதிராகப் புரட்சி செய்தார் என்று அமெரிக்க அறிவாளிகள் ‘வரலாறு’ எழுதுகிறார்களே, அதுபோல!

ஆனால் உண்மை என்னவோ இதற்கு நேரெதிராக இருக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையில் பாதிப்பு வரும்போது ஒரு மனிதனுக்குச் சமூக உணர்வு வருவதில்லை; மாறாக, அத்தகைய சூழ்நிலையில் தான் பல பேருக்கு இருக்கின்ற சமூக உணர்வும் போய் விடுகிறது.

“உண்மைதான். சராசரி மனிதனான சாகேத. ராமன் தன் மனைவி கொல்லப்பட்டதால் மதவெறியனாக மாறிவிட்டான் என்றுதானே சொல்கிறோம்” என கமலஹாசன்

தோசையைத் திருப்பிப் போடக் கூடும்.

இதிலிருந்து முளைப்பதுதான் மிக ஆதாரமான கேள்வி. பிரிவினைக் கால மதவெறியின் வரலாற்றுப் படிப்பினையைச் சொல்வதற்கு எத்தகைய மனிதனை வகை மாதிரியாக, கதாநாயகனாகத் தெரிவு செய்ய வேண்டும்?

கோவை குண்டு வெடிப்பைப் பின்புலமாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் ஒரு கதையின் நாயகன் அந்தக் குண்டு வெடிப்பில் பாதிக்கப்பட்ட சிலரில் ஒருவனா?

அல்லது அதுநான் வரை ‘மகூதி இடிப்பு தவறு’ என்று கருதிய தொழிலாளி, குண்டு வெடிப்புக்குப் பிந்தைய தேர்தலில் பாரதிய ஜனதாவுக்கு ஓட்டுப் போட்டானே, அத்தகைய பல ஆயிரம் தொழிலாளிகளில் ஒருவனா?

“அல் உம்மா குண்டினால் அடிப்பட்டவன் ஆர். எஸ். எஸ் லில் சேர்ந்தான்” என்ற கதையில் பாதிக்கப்பட்டவனுடைய தனிப்பட்ட உணர்வுதான் இருக்கிறது; ஆனால்

பா.ஜ.க.வுக்கு வாக்களித்த யாரோ ஒரு தொழிலாளிதான் அந்த வர்க்கத்தின் சிந்தனையை, தடுமாற்றத்தை, குழப்பத்தை - மொத்தத்தில் அதன் மன உணர்வைப் பிரதிபலிக்கிறான்.

பாத்திரத் தேர்விலும் திரைக்கதையிலும் உள்ள இந்த முரண்பாட்டை அதன் உண்மையான பொருளில் புரிந்துணர வேண்டுமானால் கதை நிகழும் அந்தக் காலகட்டத்தின் வரலாறு பற்றி நமக்குக் கொஞ்சமாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

1946 நவீன இந்திய வரலாற்றின் மிகக் கொந்தளிப்பான ஆண்டு. 1945 ஏப்ரலில் இரண்டாவது உலகப் போர் முடிந்தவுடன் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் அரசியல் ரீதியிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் பலவீனமடைகிறது. பிரிட்டனுக்கு ‘எதிராக’ அகிம்சை வழியில் இயக்கம் நடத்திக் கொண்டிருந்த காந்திக்கும் இந்திய மக்கள் மீது இருந்த

செல்வாக்கு பலவீனமடைகிறது. நாடெங்கும் பல போராட்டங்கள் வெடிக்கின்றன.

நேதாஜியின் இந்திய தேசிய இராணுவத்தின் தளபதிகளான ஷா நவாஸ் (முஸ்லிம்), ஜி.எஸ். தில்லான் (சீக்கியர்), பிரேம் சேகல் (இந்து) ஆகியோரை பிரிட்டிஷ் அரசுக்குத் துரோகமிழைத்ததாகத் தண்டிக்க முற்பட்ட போது, அரசுக்கெதிராக நாடெங்கும் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்.

நவம்பர் 1945-இல் கல்கத்தா நகர வீதிகளில் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர் இலட்சக்கணக்கான மக்கள். பிப்ரவரி 1946-இல் அப்துல் ரஃபீத் என்ற ஒரு இந்திய தேசிய இராணுவ சிப்பாயை விடுதலை செய்யக் கோரி மீண்டும் கல்கத்தா கிளர்ந்தெழுந்தது. இந்த எல்லாக்கோரிக்கைகளுக்கும் பிரிட்டிஷ் அரசு பணிய நேர்ந்தது.

பிப்ரவரி 1946-இல் பிரிட்டிஷ் கடற்படையின் இந்திய மாலுமிகள் பம்பாயில் கலகம் செய்தனர். கம்யூனிஸ்டுகளால் திரட்டப்பட்ட பம்பாய் நகரமே அவர்களுக்கு ஆதரவாக வேலை நிறுத்தம் செய்தது. 250 பேர் இரண்டே நாளில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

விமானப்படையில் வேலை நிறுத்தம், ஐபிஎல் இராணுவத்தில் வேலை நிறுத்தம், பீகார், டெல்லி போலீசாரின் வேலை நிறுத்தம் - என்று பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தின் தூண்களாக இருந்த அதிகார வர்க்கமும் இராணுவமும் அவர்கள் கையைவிட்டு நழுவிக்கொண்டிருந்தன.

வங்காளம், உ.பி., பீகார், மகாராஷ்டிரா போன்ற இடங்களிலும், திருவிதாங்கூர், ஐதராபாத் நிஜாமின் சமஸ்தானங்களிலும் விவசாயிகளின் போராட்டம் ஜமீன்தார்களையும், முன்னர்களையும், பண்ணைகளையும் உலுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

மாணவர்போராட்டம் நடைபெறாத இடமே இல்லை; ஐ.சி.எல் 1946-இல் தபால் தந்தி ஊழியர்கள் வேலை நிறுத்தம், ஆகஸ்டு 1946-இல் தென்னிந்திய ரயில்வே தொழிலாளர்

கோவை குண்டுவெடிப்பைப் சீர்ப்புலமாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் ஒரு சந்தையின் நாயகன் அந்தக் குண்டு வெடிப்பில் பாதிக்கப்பட்ட சிலரில் ஒருவனா? அல்லது அதுநான் வரை 'மதுதி இடிப்பு தவறு' என்று கருதிய தொழிலாளர். குண்டு வெடிப்புக்குப் பிந்தைய தேர்தலில் பாரதிய ஜனதாவுக்கு ஒட்டுப் போட்டானே, அத்தகைய பல ஆயிரம் தொழிலாளர்களில் ஒருவனா?

கள் வேலை நிறுத்தம் என எல்லாத் தொழில் துறைகளும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் போராட்டத்தால் நிலை குலைந்திருந்தன.

ஆனால் இதுவரை குறிப்பிட்ட எந்த போராட்டத்திற்கும் காந்தியோ, ஜின்னாவோ, சாவர்க்கரோ அறைகூவல் விடவில்லை. மாறாக போராட்டங்களை உடைக்கவும், திரும்பப் பெறவும், திசை திருப்பவும் தங்களாலான சேவைகளைத்தான் அவர்கள் செய்தார்கள்.

பிரிட்டிஷாரின் சொற்களில் கூற வேண்டுமானால் "வெடிமருந்து ஏற்றிய கப்பலில் தீப்பிடித்ததைப் போல" இருந்தது அன்றைய இந்தியா.

சாகேதராமனின் பின்னால் தொங்கும் திரைச்சீலை 1946 ஆகஸ்டு மதக்கலவரம் என்றால், அந்தத் திரைச்சீலை தொங்கும் மேடையான அன்றைய இந்தியா — இதுதான். சாகேதராமனிடமும் அவனைச் சுற்றி வரும் திரைக்கதையிலும் இந்த இந்தியா தெரிகிறதா?

கல்கத்தா நகரின் தத்ருபமான முட்டுச் சந்துகள், கேசவர்த்தனி - பியர்ஸ் சோப் சுவரொட்டிகள், டிராம் வண்டிகள், வங்காளப் பெண்ணுடன் அவனுடைய படுக்கையைறைக் காட்சி, பெண் பார்க்கும் படலம், மாப்பிள்ளை அழைப்பு, பார்ப்பனத் திருமணம் ஆகிய காட்சிகளின் நுட்பமான விவரணைகள்...

நல்லது. இதுவா அன்றைய இந்தியாவின் உணர்ச்சி? அதுவரை அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாமல் அடிமைகளாயிருந்த - போலீசாரைப் போன்ற - மக்கட் பிரிவினரெல்லாம் நேரடியாக போராட்டத்தில் ஈடுபடும் காலகட்டத்தில் எந்தச் சமூக உணர்வுமற்ற மனிதர்களை திரைக்கதை எதற்காகச் சுற்றிவர வேண்டும்? சாகேதராமன்

சோகம் இழையோடும் மந்திர உச்சரிப்பினூடாக கதாநாயகன் சந்தியாசியாகும் காட்சியில் அவன் மனைவியோடு சேர்ந்து ரசிகனும் கண்ணீர் விடக்கூடும். இருந்தாலும் அது 'பாகப் பிரிவினை' கண்ணீர்; தேசப் பிரிவினையின் கண்ணீர் என்பது வேறு.

அய்யங்காராகவே இருக்கட்டும், அதற்காக நாடே பற்றியெரியும் போது திரைக்கதை அக்கிரகாரத்தில் பிடில் வாசிக்க வேண்டுமா என்ன?

"கதாநாயகன் புகட்சிங் அல்ல, சாகேதராமன் எனும் சராசரி மனிதன். அவனுடைய பலவீனங்கள், ஆசைகள், ஊசலாட்டங்கள் இவற்றை மறைத்து அவனுக்கு ஒளிவட்டம் சூட்ட முடியாது" என்று திரைக்கதையின் வரம்புக்குள் நின்று இதற்கு ஒரு விளக்கம் சொல்லலாம்.

என்னதான் அற்ப மனிதனாய் இருந்தாலும் அவன் தான் கதாநாயகன். காமெராவின் முன்னால் நிற்பது மட்டுமல்ல, பின்னால் நிற்பதும் அவனே. எனவே சராசரித் தனத்திற்கு ஒளிவட்டம் சூட்டத்தான் படுகிறது.

'காந்தியைக் கொல்கிறேன்; அதற்காகப் பந்த பாசத்தைத் துறக்கிறேன்' என்று தடுமாற்றத்துடன் சத்தியம் செய்யும் சாகேதராமன் அதற்காகத் துப்பாக்கிப் பயிற்சி எடுக்கும்போது அந்தச் சராசரி மனிதனின் மனப்போராட்டம் மாபெரும் சூறாவளியாய்ச் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

ஏனென்றால் சூறாவளியை எதிர்த்து நிற்பவர் கமலஹாசன்; இந்தப் படத்தில் அவருடைய புனைப்பெயர் சாகேதராமன்; மகாநதி திரைப்படத்தில் "கூடிச் சோறு நிதம் தின்று, தினம் சின்னக் கதைகள் பல பேசி" சராசரி மனிதனாகவே வாழ்ந்து கடைசிக் காட்சியில் வில்லனைப் பழி வாங்கியவுடனே "வேடிக்கை மனிதரைப் போல் வீழ்வேன் என நினைத்தாயோ" என்று நிமிரும் கமலஹாசன்.

"நீ புரட்சிக்காரனா" என்று கேட்பவர்களிடத்தில் கூச்சத்துடன் நான் சராசரிதான் என்றும், "நீயும் சராசரிதானே" என்று தள்ளுபடவர்களிடம் "அதற்காக ரொம்பச் சராசரி இல்லை" என்று கொஞ்சம் ஆணவத்துடனும் பேசும் கமலஹாசன்.

'சராசரி' மனிதனின் போலித் தன்னடக்கம் இங்கே விடைபெற்றுக் கொள்கிறது. தன்னுடைய மனப் போராட்டமே தேசத்தின் உணர்ச்சி என்று கருதிக்கொள்கிறது.

சோகம் இழையோ

இழையோடும் மந்திர உச்சரிப்பினூடாக கதாநாயகன் சந்நியாசியாகும் காட்சியில் அவன் மனைவியோடு சேர்ந்து ரசிகனும் கண்ணீர் விடக்கூடும். இருந்தாலும் அது 'பாகப் பிரிவினை' கண்ணீர்; தேசப் பிரிவினையின் கண்ணீர் என்பது வேறு.

உணர்ச்சியை வெளியிட முடியாத கலைஞனின் அடுத்த புகலிடம் வித்தை. 1946-இல் கல்கத்தா டிராம் எப்படி இருந்தது, என்னவகைக் கார்கள் புழக்கத்தில் இருந்தன, எங்கெங்கே முட்டுச் சந்துகள் இருந்தன என்றெல்லாம் நுணுக்கமாக ஆய்வு செய்தார்களாம். மையமான உணர்ச்சிக்குத் 'தொடர்பற்ற புட்பங்கள்' என்னைப் பார்' என்னைப் பார்' என்று 'அவாரு'க்காக அணிவகுத்து நிற்கின்றன.

இந்தத்திரைப்படம் உணர்ச்சியற்றுப் போனதற்கு சாகேதராமன் எனும் கதாபாத்திரத் தேர்வு மட்டுமே காரணமல்ல; அவன் தெரிவு செய்த காந்தியம் எனும் தீர்வு மிக முக்கியக் காரணம்.

பேஷ்வாக்கள், சித்பவன் பார்ப்பனர்கள் ஆகியோரின் இந்துராஷ்டிரக் கனவும், ஜின்னாவின் பாகிஸ்தான் கனவும் இந்து - முஸ்லீம் அகதிகளின் வடிவத்தில் சீறுகின்றன. காந்தியோ மன்றாடுகிறார்.

படத்தில் ஆர்.எஸ்.எஸ்காரனைப் பேசவிட்ட அளவுக்குக் காந்தியைப் பேசவிடவில்லையோ என்று." சிலர் அங்கலாய்க்கிறார்கள். காந்தியைப் பேசவிட்டிருந்தால் என்ன பேசியிருப்பார்?

"மனுதர்மத்தையும் சாதியையும் நிலைநிறுத்த விரும்பும் அமைப்புதான் ஆர்.எஸ்.எஸ்; மராத்திய பேஷ்வாக்கள், சித்பவன் பார்ப்பனர்களின் கூடாரம் அது; அவர்கள் மன்னர்கள் ஜமீன்தார்களின் கையாட்கள்" என்று அவர்களைத் திரை கிழித்திருப்பாரா?

சாத்தியமில்லை. காந்தியின் வாய்க்குள் இந்த வசனங்களைத் திணிக்கவே முடியாது. இம்சை, அகிம்சை என்ற வேறுபாட்டைத் தவிர அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஸூடன் அவருக்கு வேறுபாடு இல்லை.

"உங்களுக்குள் இருக்கும் வன்முறை எனும் மிருகத்தை அடக்குங்கள்" என்பதுதான் அவர் மக்களுக்கு விடுத்த ஒரே செய்தி. அப்பாவி முஸ்லீம்களை வேட்டையாடிய இந்து மதவெறியர்களின் குற்றம், பிரிட்டிஷ் போலீசாரை சவுரிசவுராவில் தாக்கிய விவசாயிகளின் குற்றம், வெள்ளை அதிகாரிகளைத் தாக்கிய பகத்சிங் போன்ற புரட்சியாளர்களின் குற்றம் - அனைத்தும் காந்தியத்தின் பார்வையில் ஒன்றுதான்.

ஆனால், 1946 பிப்ரவரி மாதத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஒன்றுபட்டு எதிர்த்த கல்கத்தா மக்கள் ஆகஸ்டு மாதத்தில் ஏன் ஒருவரையொருவர் வெட்டிக்

கொண்டார்கள் என்ற கேள்விக்கு நமக்கு விடை தேவைப்படுகிறது.

அதே காலகட்டத்தில் ஐதராபாத் நிஜாம் என்ற முஸ்லீம் மன்னனையும்,

மனம் திருந்தி காந்தியிடம் மண்டியிடும் சாகேதராமன்

ரசாக்கர்கள் என்ற அவனது கொடூரமான (முஸ்லீம்) படையையும் எதிர்த்துப் போராடிய தெலிங்கானா (இந்து) விவசாயிகளின் போராட்டம் மட்டும் ஏன் மதக்கலவரமாக மாறவில்லை என்பதற்கும் விளக்கம் தேவைப்படுகிறது.

பல்லாயிரம் மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட நவகாளிக்கு அருகில் விவசாயிகள் ஜமீன்தார்களை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருந்த கிராமங்களுக்கு கலவரம் ஏன் பரவவில்லை என்பதற்கும் விடை தேவைப்படுகிறது.

ஆனால் சாகேதராமனின் கதை இதற்கு விடை தராது. இம்சையா, அகிம்சையா என்பது மட்டுமே அவனது

மனப் போராட்டம்; காந்தியின் சார்பில் கண் தெரியாத முஸ்லீம் குழந்தையும், ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸின் சார்பில் கொலை செய்யப்பட்ட முதல் மனைவியும் அவன் நினைவை அலைக்கழிக்கின்றனர். போதாக்குறைக்கு கடைசிக் காட்சியில் அம்ஜத்தின் நண்பன் சென்டிமென்ட்

"என்னைச் சுடு... ஆனா அதுக்கப்புறம் இந்த கோவத்த விட்டுருவேன்னு சத்தியம் செய்ய" என்கிறான் அம்ஜத். "இந்த மதவெறியை விட்டுவிடுவார்கள் என்றால் அதற்காக நான் சாகத் தயார்" என்கிறார் காந்தி.

காந்தி, அம்ஜத் இருவருமே கொல்லப்பட்ட விட்டனர். ஆனால் மதவெறி ஓயவில்லை. சாகேதராமன் கொல்லவில்லை - இருந்தும் அகிம்சை வளரவில்லை. 1999 இல் மரணப் படுக்கையில் கிடக்கும் சாகேதராமன் மதக்கலவரம் என்று அறிந்தவுடன் 'இன்னுமா' என்று முனகுகிறார்.

கடைசி காட்சியில் 'இன்னுமா' என்று முனகுவதற்காக ஒரு படமா? இது செங்கிஸ்கானின் சீனப்படையெடுப்பைப் பற்றிய வரலாற்றுப் படமில்லையே! 1949-இல் காந்தியத்தின் முரண்பாடு சாகேதராமனுக்குப் புரியாமலிருந்திருக்கலாம் - 1999 இல்?

பேஷ்வாக்கள், சித்பவன் பார்ப்பனர்கள், மன்னர்கள், ஜமீன்தார்கள்,

பனியா தரகு முதலாளிகள் ஆகியோரது இந்துராஷ்டிரக் கனவின் மனித வடிவம்தான் கோட்சே. அவன் பிரிவினைக் கலவரத்தால் உருவான சாகேதராமன் அல்ல.

கலவரத்தை நிறுத்துவதற்காகவே தயாரிக்கப்பட்டதைப் போலத் தோற்றம் தரும் அகிம்சைக் கோட்பாடு, எத்தகைய இம்சையாக - வன்முறையாக இருந்தது என்பதை பகத்சிங்கின் தோழர்களிடமும், அம்பேத்கரிடமும், நேதாஜியிடமும், கம்யூனிஸ்டுகளிடமும் கேட்டால் தெரியும்.

ஜின்னாவுக்கும் முன்னதாகப் பிரிவினையை முன் வைத்தவர்கள் இந்து தரகு முதலாளிகள்தான். பிரிவினைக்

பிச்சையெடுப்பதற்கு யானை எதற்கு?

நடிப்பைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் முதலிடத்தில் இருப்பவர் ஸ்ரீராம் அபயங்கராக வரும் அதுல் குல்கர்னி. முஸ்லீம்களை வேட்டையாட வேண்டியதன் நியாயத்தை கீதையின் தத்துவார்த்த இனிமையுடன், அறுவைச் சிகிச்சை மருத்துவரின் உணர்ச்சியற்ற பாவத்துடன் சாகேதராமனுக்கு விளக்குமிடத்திலும்

“சுதார்ப்டேலின் ராச்சியத்தில் மகா ராஜாக்கள் பப்படம் தின்று உயிரவாமுவும் பழகிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதே” என்று ராஜா சொன்னதும், அடிமைக்கும் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு ‘பச்சை’ சிரிப்பைத் தனக்குத்தானே ரசித்துச் சிரித்துவிட்டு, அதிகார தோரணையுடன் பப்படம் விற்பவனைக் கூப்பிடும் இடத்திலும், பாசிசமும், அடிமைத்தனமும் சரிவிக்கத்தில் கலந்த ஆர்.எஸ்.எஸ்

ஊழியன் கண் முன்னால் வந்து நிற்கிறான்.

இசையைப் பற்றிப் பாராட்டாதவர்கள் இல்லை. பிணங்கள் இரைந்து கிடக்கும் கல்கத்தா தெருக்களினூடாக, ராயின் தோளைப் பற்றியபடியே, தனது பாசிச சித்தாந்தத்தை அபயங்கர் உபதேசிக்கும் காட்சியில் “குமுநிலையின் துயரம், அய்யோ போகிறானே என்று ராயின் மேல் ஆதங்கம், ராயின் ஊசலாட்டத்தை விளக்கும் சோகம், அபயங்கரின் ஆளுமை” இவை அனைத்தும் கலந்து ஒலிக்கும் வயலின் இசை இது இசையமைப்பின் அதிசயம்.

ஆனால் காந்தியின் ரகுபதி ராகவ ராஜாராம் பாடலை சிம்பனியால் ஜூக்கி வைத்துத் தூக்கி என்ன பயன்?

தோர்ந்த இசை, தோர்ந்த நடிக்கர்கள், தல்லியமான ஒலிப்பதிவு, ஒளிப்பதிவு, பெரும் பொருட்செலவு... எல்லாம் சரிதான். பிச்சை எடுப்பதற்கு யானை வாங்க வேண்டுமா?

கெதிராக உண்ணா நோன்பு இருப்பதற்கு மகாத்மா தோர்ந்தெடுத்த இடம், பிரிவினையை ஆதரித்த பிரல்லாவின் மாளிகை

பிரிவினை ஒரு விபத்து அல்ல; இந்திய தேசிய விடுதலைப் போரட்டம், ‘பாரத் மாதா, வந்தே மாதரம்’ என்று இந்த தேசியமாக உருவான காலத்திலேயே அதன் வித்து ஊன்றப்பட்டு விட்டது. அந்த விஷவித்தின் அறுவடைதான் பிரிவினை.

திரைப்படம் சித்தரிப்பதைப் போல கலவரம் நடந்த போது ‘நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்’ என்று கையைப் பிசைந்து நின்ற கள்ளமில்லா உள்ளங்கள் அல்ல வெள்ளையர்கள். பிரிவினைக் கலவரத்தின் கடைசிக் கொலை வரை அனைத்திற்கும் பொறுப்பான குற்றவாளிகள்.

சாகேதராமனின் கண்ணில் தென்பட்ட முதல் கலவரப் பிணமான வாட்ச்மேன், வண்டியில் அள்ளிச் செல்லப்பட்ட உடல்கள், ஆசாத் சோடா பாக்கடரியில் விழுந்த முஸ்லிம் பிணங்கள் - ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒருவாழ்க்கை உண்டு. நிலத்தை இழந்தவர்கள் - நிலத்தை கைப்பற்ற நினைத்தவர்கள், கடன் கொடுத்தவர்கள் - வாங்கியவர்கள், பழைய பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ள எண்ணியவர்கள், வர்க்கமுரண்பாட்டைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்குப் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள், கொள்ளைக்காரர்கள், பெண் பித்தர்கள்...

இவர்களுடன் சாகேத ராமனைப் போன்றவர்கள் - எல்லோருக்கும் மதமுகமுடி அணிவிக்கப்பட்டது. பிறகு முகமுடியே முகம்போலத் தோற்றம் தரத் தொடங்கியது.

பிரிக்கப்பட்ட பஞ்சாபின் ஒரு கிராமம், பிளக்கப்பட்ட வங்காளத்தின் ஒரு தெரு, அதன் உண்மையான மனிதர்கள் — இவர்களில் ஒருவர் கதாநாயகனாக்கப்பட்டிருந்தால், அல்லது இவர்களின் மத்தியில் சாகேதராமன் வாழ நேர்ந்திருந்தால், அபயங்கரின் உபதேசம் இல்லாமலேயே முஸ்லீம்களைக் கொன்ற இந்துக்களை, காந்தியின் உபதேசம் இல்லாமலேயே ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்த மக்களை அவன் கண்டிருக்க முடியும். காந்திய - பிராய்டிய - சர்ரியலிச கிராபிக்ஸ் சித்து வேலைகள் எதுவும் இல்லாமலேயே அந்தக் காலகட்டத்தின் நாடித்துடிப்பு பதிவாகியிருக்கும்.

வரலாற்றையும் கதையையும்

அறிவிப்பு

○ சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான ஆர்.எஸ்.எஸ்.- இன் பொய்யும் புரட்டும் - தொடர் கட்டுரை அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்.

○ வாசகர் கடிதம், படைப்புகள் அனுப்புவோர் முகவரியை தவறாமல் குறிப்பிடவும். வாசகர்கடிதம் இதழ் வந்த 10 நாட்களுக்குள் அனுப்பிவைக்குமாறு வேண்டுகிறோம்.

— ஆசிரியர் குழு.

இணைக்கும் விதிக்கு ஒரு விளக்கம் சொன்னார் எழுத்தாளர் சுஜாதா: “காந்தியை சுட்டது கோட்சேதான். அது வரலாறு. கமலஹாசன் சுட முடியாதே” என்றார்.

காந்தியை கோட்சே சுட்டது வரலாறல்ல! வரலாற்றில் ஒரு சம்பவம் — அவ்வளவுதான். கோட்சே இல்லாவிட்டால் அவனுடைய குருநாதன் நீட்சே சுட்டிருப்பான். ஆனால் அந்தச் சம்பவத்திற்கு இட்டுச் சென்று அரசியல் சமூக நிகழ்ச்சிப் போக்கு இருக்கிறதே — அதுதான் வரலாறு. சாகேதராமனின் கதை அந்த வரலாற்றைப் பிரதிபலிக்கவில்லை.

இத்தனையும் மீறி இந்தப் படத்தின் அழகியல் உங்களை லேசாக மயக்குகிறது என்றால் அதற்காகக் கூச்சப்பட வேண்டியதில்லை. மயக்கம் தெளிவிக்கும் மருந்து அரசியல் கூர்மையும், வர்க்க உணர்வும்தான்.

என்னுடைய அழகியலை உன்னுடைய அரசியலால் விமரிசிக்காதே என்று கூறும் கலை ஆராதகர்கள் “உன்னுடைய கவிதையை நான் ஏன் எழுதவில்லை என்று கேட்காதே” எனப் பதில் சொல்லலாம். உன்னுடைய கவிதை சாகேதராமனின் பெரியம்மாள் செத்ததைப் பற்றியதாக இருந்தால் சரி; அது நம்முடைய தேசத்தின் மரணத்தைப் பற்றியதல்லவா?

இந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்த்து, தந்திரமாக முதல் காட்சியிலேயே இதற்கு மடையடைத்துவிட்டார் கமலஹாசன். ‘எங்க தாத்தா எப்படிமே ஒரு ஊர்ல ஒரு ராஜா இருந்தார்னு கதை சொல்லமாட்டார். நான் இருந்த ஊர்ல ஒரு ராஜா அனுதான் சொல்லுவார்’ என்கிறான் சாகேதராமனின் பேரன்.

‘எக்ஸ்கியூஸ் மி’ என்று சொல்லிவிட்டு பிப்பாக்கெட் அடிக்க அனுமதிக்கலாமென்றால், “சாகேதராமன் வாழ்ந்த நாட்டில் ஒரு மதக்கலவரம்” என்று ‘வரலாற்றுக் கதை’ சொல்வதையும் அனுமதிக்கலாம்.

ஓமர் முக்தார் திரைப்படத்தின் கடைசிக் காட்சியில் அவர் தூக்கிலிடப்பட்டவுடன் கீழே விழுந்த அவரது மூக்குக் கண்ணாடியைப் பத்திரப்படுத்துவான் ஒரு சிறுவன். அரங்கமே கண் கலங்கும்.

காந்தியின் கண்ணாடியையும் சாகேதராமன் எடுத்துக் கொள்கிறான். கண்ணாடிக்குரியவரின் வரலாறோ, எடுத்தவரின் கதையோ யாரையும் கண் கலங்கச் செய்யவில்லையே

● மருதையன்

நூல் அறிமுகம் :

கண்முன்னே குற்றுயிரும் குறையுயிருமாகக் குத்துப்பட்டுக்கிடக்கிறதுதாய் நாடான கென்யா. அதைப் பார்த்துப் பார்த்து நெஞ்சுறிந்த திகைப்போடு நாவலாசிரியர் கூகிவா தியாங்கோ சொல்லும் கதைதான் 'சிலுவையில் தொங்கும் சாத்தான்'.

இந்தக் கதையையே எழுதலாமா, கூடாதா என்று பலர் சொன்ன கருத்துக்களை விவாதித்துக் கொண்டே நாவல் தொங்கும் சாத்தான்.

ஓர் எழுத்தாளர் யாருடைய பேச்சை கேட்பது? எழுதாதே, மூடி மறை என்று சில குரல்கள்; எழுது வெட்ட வெளிச்சமாக்கு என்று முக்கியக் கதாபாத்திரமான வரீயங்காவின் தாயின் குரல். கூகிக்கோ வரீயங்காவின் சோகக் சமையைத் தாங்க முடியவில்லை. அது மட்டுமல்ல, ஒரு சமூகப் பொறுப்பு அவரை உலுக்கி எடுக்கிறது.

இதயத்தின் குருட்டுத் தனத்துக்கும், சித்தத்தின் செவிட்டுத் தனத்துக்கும் நம்மை இட்டுச் செல்லும் சாத்தானை நாம் சிலுவையில் அறைந்தாக வேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறார் கூகி.

இந்தியாவைப் போலவே இருநூறாண்டுக் காலம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் காலனி நாடாக கென்யா இருந்தது; விடுதலைக்காகப் போராடியது - ரத்தம் சிந்தியது. 'கென்யா மண் மீட்டப்படலை' அல்லது 'மாவ்மால் இயக்கம்' என்றழைக்கப்பட்ட கொரில்லா இயக்கத்தின் வீர சகாப்தம் நம் ஊர் பாடப் புத்தகங்களில் நீங்கள் பார்க்க முடியாது. ஆனால் போராளியாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய ஜொமோ கென்யாட்டா, வீரர்களின் ரத்தச் சுவடுகளில் ஏறி ஆட்சியில் அமர்ந்த பிறகு கென்யாவின் தரகு முதலாளிகளுக்காக நாட்டையே காட்டிக் கொடுத்து நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கும், சர்வாதிகாரத்துக்கும் உதாரணமாக அடுத்த இடலராக மாறிய வரலாறோ வீரவலாறாக நம் ஊர் வரை தொடர்நுக்கிறது. ஆட்சி மாற்றத்துக்குப் பிறகு கென்யா ஏகாதிபத்தியங்களின் வேட்டைக்காடாகச் சீரழிந்து போய் விட்டது.

இந்த வரலாறு இந்நாவலில் ஒரு சில வகை மாதிரிப் பாத்திரங்கள் மூலமாக உங்கள் முன்னே வைக்கப்படுகிறது. அன்னிய மூலதனக் கொள்ளையை நியாயப்படுத்தும் துடலாளிகளின் பிணக்கவிச்சி வீசும் வாழ்க்கையை அவர்களின் வாக்கு மூலமாகவே நாம் பார்க்கிறோம். இது கூகியின் வெற்றி.

வரீயங்கா - தேவாலயத்தில் ஜெசிந்தா வரீயங்காவாகப் புதுப்பெயர் சூட்டப்பட்ட பெண். நேர்மையான விவசாயப் பெண்ணாக வளர்ந்த வரீயங்கா படிப்பு உண்டு - சர்ச்சு உண்டு என்று இருந்தவளைப் பணவெறி பிடித்த அவள் சித்தப்பாசிறு முதலாளி வர்க்கப்பாதைக்கு மாற்றுகிறான். ஒரு கிழவனால் கெடுக்கப்படுகிறான்; குழந்தையைத் தாயிடம் விட்டுவிட்டுத் தனியே சமூகத்தைச் சந்திக்கக் கிளம்புகிறான். வேலை தேடுகிறான். முதலாளிகள் 'நாகரீகமாக' விபச்சாரத்துக்கு அழைக்கிறார்கள். அவன் மறுக்கிறான் - வேலை இழக்கிறான்; காதலன் கைவிடுகிறான்; அவளது தற்கொலை முயற்சிகள் சில நல்ல மனிதர்களால் தடுக்கப்படுகின்றன.

ஒருமுறை முதலாளி என்ற தொழிலாளி காப்பாற்றுகிறான். மற்றொருமுறை ஒரு மாணவன் காப்பாற்றுகிறான். வேறு எங்கும் போகத் தோன்றாமல் தாய்விட திரும்புகிறான் வரீயங்கா. வழியில் ஒரு 'சாத்தானின் விருந்து'க்குத் தற்செயலாக அழைப்பிதழ் கிடைக்கிறது; ஆவல் காரணமாக அங்கே செல்கிறான்.

சலிப்பான வாழ்க்கைப் பயணம் போல மட்டாட்டுவில் (நம் ஊர் டாக்சி போன்ற வாகனம்) வரீயங்காவோடு வங்காரி, முதலாளி, கத்தாய்ரியா, விரேரி ஆகிய நால்வர் பயணம் செய்து இவ்மொராகிற்குச் செல்கிறார்கள். ஒருபுறம், அவர்கள் விவாதித்துக் கொள்ளும் விஷயங்கள் மூலமாக - கடவுள் நம்பிக்கை, கென்யா ஏகாதிபத்தியங்களால் சூனையாடப்படுவது போன்றவை சொல்லப்படுகின்றன; மறுபுறம், பயணிகளின்

வாழ்க்கையும் ஒவ்வொன்றாகப் பின்னப்படுகிறது. முதலில் வங்காரி, பிறகு வரீயங்கா, முதலாளி, சிறிதளவு கத்தாய்ரியா.

மாவ்மால் இயக்கப் போராளிகளுக்காகக் குண்டுகளையும் துப்பாக்கிகளையும் சுமந்து போராடிய விவசாயப் பெண் வங்காரி. கிராமத்தில் இருந்த 2 ஏக்கர் நிலத்தை இழந்து நகரம் வந்து வேலை தேடி சந்தேக கேசில் போலீசால் சிறை வைக்கப்பட்டு மீள்கிறான்.

மட்டாட்டுவில் இன்னொரு நபர் முதலாளி, முதலாளி, வரீயங்கா வேலை செய்த கட்டிடக் கம்பெனியில் மேஸ்திரியாக வேலை பார்த்தவன். அடிமையாக நடத்தப்படுவதை எதிர்த்து வேலையை விட்டு வெளியே வந்தவன். தற்போது வேலை தேடுகிறான். தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களில் சம்பந்தப்பட்ட முதலாளி, நைரோபி தொழிலாளர் சங்க ரகசியப் பிரிவில் பிரதிநிதி என்பதும், தரகு முதலாளிகளான திருடர்களுக்கு எதிராகத் தொழிலாளர்களைத் திரட்டிப் போராடுபவர் என்பதும் நாவலின் இறுதியில் தெரியவரும்.

மற்றொருவர் கத்தாய்ரியா. இவன் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆப்பிரிக்கப் பண்பாடு பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் இளைஞன். ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடி மக்களின் இசை என்றால் அசாத்திய விருப்பம். தோல், குழல், நரம்பு, உலோகம் என்று எல்லா வகை தேசிய வாத்தியங்களையும் உள்ளடக்கிய பின்னணி இசையுடன், பல குரல் கூட்டிசைப் பாடலை உருவாக்குவதே அவன் லட்சியம். அதற்கான அடிப்படைப் பண்ணை அவன் தேடினான். அதன்மூலம் தேசிய விடுதலைக்காகப் போராடிய வீரர்கள், தியாகிகள் பற்றி இசைக்க விரும்பினான். நாவலின் இறுதியில், தொழிலாளர் - விவசாயி - மாணவர்களின் ஆர்ப்பாட்டத்தை கத்தாய்ரியா நேருக்கு நேர் பார்க்கிறான். அந்த எழுச்சியும், அதன் நியாயமும் அவனுக்குள்ளே ஒரு இசை விவாதத்தை அள்ளி வீசுகின்றன; அப்போது ஐந்து கட்டங்களாக ஓர் முழு இசை வடிவம் எரிமலையாய் வெடித்துப் பிறக்கிறது.

இவர்கள் தவிர இன்னொரு பயணி விரேரி, இவர்தேசியப் பொருளாதாரத்தில் ஒரு ஊசலாட்டமான பற்று கொண்டவர். அதே நேரம் கம்யூனிஸ்டுகளையும் எதிர்ப்பவர்.

திருட்டும் கொள்ளையும் முடிவுக்கு

வர வேண்டுமென்று வங்காரி, வரீயங்கா, முதுரி, கத்தூயரியா பேசுகிறார்கள். டிரைவர் முவாரா எந்த வாழ்க்கை மதிப்பீட்டிலும் ஓட்டாது, நம்பிக்கை வைக்காது, பணம் ஒன்றே மனித லட்சியம் என்று பேசுகிறான். இப்போதைய கென்யா உள்ளூர்க்குள்ளே கொந்தளிப்பதை அவர்களின் விவாதம் மூலம் கூகி படம் பிடிக்கிறார். வெளிப் பார்வையிலோ, அதே கென்யா, மட்டாட்டுப் பயணம் போல - சாணி வண்டைப் போல - மெதுவாக வெகு நிதானமாக இயங்குகிறது. "உண்மையைப் பாருங்கள், பாருங்கள்" என்று ஓயாமல் வரிக்கு வரி உங்களை நிம்மதியிழக்கச் செய்கிறார் கூகி.

சாத்தான் - கென்யாவின் எதிரிகள் என்பதற்கு உருவகம். உருவகங்கள் மட்டுமல்ல - கற்பனைக் கதைகள், நாட்டுப்புறக் கதைகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், மாவ்மாவ் இயக்கப்பர்ட்சிப் பாடல்கள் - இப்படி எல்லாவற்றையும் கோர்த்துக் கோர்த்துப் புதிய வடிவத்தின் மூலம் படிப்பவர்க்கு ஒரு நெருக்கமான உளவியல் தூண்டுதலை ஏற்படுத்தும் கூகி, எதிரிகள் ஒரு குகையில் சந்தித்துச் சதித் திட்டம் தீட்டுவதை உச்சக்கட்ட காட்சியாக அமைக்கிறார்.

நம் ஊர் பெரிய எழுத்து விக்கிரமத்தின் கதை போன்ற ஓர் நாட்டுப்புற ஆப்பிரிக்கக் கதை வடிவத்தை அவர் கையாளுகிறார்.

குகையில் குழுமியிருந்த அமெரிக்கா, ஐப்பான், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, ஸ்வீடன் என்று 7 அன்னியத் திருடர்கள், அவர்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காகவே தாங்கள் வாழ்வதாகக் கூறும் உள்ளூர்த் திருடர்கள் என்று ஏகாதிபத்தியங்களுையே அறிமுகம் செய்கிறார் கூகி. தரகு முதலாளிகளின் பொருளாதார திட்டம் மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் பண்பாட்டு வக்கிரங்கள், ஆணாதிக்க வெறி, அடிமைகளை உருவாக்கும் வெறி போன்றவற்றை விவரிக்கிறார். அந்த முதலாளிகளுக்குள்ளே சேறு, சக்தியாகக் கிடக்கிற அழுக்குகளை சாக்கடைத் தூர் வாருவது போல எடுத்துப் போடுகிறார்.

குகையில் இடைவேளையில் விருந்து நடக்கிறது. வங்காரி இத்திருடர்கள் பற்றி போலீசுக்குத் தகவல் தருகிறார். போலீசோ முதலாளிகளைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சி அடைகிறது; வங்காரியைச் சிறைக்குள் தள்ளுகிறது.

முதுரியின் கோபம் பீறிடுகிறது. தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள், சிறு வியாபாரிகளைத் திரட்டி வந்து குகையை

கூகி வா தியாங்கோ

முற்றுகையிடுகிறார்.

கத்தூயரியாவும், வரீயங்காவும் தனியே சந்திக்கிறார்கள். கைக்கும் கால்களுக்கும் விலங்கிடப்பட்டு போலீஸ் காவலில் வங்காரி இருக்கும் காட்சி கத்தூயரியாவின் மனதை ஆக்கிரமித்திருந்தது. வரீயங்காவின் மனத்தை விரேரி சொன்ன கதைகள் ஆக்கிரமித்திருந்தன. அவர்களை அரசியல் இணைத்தது; குடும்பச் சிக்கலும் ஒரு திசை நோக்கி அவர்களைத் தள்ளியது. முதுரி போன்ற தொழிலாளர்கள் ஒரு படையாகத் திரண்டு குகையைத் தாக்குவதற்காக வந்த ஊர்வலம் வரீயங்கா, கத்தூயரியா இருவரது கண்களையும் திறக்கிறது.

கத்தூயரியா — முதுரி கைது செய்யப்படலாம் என்று எச்சரிக்கிறான். முதுரி யதார்த்தமாகப் பேசுகிறான். தொழிலாளி வர்க்கம் எப்படி நடந்து கொள்ளும் என்பதற்கு ஒரு சோற்றுப்பதம் போல் முதுரியின் பாத்திரத்தைக் கூகி நகர்த்துகிறார். "நான் பின்வாங்க மாட்டேன். நாங்கள் ஓடிப்போக மாட்டோம். தொழிலாளிகளாகிய எங்களுக்குப் பின்வாங்குவது சாத்தியமில்லை" என்று உறுதியாகப் பேசுகிறார் முதுரி.

முதுரி வரீயங்காவிடம் ஒரு கைத் துப்பாக்கி கொடுத்துப் பத்திரப்படுத்தச் சொல்கிறார். "இது எதிர்காலத்தில் நடைபெறப் போகும் தொழிலாளர் விருந்துக்கான அச்சாரம்" என்கிறார்.

பிறகு, கென்ய மக்கள் எதிரிகளைத் தாக்குகிறார்கள்; வங்காரி, முதுரி, மாணவர் தலைவன் மூவரும் கைது செய்யப்படுகிறார்கள். நாவலின் இறுதியில், கத்தூயரியாவும் வரீயங்காவும் திருமணம் செய்ய முடிவெடுத்து அவனது தந்தையைப் பார்க்கப் போகிறார்கள். அங்கே அவளுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருக்கிறது - அவனது தந்தை அனைக் கெடுத்த கிழவன் தான். முதலில் கிழவன் மிரட்டுகிறான். வரீயங்கா பணியாததால்

பிறகு கெஞ்சுகிறான். தன் மகளை விட்டுவிடச் சொல்கிறான். அவள் அவனைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டு வெளியே போகிறாள்.

"வரீயங்கா போய்க் கொண்டே இருந்தான். ஒரு முறைகூட அவள் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை". அவள் கத்தூயரியாவுக்குக் கூடக் காத்திருக்க வில்லை; தாமதிக்கவில்லை; ஊசலாட வில்லை. தொடர்ந்து கடினமான போராட்டங்களை எதிர்கொள்ள அவள் உறுதியாகச் செல்கிறாள். ஆனால் கத்தூயரியா என்ன செய்யவெனத் தெரியாமல் தடுமாறுகிறான் - அவனை அவனது வர்க்கம் ஊசலாட்டுகிறது. வரீயங்கா பயன்படுத்திய துப்பாக்கி முதுரி 'தொழிலாளர் விருந்துக்காகக் கொடுத்த அச்சாரம்'. எதிர்காலம் வரீயங்காவின் எதிர்காலம் மட்டுமல்ல, கென்யாவின் எதிர்காலமும் தான்.

நாவல் முழுக்கப்படித்து முடிப்பவர் மனத்தில் தரகு முதலாளிகளும், ஏகாதிபத்திய வாதிகளும் சிலுவையில் வரிசையாய் ஏற்றப்படுகிற சித்திரம் எழாமல் இருக்காது.

இந்த நாவல் காட்டுகின்ற நாடு கென்யா. விவாதிக்கின்ற அரசியல் கென்ய விடுதலை அரசியல். என்றாலும் மூன்றாம் உலக நாடுகள் மொத்தத்துக்கும் பொதுவான அரசியல்தான்.

சொந்தத் தாய்மொழியான கிக்கூயூ மொழியில் கூகி நாவல் எழுதியதன் மூலம் அவருக்கு வரீயங்காவின் அம்மா இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றி விட்டார். உண்மையை முழுவதுமாகத் தெரிந்து கொண்ட பிறகுதானே தீர்ப்பு வழங்க முடியும்?

அதுவே மக்கள் விடுதலைக்கான தீர்ப்பு!

- ஆசிரியர்: கூகி வா தியாங்கோ
- தமிழாக்கம்: அமரந்தா - சிங்கராயர்
- வெளியீடு: தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம் 31/48, இராணி அண்ணா நகர், கலைஞர் நகர், சென்னை - 600 078.
- பக். 424 : விலை ரூ. 125
- கிடைக்குமிடம்: கீழைக்காற்று, 10, ஒளலியா சாகிபு சந்து எல்லீஸ் சாலை, சென்னை - 600 002.

“சீக்கிரம் எழு புள்ள, அப்படியே அந்த சூரி கத்திய தேடி எடுத்துக்குடு!”

சிறுகதை:

கொழுப்பு

சா. செல்வராசு

பயந்துபோய் சடாரென எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, சற்று நேரம் குழம்பினாள் குள்ளச்சி. ஏதும் பேச முடியாமல் இருமல் முந்திக் கொண்டது.

“ராமசாமிக் கவுண்டரு மாடு சொக்கிருச்சாம், பாவம் சோளப் பயிர தின்னுட்டுக்கீது, வந்து எழுப்பி டீ வாங்கி குடுத்துட்டு சொல்லிட்டுப் போராரு. மாட்ட சீக்கிரம் எடுத்துரணுமாம்.”

“அடப்பாவத்த, யான மாதிரி அந்த மாட்ட வச்சிருந்தாரு, நேத்து கூட வாலுக்கு சாணி எடுக்க போனப்போ பாத்தனே! பாவம் பெத்தபுள்ள மாதிரில்ல வளத்தாரு கவுண்டரு” சொல்லி முடித்து குள்ளச்சி மூச்சு வாங்குவதற்குள், மாசிலான குறுக்கிட்டான்.

“அதுக்கு என்ன செய்யச் சொல்றே? அது தலையெழுத்து நாம தின்னணுன்னு கீது, போ, போ, முதல்ல கத்தி எடுத்துக் குடு!”

மாடு உரிப்பதிலும், ஓர வஞ்சனை இல்லாமல் பங்கு போடுவதிலும் மாசிலான விட்டா ஆள் கிடையாது.

விடிந்து ஏழு மணிக்கெல்லாம் புளியந்தோப்பில் சும்பல் கூடிவிட்டது. வேடிக்கை பார்ப்பவர்களும், தனக்கும் பாத்தியம் உண்டு என உத்திரவாதப் படுத்த வந்தவர்களுமாக தெருவே கூடியிருந்தது.

மாட்டினுடைய வாயில் பச்சை நிறத்தில் நுரைதள்ள, வயிறு தண்ணீர் நிரம்பிய பாசி போல ஊதிப் போய், மறுபக்கம் கத்தியைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்த மாசிலான முழுதும் மறைத்திருந்தது. கால்களெல்லாம் விரைத்துப் போய் பெருத்து அம்மணமாகக்கிடந்தது. கண்கள் சும்பல் பூத்து ஒரே திசையை நோக்கிக் குத்திட்டுக் கிடந்தன. வாய் மட்டும் மெல்லிய சிரிப்புடன் இருந்தது. வாயில் கிரசரில் சிக்கிய கரும்புச் சக்கை போல் சோளப் பயிர் வெளிப்பக்கம் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

முன்னும் பின்னும், மூக்கிலும் வாயிலும் ஈக்கள் ஒரு பட்டாளமே மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன. காதும், வாலும் செயலிழந்த இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட காக்கைகள் மூக்கையும், காதையும் நோண்டித் தின்று கொண்டிருந்தன. இதைத் துரத்த

மாசிலானுக்கும் நேரமில்லை, மற்றவர்களுக்கும் அக்கறையில்லை. நுகர்த்தடிகள் போலக் கிடந்த விரைத்த பின்னங்கால்களில் சிறுவர்கள் ஏத்தம் விளையாட்டு விளையாடினார்கள்.

“ஏய்... யாரா அவன்? போயி...(ங்) கொப்பன ஒரு நல்ல ஏத்தமா வாங்கிக் குடுக்கச் சொல்லி ஆடுறா. அதுக்கு மாட்டுக்காலுதான் கெட்ச்சிச்சா?”

அதற்குள் மற்றொருவன் வாலின் நுனியில் உள்ள முடிகளைப் புடுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“டேய், டேய், டேய்! ஏன்டா பாவம் அப்படிப் புடுங்குற. ஒணான் புடிக்கணுன்னா உங்க அக்கா தலையில் இதவிட நீளமா இருக்கும், போய் புடுங்குடா ஆளப்பாரா... ஆள்!

“ஏம்பா மாசிலான் என்னைக்கப்பா நீ அறுத்து பங்கு போட்டு குடுக்கறது. நேத்து செத்ததுப்பா, சீக்கிரம் பார்ப்பா. இதுக்குன்னே பல பேரு சம்பாதனைய உட்டுட்டுக்கூட காத்துக் கெடக்குறாங்க.”

“பெரிசு! கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. விடிய நாலு மணிலிருந்து ஆளப்புடிச்சி, மரத்தத் தேடி, கயித்தத் தேடி தூக்கினு வந்து போட்டினுக்கீது. நோகாம இன்னேரத்துக்கு வந்து பெரிய சேட்டு மர்திரி பங்கு கேக்கற, போயி ஒரு ஓரமா ஒக்காரு, பங்கு போட்டுட்டு கூப்புடறேன். ஒக்கார முடிவென்னா புடுத்து தூங்கு, பங்கு போட்டுட்டு எழுப்பறே(ங்)”

பெரியவருக்கு வாய்திறந்ததே தப்பா போச்சுடா என்றாகி விட்டது.

இளம் வெயில் சுர்ரென்று சுட்டது. கத்தியைத் தீட்டி முடிப்பதற்குள் மாசிலானுக்கு வியர்த்து விட்டது. சட்டையைக் கழட்டி பக்கத்திலிருந்த கொப்பில் மாட்டிவிட்டு, பீடியை வேகமாகப் பற்ற வைத்தான். வேட்டையைப் பின்பக்கமாக வாங்கி இறுக்கமாகச் செருகிக் கொண்டான்.

நாலு கைமன்களைக் கூப்பிட்டு, மாட்டை மல்லாக்காகப் பெறட்டி, நாலு

கால்களையும் எதிரெதிர்திசையில் இழுத்துப் பிடிக்கச் செய்தான் மாசிலான்.

என்னவோ செய்யப் போகிறார்கள் என்று சிறுவர்கள் மிரட்சியுடன் விழிகளை அகல விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். முன்னங்கால்களுக்கிடையில் இருந்த பந்து போன்ற பகுதியில் பதமாகத் தீட்டிய கத்தியை வைத்து அழுத்தி வாகவமாக ஒரு கீறல். பாதிப் பழுத்த மாதுளம்பழம் போலப் பிளந்து சிரித்தது அந்த இடம்.

“கம்மா சொல்லக் கூடாதுப்பா, கவுண்டரு இந்த மாட்டுக்கு, நல்ல தீனி போட்டாருப்பா. அதனாலதான் இவ்வளவு பசையா இருக்கு”, பெருமிதத்தோடு புன்சிரிப்புடன் நிமிர்ந்து, நின்றுருந்த கூட்டத்தை ஒரு நோட்டம் விட்டான் மாசிலான். இந்த நல்ல கொழுப்புக் கறி கிடைக்க காரணமே நான்தான் என்பது அவன் பார்வையிலேயே தெரிந்தது.

“நல்ல சைன் தோலுப்பா. பர்த்துக்கீறு, ஓட்ட உழுந்துரப் போகுது. நாலு தப்பட்டை கட்டலாம்”. பெரியவர் எச்சரிக்கைப்படுத்தினார்.

“என்னது... நாலு தப்பட்டையா? இந்த தவ தோலு நமக்கு இல்லப்பா. கவுண்டரு தோல மட்டும் வித்து அவருகிட்ட சேக்கச் சொல்லிட்டாரு”

“ஏய்.. என்னடா தமாஷ் பன்றியா? என்ன விளையாட்டா பன்ற”, ஊர் எஜமான் அதட்டினார்.

“நிஜமாதாம்பா சொல்றேங். தோல தர்றதா சத்தியம் பண்ண பிறகுதான் மாட்டையே தொட வுட்டாரு. கவுண்டரு, தெரியுமா?”

“நீ எப்படிடா இதுக்கு ஒத்துக்கின. இது உனக்கு மொறைய மீற்றதா தெரிலியா? அப்படின்னா நாளைக்கு கவுண்டமாரு சாவுக்கு எந்த வாத்தியத்தை அடிப்ப. எல்லாரும் இப்படியே தோல வாங்கிக்கினா தொழில் எப்பிடிடா செய்யறது.”

“உனக்கும், எனக்கும் தெரியுது, இது அந்த கவுண்டருக்கு தெரியலியே என்ன பன்றது, ஏதோ தோலாவது வித்து குடுத்தா புண்ணாக்கு செலவாவது மீறுமென்னுதான்..” இழுத்தான் மாசிலான்.

மாசிலானின் சப்பகட்டு எஜமானுக்கு நியாயமாகப்படவில்லை.

“என்னமோ பண்ணுங்கடா. எனக்கென்னவோ பழைய மொறைய மாத்துறது கொஞ்சமும் புடிக்கல,” எனுமான் புலம்பினார்.

“என்னென்ன பண்ணச் சொல்றீங்க. சொத்து கவுண்டருது, வாய் கூசாம தோல கேட்டுட்டாரு, வேற வழி எனக்குத் தெரில” மீண்டும் மாசிலான் அதே பல்லவியை முனகினான்.

“டேய்! என்னடா பெரிய புடுங்கி மாதிரி பேசற. இன்னிக்கி தோல கேக்குறாரு, நாளைக்கு... நல்ல சைஸ் கறியா பாத்து யாருக்கும் தெரியாம எடுத்து வைய்யின்னுவாரு. அப்புறமா வீட்டுல கொஞ்சம் பிரச்... சனை. நீயே கறிய பெற... டி... ஹி... ஹி... ஹின்னுவாரு என்ன செய்யப் போறே? இதை பாரு.. இப்படியே போனா நாம நாமளா இருக்க முடியாது.”

எங்கேயோ தப்பு நடந்து விட்டதாகப் பட்டது மாசிலானுக்கு. இருந்தாலும் வாக்குறுதியைக் காப்பற்றினுமனு கருதினான் மாசிலான்.

“அதெல்லா(ங்) சரிதா(ங்)... பேசாம நமக்குச் சொல்லாம கவுண்டரே மாட்ட பொதச்சிட்டிருந்தா என்ன பண்ணியிருப் பீங்க?”

இப்படி ஒரு குண்டைப் போட்டு விட்டு, கழுத்தில் கத்தியை வைத்தான் மாசிலான். அப்போது முதுகு வரைதோல் கழட்டப்பட்டிருந்தது.

“ஆமாண்டா! ரொம்ப புத்திசாலின்னு

நென்போ, பதினாறு ஊரு கிராமத்த கூட்டி கவுண்டர கைகட்ட வச்சிருவே(ங்). நாக்க அடக்கிப் பேசு. இதுக்கு மேல பேசினா மரியாதை கெட்டுரும். சாதி கெட்டவன்தான்டா இப்பிடிப் பேசுவான்” எனுமானுக்குச் சூடேறி விட்டது.

“ஏன்டா! பொழப்பத்தவங்களே... ஆகிற காரியத்த பேசு! ஏன்டா இப்படிக்கத்துறீங்க, கவுண்டரு பொதச்சிருவாரோ? அவரு ஒரு பக்கமும், அவரு பொண்டட்டி புள்ளைங்க ஒரு பக்கமும் புடிச்சி, மாட்ட தூக்கிக் கொண்டு போய் ஊருக்கும் வெளியே பொதச்சிருவாரோ? இது நடக்குற காரியமா! போங்கடா” இன்னொரு பெருசு அறைந்து கூறியது.

“ஏம்பா மாசிலா(ங்).. அந்த அரியா கொளத்தாரு பங்கு போட்டாச்சா?”

“ஆமாண்டா! மொதல்ல உங்களுக்குத்தான்டா அவசரம். அந்த பக்கமா ஒக்காரு, கூப்பிடுகிறேன்” வருபுவர்களெல்லாம் மாசிலானை வேலை செய்ய விடாமல் தொல்லை கொடுத்தனர்.

அரியா குளத்தார் என்பவர்கள் குடியேறியவர்கள். உள்ளூரில் பெண்ணெடுத்து சம்பந்தி ஆனவர்கள். இவர்கள் மாடு தூக்க, மேளம் வாசிக்க வரமாட்டார்கள். பங்காளிமார்கள் சேர்க்கவும் மாட்டார்கள்.

“ஏம்மா! சீக்கிரம் கொஞ்சம் பங்கு போட்டு குடுப்பா. ஊரிலிருந்து எங்க மகளும், மருமவனும் வந்திருக்காங்க.

பத்து மணி ரயிலுக்குப் போணுமாம். ஏதோ அதுக்குள்ள இந்த கறியாவது வெச்சி போட்டு அனுப்பலாம்” பரிதாபத்தோடு கேட்டான் முனுசாமி.

“ஏன்டா ஏதாவது உனக்கு அறிவு கீதா! இதையா மருமவனுக்கு போடப் போற. ஒரு கோழி கீழி அடிச்சி போடுவியா....”

“நீ இருக்கப்பட்டவம்பா! கோழியும் அடிப்ப, யானையைக்கூட அடிச்சிப் போடுவ. நாங் கூலிக்காரன், இப்படி ஏதாவது மாடு, கீடு செத்தாத்தான் கதி”

“ஏம்பா இவன மொதல்ல அனுப்புப்பா. பாவம் பொலம்பி தொலையுறான்,” பரிதாபப் பட்டார் தர்மலிங்கம்.

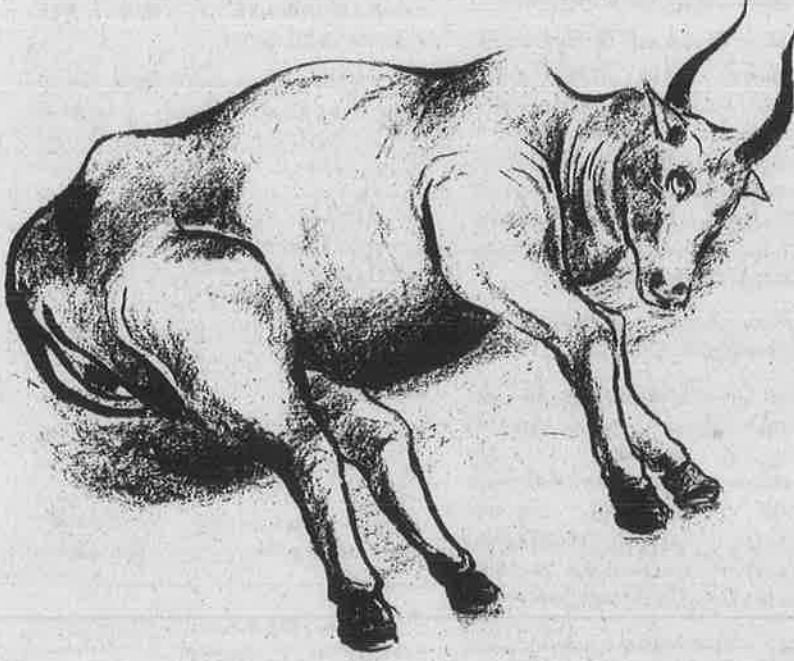
கொஞ்ச நேரத்தில் மாடு, உரிச்சகோழி மாதிரி ஆனது. பத்துமடத் தோலை விரித்து மல்லாந்து கிடந்தது. ஊதிப் பெருத்த, உப்பிக் கிடந்த வயற்றில் தீட்டிய கத்திமுனை லேசாகப்பட்டதுதான் தாமதம், விஷக்காற்று கலந்து தூர்நாற்றத்தோடு குப்பென்று காற்று பீறிட்டு வெளியேறி மாசிலான் மூக்கைத் துளைத்துச் சென்றது.

“நேத்து சாயந்திரம் செத்தது, நாதம் வராம என்ன செய்யும்?” மாசிலான் நாற்றத்தைச் சமாளித்துக் கொண்டு, சமாதானம் செய்தான். நாற்றம் அந்த தோப்பையே குழந்தது. சுற்றியிருந்தவர்கள் மூக்கைப் பிடித்தும் பிடிக்காமலும் முகம் சுளித்தனர்.

சாணி கரைத்து வாசலில் தெளித்தது போல விரிந்து கிடந்த தோலின் மீது ரத்தமும், ஈழையும் பிறவும் தீட்டுத்திட்டாக உறைந்து கிடந்தன. அதன் மீது பிறந்த மேனியுடன் சிறுவர்கள் சறுக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மாசிலான் விரட்டியதில் ஒரு சிறுவன் சறுக்கி தோலின் மீதே விழுந்து குய்யோ... வென்று கத்தினான். அவனோட அம்மா ஓடிவந்து தன் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

“சும்மா இரு மாசிலா(ங்)! பிள்ள ஏதோ ஆசையா சறுக்கி வெளையாடுறான்... மெரட்டுறியே! புள்ள பயந்து போச்சி யாரு டீ, செல்லம்.... மாசிலானா?, அவன அடிச்சரலாம் வா...” அவனைத்து கன்னத்தில் வழிந்த மாட்டு ரத்தத்தோடு முத்தமிட்டாள்.

இன்னும் சில சிறுவர்கள் தோலின் மேல் உறைந்து கிடந்த ரத்தத்தில் உள்ளங்கைகளை நனைத்து, ஒருவர் முதுகில் ஒருவர் அப்பி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோபி

அன்றையப் பொழுதில செத்தமாடு தெருவையே திருவிழாக் கோலமாக்கி விட்டது.

“சாயந்திரம் நேரத்துல வந்துருவேங்க... பங்கு போட்டதும் கறிய வாங்கிவை. வரும் போது மெளகா செலவு வாங்கி வந்தாரேன். கறிய வாங்கி மூடி வச்சிராதே! அடுப்புல கொஞ்சம் சூடு பண்ணி வைப்பி, இல்லன்னா கெட்டுடும்”, என்று மனைவியிடம் எச்சரித்து விட்டு வேலைக்கு போனான் ஒரு தெருவாசி.

“ஏம்பா மாசிலான் பிச்சையில ஏதாவது கீதா பாருப்பா. உடிராதே!” ஊர் எஜமான் நினைவுபடுத்தினார்.

மாசிலான் திடீரென நினைவுக்கு வந்தவனாக நுரையீரல், இதயம் இவைகளை லாவகமாக விரல்களால் விலக்கிவிட்டு, கணையத்தைத் தேடிப் பிடித்து திரும்பத் திரும்ப பித்தநீர்ப் பையை அழுத்திப் பார்த்தான், ஆனால் ஒன்றும் தென்படவில்லை என்பதை உதட்டைப் பிதுக்கிக் காட்டினான்.

நூறு மாடுகளில் ஒன்று இரண்டில் தான் கோ ரோஜனம் கிடைக்கும். நாட்டு மருத்துவர்களிடம் இதற்கு நல்ல மவுசு. 5 கிராம் கிடைத்து விட்டாலே 500 வரை விலை போகும். அன்றைக்கு மாசிலான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்.

கொம்புகள் தூக்கி எறியப்பட்டவுடன், பங்குகள் போடப்பட்டன. அவரவர் பங்கை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு நடையைக் கட்டினார்.

முகத்தில் கோபக் கனலோடு ஒருவர், ஒரு சிறுமியின் கைகளைப் பிடித்து தரதரவேன இழுத்துக் கொண்டு மாடு அறுத்த இடத்திற்கு வந்தார். சிறுமியின் கையில் ஒடுங்கிப் போன அலுமினியச் சட்டி. அதில் ஒரு பங்கு கறி.

“ஏய்! எவன்டா இந்த பங்க எம்புள்ள கிட்ட போட்டனுப்பனவன். வெறும் எலும்பும் கொடலும் தான் எனக்கா? அவ்வளவு கேவலமா எம்புள்ள! போங்கடா... உங்க கறியும் நீங்கனும்...” என்று கறியைத் தூக்கி குப்பையில் வீசி எறிந்தார்.

ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் கிடச்ச கறியிலேயும் அப்பன் மண்ணைப் போட்டுட்டானே என்று, குப்பையிலிருந்த கறியையும், அப்பனையும் மாறி மாறிப் பார்த்து அழுத்து அந்தப் பிள்ளை.

“என்னமோ பண்ணுங்கடா. எனக்கென்வோ பறைய மொறைய மாத்துறது கொஞ்சமும் படிக்கல” எஜமான் புலம்பினார்.

“என்னை என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க. சொத்து கவுண்டரது. வாய் கூசாம தோல கேட்டுட்டாரு. வேற வழி எனக்குத் தெரியல” மீண்டும் மாசிலான் அதே பல்லவியை முனகினான்.

கடைசிப் பங்கை எடுத்த பையன், “ஏம்பா ஏம்பங்குல கொஞ்சம் கொழுப்பு போடுப்பா” என்று கேட்டான்.

“இருந்ததே அவ்வளவுதாம்பா! வேணுன்னா ஏம் பங்கைப் பாரு” என்று எடுத்துக் காட்டினான் மாசிலான். கூட்டத் திலிருந்து ஒரு குரல் வந்தது. “மாட்டுக் காரன் மாட்டுக்கு அழுவறான்! பறையன் கொழுப்புக்கு அழுவறான்!”

— இதைக் கேட்டதும் மாசிலான் கூனிக்குறுகிப் போனான். தலை குனிந்தான். தனக்குரிய பங்கை வேண்டா வெறுப்பாக எடுத்துக் கொண்டு போர்க் களத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

பொழுது சாய்ந்து விட்டது. பறவைகளும், ஆடு, மாடுகளும் தங்கள் இருப் பிடத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தன.

“புதிய கலாச்சாரம்” பற்றிய அறிக்கை: 4-வது (3-ம் பிரிவுப்படி)

1. வெளியிடும் இடம் : சென்னை
2. வெளியிடும் காலம் : மாதம் ஒரு முறை
3. அச்சிடுபவர் : இரா. சண்முகராஜ், எழில் பிரிண்டர்ஸ், 110, 2-ம் தளம், 63, ஆற்காடு சாலை, சென்னை - 600 024.
4. வெளியிடுபவர், ஆசிரியர், உரிமையாளர் : வி. வல்லபேசன்
5. தேசிய இனம் : தமிழர்
6. முகவரி : எண் 3, 4-வது தெரு, செகந்தநகரம், சேத்துப்பட்டு, சென்னை - 600 024.

வி. வல்லபேசனாகிய நான் மேற்கூறிய தகவல்கள் அனைத்தும் உண்மையே என இதன் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(ஈ-ம்)
வி. வல்லபேசன்,
வெளியிடுபவர்,
1.3.2000

வேலைக்குப் போன குள்ளச்சி இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை.

“பொழுது இருட்டிடுச்சி இன்னும் கழனியிலே என்னத்த புடுங்குறா...” மனசுக்குள் குள்ளச்சியைத் திட்டிக் கொண்டான் மாசிலான். ஆறு மாதத்திற்கு முன் குள்ளச்சிக்கு வாரம் இரண்டு முறை மாட்டு ஈரல் தரச் சொல்லியிருந்தார் டாக்டர். காசநோய் அப்பதான் குணமாகும். அவருக்காக இரண்டு துண்டு ஈரலை மாசிலான் மறைத்து வைத்திருந்தான். தனது தொழில் தரும் துக்கு இழுக்கு வந்ததை உணர்ந்து உள்ளுக்குள் நொந்து கொண்டே தான் அதைச் செய்தான்.

நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்த மாசிலானைத் திடீரென எழுப்பியது ஒரு குரல். “தாத்தா பாட்டி செக்கிருச்சாம்! ஏதா விஷக் கெழங்க பாட்டி பச்சையா தின்னுட்டு சொக்கி மயங்கி விழுந்திருச்சாம்”. முனியம்மாள் புத்தத்துடன் சொன்னதும், பதறிப் போய் ஓடினான் மாசிலான்.

குள்ளச்சியைச் சுற்றி சிறு கும்பல். நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்த நாட்டு வைத்தியர் மாசிலானைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு ஏதோ கிசுகிசுத்துவிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தார்.

வாய் பிளந்து, வயிறு ஓட்டி, கண்கள் சாம்பல் பூத்து திறந்து வெறுமையாகக் கிடந்தன. குள்ளச்சியைக் கட்டிலில் போட்டு நான்கு பேர் வீடு சேர்த்தனர்.

தெருவில் கறிவேப்பிலை மணத்துடன் உப்புக்கறி வாசம் மூக்கைத் துளைத்தது. வீசப்படும் எலும்புக்காக தெரு நாய்கள் எல்லைச் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்தன. தலையில் எண்ணையறியாத பிள்ளைகளின் வாய், முகமெல்லாம் கொழுப்புப் பசை வடிந்திருந்தது.

குள்ளச்சிக்காக மறைத்து வைத்திருந்த ஈரலை மாசிலான் வெளியே எறிந்தான். எறிந்த மாத்திரத்தில் கவ்விய நாய்கள் சண்டையிட ஆரம்பித்தன.

மாசிலான் மனதை சோகம் கவ்விக் கொண்டது. குள்ளச்சியைக் கட்டிக் கொண்டதிலிருந்து எத்தனையோ காட்சிகள், சம்பவங்கள் அவன் மனத்தில் ஓடின. அப்படியே சரிந்து போய் மரத்தடியில் குந்தினான்.

ஒப்பந்தப்படி தோல் பணத்தை வாங்க கவுண்டர் அனுப்பிய ஆள் தொலைவில் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தான்.

“இறந்தவன் நல்லவனல்ல;
சொன்றவன் கெட்டவனுமல்ல”

நீதி கேட்கிறாள் ஒரு தாய்!

நீதிமன்றங்கள் என்பவை உண்மையில் அநீதிமன்றங்கள்தான் என்று நாம் அரசியல் ரீதியில் பலவாறாக அம்பலப்படுத்தி எழுதியிருக்கிறோம். சொந்த வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து இந்த உண்மையினை முகத்திலெறியும் ஒரு கடிதத்தை கங்கே வெளியிட்டுள்ளோம்.

இந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர் ஒரு தாய். கிவரது கிரண்டு மகன்கள் கொலைக்குற்றத்திற்காக ஆயுள் தண்டனை அனுபவித்து வருகின்றனர். கொலையுண்டவனோ அண்ணன்.

தனது கிரண்டு மகன்களும் செய்தது குற்றமல்ல, நியாயமான கொலைதான். அவர்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்று கோரி நீதிமன்றத்திற்கு அந்தத் தாய் அனுப்ப விழையும் முறையீடும், வாசகர்களிடம் நீதி கேட்டு அவர் எழுதிய கடிதமும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

ஊர் பெயர் விவரங்களையெல்லாம் உள்ளது உள்ளபடியே அவர் எழுதியிருந்த போதிலும் அவற்றை மாற்றியுள்ளோம்; பக்க அளவு யிகுந்து போவதன் காரணமாக கடிதத்தையும் சற்றுச் சுருக்கியுள்ளோம்.

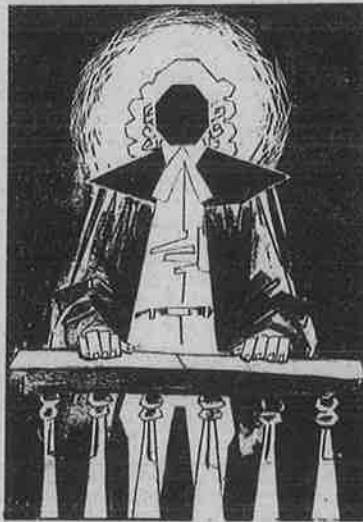
கருணை மிகு நீதிபதி அய்யா!

எனக்கு ஐந்து பிள்ளைகள். அதில் ஆண் பிள்ளைகள் மூன்று, பெண் பிள்ளைகள் இரண்டு. இந்நிலையில் குடும்ப வறுமையும், எனது பிள்ளைகளின் எதிர்காலமும், எனக்கு கேள்விக்குறியாக இருந்த காரணத்தினால், எனது நகைகளை விற்று நிலங்களை அடகு வைத்து எனது கணவரை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தேன். எனக்கு அப்போது என் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம்தான் முக்கியமாக இருந்தது.

எனது மற்ற நான்கு பிள்ளைகளும் அவரவர் பொறுப்புணர்ந்து நடந்து கொண்டனர். ஆனால், எனது மூத்த மகன் சந்திரனின் ஒட்டுமொத்த நடவடிக்கை

களும், என் கணவர் வெளிநாடு சென்ற பிறகு மாறித்தான் போனது.

தவறான அவனது சகவாசங்கள், சமூகத்தில் பல இளைஞர்களுக்கே உரிய ஊதாரித்தனமும், முரட்டுத்தனமும், பலதீய பழக்கங்களும் வெகு சுலபமாக அவனைப் பற்றிக் கொள்ள வைத்தது. நாளடைவில் அவன் என்னை அம்மா என்று அழைப்பதே பணம் கேட்பதற்காகத்தான் என்ற நிலையாகிவிட்டது. ஆள் துணையின்றி குடும்பம் நடத்திய என்னை சமூகம் கெட்டிக்காரி என்றது. ஆனால் எனது மகனுக்கு மட்டும் நான் பணம் காட்ச்சி மரமாகத்தான் தெரிந்தேன். கொடுக்கின்றவரை பெற்றுக் கொண்டான். கொடுக்க முடியாதபோது கட்டும் சொல்லால் அடித்தான். புகை பிடித்து புகையை முகத்தில் ஊதினான். ஒரு தாயை ஒரு மகன் எதை எதை பேசக் கூடாதோ அதையெல்லாம் பேசினான். அவனைப் பெற்றதைத் தவிர வேறெந்த பாவமும் அறியாத நான் முன்னே நடக்கவே கூசும்படி நடந்து கொண்டான். தட்டிக்கேட்ட என் மற்ற பிள்ளைகளை தாக்கினான். உற்றார் உறவினரைக் கொண்டு பேசிப் பார்த்தேன்.

திருந்தவில்லை.

அவனது தொல்லைகள் எல்லை மீறவே, காவல் நிலையத்தில் சென்று முறையிட்டேன். “அவனும் உன் பிள்ளைதானம்மா எல்லாம்போகப்போக சரியாக விடுவான்” என்று எனக்கு புத்திமதி கூறினார்கள்.

அதன்பின் சில சம்பவங்களுக்காக காவல் நிலையத்தில் முறையிட்டபோது பஞ்சாயத்து செய்து என்னிடம் இருந்து சில நூறு ரூபாய்களை பெற்று அவனிடம் கொடுத்து “எங்கேயாவது ஓடிப்போ” என்று மிரட்டி அனுப்பி விடுவார்கள். சில மாதங்கள் கழித்து மீண்டும் வருவான். பரிதாபமான நிலையில் வருவான். பின் தகராறு, மீண்டும் காவல் நிலையம், அங்கே கட்டைப் பஞ்சாயத்து, மிரட்டல், விரட்டல் நடக்கும்.

இந்நிலையில் செலவுக்கு 100 ரூபாய் பணம் வேண்டும் என்று ஒரு நாள் கேட்டான். என்னிடம் பணம் இருந்தது. ஆனால், மனம்தான் இல்லை. நான் பணம் இல்லை என்று சொன்னேன். அவன் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து என் பின் தலையில் வெட்டினான். அப்படியே சரிந்து முன்புறமாக விழுந்தேன். முன் தலையில் வெட்டினான். அவன் கையை பிடித்தேன். என் கையை வெட்டினான். என் தட்டை விரல் தொங்கியது. என் வயிற்றின்மீது உட்கார்ந்தான். முன்புபத்து மாதம் சுமந்தபோது இருந்த பாரத்தைவிட இப்போது பாரமாக இருந்தான். அதனால் மூச்சு முட்டியது. பீரோ சாவி எங்கே என்றான்.

உயிர் போகின்ற வேதனையில் இருந்த நான் சாவி எங்கே இருக்கிறது என்று நினைவுக்கு வராதினால் “தெரியாது” என்றேன். “பொய் சொல்லாதே” என்றபடி முகத்தில் ஓங்கி வெட்டினான். அவனை உச்சி முகர்ந்த எனது மூக்கும், அவனுக்கு முத்தம் கொடுத்த என் உதடும் பிளந்து தொங்கியது. அதன்பிறகு அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் எனது வாயில் இருந்து பேச்சு வரவில்லை. காற்றுதான் வந்தது. அதன்பிறகு ஊராரால் அவன் துரத்தப்பட்டான். என்னை மருத்துவமனையில் சேர்த்தனர். வழக்கம் போல் காவலர் ஒருவர் கடலூர் மருத்துவ மனைக்கு வந்து என்னிடம் வாக்குமூலம் கேட்டார். கொடுத்தேன். மறுநாளே நாளிதழில் “செலவுக்கு பணம் தர மறுத்த தாய்க்கு சரமாரிவெட்டு” என்று செய்தி வந்தது. உயிருக்குப் போராடிய நான் ஒரு மாதத்திற்குப் பின் காப்பாற்றப் பட்டேன். அதன் பிறகு காவலர் வரவும் இல்லை. மற்ற என் பிள்ளைகளுக்கு ஏதேனும்

அவனால் கேடு வருமோ என அஞ்சிய நான் சொந்த வீட்டை வாடகைக்கு விட்டு விட்டு 95 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் எனது இளைய மகள் தங்கியிருந்த ஊருக்குச் சென்று குடும்பத்தோடு தங்கிவிட்டேன்.

நடந்தவைகளை எனது கணவருக்கு தெரியப்படுத்தி கடிதம் எழுதினேன். அவரோ கடைசியாக அவன் திருந்த ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுப்போம். அதனால் நான் இருக்கும் அரபு தேசத்திற்கு அனுப்பி வைத்துவிடு நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்று கடிதம் எழுதினார்.

நானும் பணம் செலவு செய்து எனது கணவரின் விருப்பப்படியே அவனை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு இனி அவன் திருந்தி விடுவான் என்று பெருமூச்சு விட்டேன். அங்கு சென்ற சில தினங்களுக்குள்ளே தன்னோடு வேலை செய்தவனை கத்தியை எடுத்து வெட்டப்போய் இருக்கிறான். அதனால் கிடைத்த வேலையும் போய் சும்மாவே எனது கணவருடன் இருந்திருக்கிறான். அவரோ "நீ திருந்தவே மாட்டாயா" என்று கண்டித்து இருக்கிறார். அவரையும் தாக்கி இருக்கிறான். அதனைத் தட்டிக் கேட்ட எனது கணவனது நண்பரை எழுதும் பேனா முனையால் குத்தி இருக்கிறான். அதோடு என் கணவர் அவனைப் பிடித்து அரபு நாட்டுக் காவல் நிலையத்தில் ஒப்படைத்து விட, அவர்களோ அவனை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டனர். இப்படி அவன் அரபு நாட்டில் 90 நாட்கள்தான் இருந்திருக்கிறான்.

இந்தியா வந்த அவன் எங்கெங்கோ சுத்தி விட்டு மீண்டும் எனது உறவினர்களிடத்தில் எனது விலாசத்தைக் கேட்டு தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தான். அது மட்டும் அல்ல. என் குடும்பத்தைத் தீர்த்து விட்டுத்தான் ஓய்வேன் என்று வெறி பிடித்தவன் போல் பலரிடம் கூறியிருக்கிறான்.

இந்நிலையில் கடந்த 1996-ஆம் ஆண்டு எனது இரண்டாவது மகன் மணி சென்னையில் இருந்து பொங்கல், பண்டிகைக்காக வந்திருந்தான். அவனிடம் சந்திரன் திரும்பி வந்து விட்டான் எனக் கூறினேன். மிகவும் வருந்தினான். அதோடு ஊரில் எனது வீட்டில் குடி இருப்பவர்கள் வாடகைப் பணம் பலமாதம் தராமல் பாக்கி வைத்திருந்ததால் அதனை வசூலிக்க மனியைப் போகச் சொன்னேன். எனது மூன்றாவது மகன் முத்துவோ அண்ணனைத் தனியாக அனுப்ப வேண்டாம் நானும் போகிறேன் என்றான். சரி என்று அவர்களை அனுப்பி

வைத்தேன்.

மறுநாள் எனது இரண்டாவது மகன் மணியின் நண்பன் ஒருவன் வந்து உங்கள் பிள்ளைகளுக்குள் தகராறு நடந்து விட்டது. உங்கள் மூத்தமகன் சந்திரனை மருத்துவமனையில் சேர்த்திருக்கிறார்கள் உங்கள் இரண்டு பிள்ளைகளையும் போலீஸ் கைது செய்து விட்டது என்றான்.

நான் பதறிக் கொண்டு காவல் நிலையம் சென்றேன். அங்கிருந்த எனது பிள்ளைகளைப் பார்த்து என்ன நடந்தது என்று விசாரித்தேன். அவர்களோ கதறி அழுதார்கள். "அம்மா எங்களை மனித்து விடுங்கள். சந்திரன் எங்களைப் பார்த்ததும் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போயிடுங்க் கடா, இல்லேன்னா செத்து போயிடுவீங்க்

● ●

**இறந்துபோன எனது
பிள்ளையைப் போல்
உங்களுக்கு
இருந்தால் என்னைப்
போல் பைத்தியக்காரத்
தனமாகச் சட்டத்தின்
உதவியை நாடாதீர்கள்.
சத்தமிடாமல்
சாப்பாட்டில் விஷம்
வைத்துச் சாகடித்து
விடுங்கள்!**

● ●

என்று மிரட்டினான். எங்களுக்கு இதன் பின் பொறுக்க முடியவில்லை. காலம் காலமாக அவனால் எத்தனையோ தொல்லைகள் அனுபவித்தோம். இன்று திருந்துவான், நாளை திருந்துவான் என்று எதிர்பார்த்தோம். காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்தோம். பலன் இல்லை. உங்களை வெட்டினான். வெளிநாடு அனுப்பினோம். அப்பாவைத் தாக்கினான். இவனுக்குப் பயந்து கொண்டு ஒளிந்து வாழ நாம் என்ன குற்றம் செய்தோம்? நமக்கு ஏன் இந்த வேதனை என்று சிந்தித்த நாங்கள் கையில் கிடைத்ததை எடுத்துக் கொண்டு தாக்க ஆரம்பித்தோம். அந்த நிலையில் கூட கொஞ்சம் அசந்திருந்தால் எங்களை அவன் கொன்றிருப்பான். உபயதுல்லா வீட்டில் ஆடு கட்ட சொருகி வைத்திருந்த கடப்பாறையை எடுத்து எங்களைக் குத்த

வந்தான். அதன் பிறகுதான் நாங்கள் தீவிரமானோம்.

போலீசார் வரவில்லை என்றாலும் கூட உயிரோடோ அவ்வது பிணமாகவோ கொண்டு அவனை காவல் நிலையத்தில் சேர்த்து விட்டு நாங்களும் சரன் அடையத்தான் நினைத்தோம். ஆனால், அதற்குள்ளாக போலீசாரே வந்து விட்டனர் என்று கூறினார்கள். "சரி அவன் செய்த கொடுமைகளைத்தான் இப்போது நீங்களும் செய்திருக்கின்றீர்கள். இதில் அவனுக்கும் உங்களுக்கும் வித்தியாசமில்லாமல் போய் விட்டதே" என்று கேட்டேன்.

"அம்மா, 100 ரூபாய்த் தாளுக்காக தாயை வெட்ட துணிந்த அவனைவிட நாங்கள் செய்ததற்கு நிறைய வித்தியாசம் இருக்கிறதே" என்று அழுதார்கள்.

அதன் பின்னர் என் மூத்த மகனை அரசு பொது மருத்துவமனையில் சேர்ந்திருப்பதை போலீசார் மூலம் அறிந்து கொண்ட நான் மருத்துவமனைக்குச் சென்றேன். மறைந்து நின்று அவனைப் பார்த்து மெளனமாக அழுத நான் அவனை நேருக்கு நேர் நின்று பார்க்க முடியவில்லை. நான் மட்டும் இல்லை. எனது இரண்டு மகள்களும் கூட ஏதோ அவனை நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியவில்லை. பயமா? வெறுப்பா? என்று இப்போதும் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஆனால் அதன் பின்னும் அவன் பிழைக்க வேண்டும் என்று சில ஆயிரங்களை செலவு செய்து உயிர் தரச் சிகிச்சை அளித்தேன். அதுவும், அவன் பிழைத்து வந்து எங்கள் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி விடுவான் என்பதற்காக அல்ல. அவன் பிழைத்துக் கொண்டால் சிறைக்குள் இருக்கிற மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளைச் சலபமாக வெளியில் எடுத்து விடலாம் என்கின்ற நட்பாசை தான் காரணம். ஆனால், அதுவும் எனக்கு நிராசையாகிப் போனது. மரண வாக்கு மூலத்தையும் கொடுத்துவிட்டு அன்று சிகிச்சை பலனின்றி இறந்து போனான். அதன் பிறகுதான் நானும் எனது மகள்களும் சதந்திரமாக அவன் மீது விழுந்து அழுதோம். பல வருடங்களை கடந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்து அழுதேன். ஆசைதீர் முத்தம் கொடுத்தேன். ஆனால், அப்போது கூட இவன் மீண்டும் எழுந்து விடுவானோ என்ற அச்சம் எனக்கும் எனது மகள் களுக்கும் இருந்தது உண்மை. எல்லா வற்றையும் விட இன்னொரு அதிர்ச்சி எங்களுக்குக் காத்திருந்தது. ஆம் தினமலர் "நாளிதழில்" "அண்ணன்

கொலை, தம்பிக்கு வலை" என்று போலீசாரால் செய்தி வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு காவல் நிலையத்தாரால் குற்றப்பத்திரிக்கை கொடுக்கப்பட்டது. அதைப் படித்துப் பார்க்கும் போது பேரதிர்ச்சியாக இருந்தது.

அதில், எனது மூத்த மகன் சந்திரனை மற்றப் பிள்ளைகளான மணி, முத்து ஆகிய இருவரும் தாக்கிவிட்டு கிழக்கு நோக்கி ஓடிவிட்டதாகவும், தலை மறைவாக இருந்தது போலவும், ஏதோ தீவிரவாதிகளைப் போல ஆயுதங்களை மணலில் புதைத்து வைத்திருந்ததைப் போலவும் சித்தரித்து எழுதியிருந்ததைப் பார்த்து என் பிள்ளைகளின் நேர்மைக்கு போலீசார் தந்த பரிசை நினைத்து, போலீசாரின் பொறுப்பற்ற மனித நேயமற்ற செயலை நினைத்து வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு அழுதேன்.

நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசினார். நான் ஒரு ஓரமாக நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. கொலையுண்டவனுக்கும் குற்றவாளிகளுக்கும் தாயான நான் உயிரோடு இருக்கையில் மாவட்ட அமர்வு நீதிமன்ற நீதிபதி அவர்கள் என்னை அழைத்து எதுவும் விசாரிக்கவும் இல்லை. இத்தனைக்கும் மணி, முத்துவுக்கு எதிராக என்னையும் ஒரு சாட்சியாக போலீசார் சேர்த்திருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கடைசியில் எனது பிள்ளைகளுக்கு ஆயுள் தண்டனை கிடைத்தது. கொலையுண்டவனுக்கும், கொலையாளிகளுக்கும் தாயாகிய நான் என் கண்மணிகளை விலங்கிட்டு அழைத்துச் சென்றதைப் பார்த்துக் கதறினேன்.

அய்யா, எனது பிள்ளைகளை எனக்கு கொடுத்து விடுங்கள். எந்த பிள்ளைகள் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்று வயதான எனது கணவரை வெளிநாடு அனுப்பினேனோ, இன்று அந்த பிள்ளைகளில் ஒன்று குழிக்குப் போய் விட்டது. மற்ற பிள்ளைகள் கொலைப் பழிக்கு ஆளாகி சிறைக்குச் சென்று விட்டனர். எனது பிள்ளைகள் வீடு

திரும்பாதவரை நான் நாடு திரும்ப மாட்டேன் என்று எனது கணவர் எழுதுகிறார்.

என் பிள்ளைகள் இது வரையில் சிறையில் இருந்ததே போதும், என் கடைசி காலம் எனது பிள்ளைகளின் மடியில் முடிய எனக்கு நீதி வழங்குங்கள்.

அய்யா, இறந்து போனது என் மகன்தான். ஆனால் அவன் நல்லவனில்லை. கொலை செய்தது என் பிள்ளைகள்தான். ஆனால் அவர்கள் கெட்டவர்கள் இல்லை. அய்யா மாவட்ட அமர்வு நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்ட சாட்சிகளில் ஒரு சிலர் நேரில் பார்த்திருக்கின்றனர். என்றாலும் எனது குடும்பப்போராட்டங்கள் அவர்களுக்கும் ஏற்கெனவே தெரியும். எனவே மனிதாபிமான அடிப்படையில் என் கண்ணீருக்காக கொலைபற்றித் தெரியாது என்று கூறினார்கள்.

அய்யா எனது இந்த மனுவை மையமாக வழக்கில் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு மடி பிச்சை வழங்கிடுங்கள். என் பிள்ளைகளில் பறவைகள் போல விலங்குகளைப் போல சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் இருந்து பார்க்கின்ற ஏக்கப் பார்வைகள் என்னை தூங்கவிடவில்லை. தாய்ப் பறவை நான். தவிக்கிறேன். எனக்குக் கருணை காட்டுங்கள்.

இப்படிக்கு, நீதி கேட்டு கதறும் ஓர் அபலைத் தாய்.

பழமையும், பாரம்பரியமும், கலாச்சாரமும், மானமும், நீதியும் நிறைந்த தமிழக பொது மக்களே!

குடும்ப விவகாரம் அக்கம் பக்கத்து வீடுகளுக்குக் கூட தெரிந்துவிட்ட கூடாது என்று கௌவரம் பார்த்தவள் நான். ஆனால், ஆண் துணையின்றி பிள்ளைகளோடு தனித்து வாழும் பெண்களுக்கு இந்த சமூகத்தில் கிடைக்கக் கூடிய அவதூறுகள், இழிவுகள், பழிப்புக்கள் என்று எல்லாவற்றையும் கேட்டு மரத்துப் போன நிலையில் காவல்துறை, நீதித்துறையின் மீது நம்பிக்கையும் இழந்து போன நிலையில் நீதி கேட்டு, பத்திரிகையின் மூலம் வீதிக்கு வருகின்றேன்.

கொலை செய்தது குற்றம்தானே. அதற்கு தண்டனை தருவதும் நியாயம் தானே என்று பொது மக்களாகிய நீங்கள் நினைக்கலாம். கொலைதான். ஒப்புக் கொள்கின்றேன். ஆனால் அந்தக் கொலையிலும் நியாயமான கொலை, நியாயமற்ற கொலை என்பதே கிடையாதா? கிடையாது. கொலை என்றால் அதற்குத் தண்டனை தான் சரி என்று கூறுகிறீர்களா?

அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தைக் காக்க வேண்டி கடவுளர்கள் கொன்றார்கள். சட்டம் ஒழுங்கைக் காக்க வேண்டிய ருடிகளை போலீசார் கொன்றனர். தேசத்தைக் காக்க கால்கிலில் நம் வீரர்கள் பகைவர்களைக் கொன்றார்கள்.

சிறைக் கலவரத்தை அடக்கி அமைதி ஏற்படுத்த கைதிகளைக் கொன்றார்கள். அப்படித்தானே? இவைகளெல்லாம் உங்களுக்கு நியாயமான கொலைகளாகத் தானே படுகின்றது.

என் குடும்பத்தில் அமைதி நிலவ என் வீட்டைக் காக்க, பெற்ற தாய் தந்தையின் மானத்தைக் காக்க வேண்டி எனது மூத்த மகனை மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் கொன்றார்கள். அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

ஓவ்வொரு முறையும் காவல் நிலையத்தில் சட்ட உதவி கேட்டு முறையிட்ட போது, "பெற்ற தாய் பிள்ளையின் மீது புகார் சொல்ல வந்து விட்டாள்" என்று ஏளனப் படுத்தினார் களே ஒழிய, எந்த அளவுக்கு மகனது கொடுமை எல்லை மீறி இருந்தால் தாய்

காவல் நிலையம் வந்து முறையிடுவான் என்ற கண்ணோட்டத்தில் அவர்கள் சிந்திக்கவில்லையே? ஏன்? பைத்தியக்காரத் தனமான சட்ட உதவியை நாடியதினால் அவமானப்பட்டு, அலட்சியப் படுத்தப்பட்டு என் குடும்பமே கலைந்து போகும் என்று எனக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தால் சத்தமிடாமல் என் மூத்த மகனை விஷம் வைத்தே கொன்றிருப்பேன். அப்போது எனது தாய்மை இடம் கொடுக்கவில்லை. இப்போது எனது பிள்ளைகள் தண்டனை அனுபவிக்கும் போதும் எனது தாய்மை தவிக்கிறது. மனித உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாது சட்டம் என்ன சட்டம்?

இதையெல்லாம் சொல்லி போலீசார் மீது நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்லவும் இல்லை. இனி போலீசார் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதினால் எனது பிள்ளைகள் மீது விழுந்த கொலைப்பழி நீங்கிவிடப் போவதும் இல்லை. இறந்து போன எனது மகன் மீண்டு வரப்போவதுமில்லை. அப்படியே மீண்டு வந்தாலும் என் கையாலே இனி அவனைக் கொல்லாமல் விடப்போவதும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு பிள்ளை உலகில் எந்தத் தாய்க்கும் தேவையும் இல்லை.

எனது பிள்ளைகளுக்காக அலைய, நீதிமன்றத்தில் ஏறி, இறங்க எனது நாடி நரம்புகளுக்கு தெம்பும் இல்லை. நான் இத்து விழுந்துவிட்டேன். இனி செத்து விழவேண்டியதுதான் பாக்கி.

எனக்கு எல்லாக் கதவுகளும் அடைபட்டு விட்டதாகத்தான் தெரிகின்றது. கொலை செய்தவர்களும் எனது பிள்ளைகள்தான். கொலையான தும் எனது பிள்ளைதான். எல்லா விதத்திலும் பாதிக்கப்பட்டது நான்தான். என்னைக் கேட்டுத்தான் எனது பிள்ளைகளைத் தண்டிக்க வேண்டும். என் பிள்ளைகளைத் தண்டிக்க இந்த நாட்டில் எந்த சட்டத்திற்கும் அருகதை இல்லை. சட்டப்படி பாதுகாப்பு கேட்ட போதெல்லாம் என் நிலையை சட்டை செய்யாத இந்த சட்டம், என் குடும்பத்திற்காகக் கொலை செய்துவிட்டு குற்றவாளிகளாக நிற்கும் எனது பிள்ளைகளைத் தண்டிக்க மட்டும் எப்படி உரிமை பெற்றது?

கொலையான கற்றுக்காக ஆராய்ச்சி மணி அடித்து நீதி கேட்டதாமே தாய்ப்பசு. இதுதோ கொலை செய்து சிறை சென்ற

நீதிமன்றத்தில் பேச தாய்க்கும் உரிமை இல்லை; தாய் மொழிக்கும் உரிமை இல்லை, புரியாத மொழியில் (ஆங்கிலத்தில்) விசாரணை; புரிகின்ற மொழியில் (விலங்கு) தண்டனை!

பிள்ளைகளுக்காக நீதி கேட்கிறேன் ஒரு தாய். எனக்கு இது வெட்கமாகப் படவில்லை.

இன்னும் வெளிப்படையாக சொல்ல வேண்டும் என்றால் இறந்துபோன என் மகன் எந்த நிலையிலும் எங்கள் குடும்பத்திற்கு உதவாக்கரை. இதைச் சொல்ல எனக்கு வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது. ஏன் என்றால் அவனையும் நான்தான் பெற்றேன். பாலூட்டினேன். வளர்த்தேன். ஆனாலும் அவன் உதவாக்கரையாகத்தான் போய் விட்டான். ஆனால், உள்ளே இருக்கும் எனது பிள்ளைகளோ தந்தை, தாயின் மானத்தையும், குடும்ப அமைதியையும் விரும்பியவர்கள். இன்னமும் விரும்புவார்கள்.

ஒன்று நிச்சயமாகக் கூறிக் கொள்கின்றேன். என்னைப் போல் பிள்ளை பெற்ற மாதரசிகளே! உங்கள் பிள்ளைகள் உருப்பட வேண்டுமென்றால் அவர்களை உலைக் கூடத்துக்கு அனுப்புங்கள். என்னைப் போல் பிள்ளைகளுக்கு முன்னேற்ற வேண்டும் என்று பேராசைப்பட்டு, பிரயாசைப்பட்டு உங்கள் கணவன்மார்களை வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு வேதனையைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளாதீர்கள். என்னைப் போல் பிள்ளைகளைச் சிறைக்கூடத்துக்கு அனுப்பி விடாதீர்கள்.

இறந்து போன எனது பிள்ளையைப் போல் உங்களுக்கிருந்தால் என்னைப் போல் பைத்தியக்காரத் தனமாக சட்டத்தின் உதவியை நாடாதீர்கள். ஈனப்பட்டு மன உளைப்பட்டு மாய்ந்து போகாதீர்கள். சத்தமிடாமல் சாப்பாட்டில் விஷம் வைத்துச் சாகடித்து விடுங்கள். அதைச் செய்ய மனம் துணியாமல்தான் அநியாயமாக என் பிள்ளைகளைச் சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டு சீரழிந்து நிற்கின்றேன். சிந்தியுங்கள், பெண்களே சிந்தியுங்கள். மனித உணர்வுகளைப்

புரிந்து கொள்ளாத உருத்துப்போன சட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு குண்டு சட்டியில் குதிரை ஓட்டுபவர்களை நிந்தியுங்கள்.

'நீங்கள் சொல்லவில் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் அது சட்டப்படி குற்றமாகி' - என்ற வசனத்தை வழக்கறிஞர்கள் வாயிலிருந்தும், போலீசார் வாயிலிருந்தும் நாம்

எல்லவவு முறை கேட்டிருப்போம், நியாயத்துக்குப் புறம்பான ஒரு சட்டம்; அந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் வழங்கப்படும் நீதி; நீதியால் தண்டிக்கப்படும் நியாயம்!

யாருக்கு நீதி வழங்குகிறது இந்தத் தண்டனை? யாருக்கு நிவாரணம் வழங்குகிறது இந்தத் தீர்ப்பு? எந்த ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற்காக அந்த இரண்டு பேரும் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்? இவை நீதிமன்றம் விடை தரமுடியாத கேள்விகள். நீதி வழங்கு நெறியின் முகத்தில் காழி உயிழை கேள்விகள்.

நீதிமன்றத்தில் பேச தாய்க்கும் உரிமை இல்லை; தாய் மொழிக்கும் உரிமை இல்லை. புரியாத மொழியில் (ஆங்கிலத்தில்) விசாரணை; புரிகின்ற மொழியில் (கை விலங்கு) தண்டனை! நீதிமன்றத்தில் 'தமிழ் வேண்டும்' என்பதும் 'நீதி வேண்டும்' என்பதும் இரு வேறு கோரிக்கைகளல்ல என்பதை உதைவிடத் தெளிவாக, உதைவிட மனதைத் தொடும் விதத்தில் வேறொருபடி சொல்ல முடியும்?

இந்தச் சட்டம் மக்கள் விரோதமானது என்பது மட்டுமல்ல, நீதிமன்ற அமைப்பில் வடிவமும் மக்கள் விரோதமானது எனவேதான் சொல்கிறோம் இதற்குத் தீர்மானம் மக்கள் நீதிமன்றம்தான்.

'நீதி' எனும் சொல்லை மட்டுமே கேள்விக்குள்ளாக்கவில்லை இந்தக் கடிதம். எது குற்றம் என்ற கேள்வியையு எழுப்புகிறது. ஒரு குடும்பத்தை நாசமாக்கச் சமூக விரோதியைக் கொல்லவில் என்பது தவறு என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது. குடும்பத்துக்குப் பொருந்தும் இந்த நியாய சமூகத்திற்கும் பொருந்தும் என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை.

அட்டை ஒளியம் மருது

காசி

பஞ்சமா பாதகங்களின் பஜார் காவலுக்கு காக்கி நிஜார்

சினம் கொள்பவர்களின் குரலுக்கு செவிசாய்த்து நாமும் பாரதமாதாவை வலம் வந்து பார்த்தால்,

அவள் முதுகில்
பழங்காலத்தின் படர் தாமரைகள்.
அதோ ஒரு பத்து வயது பாரதமாதா:

பூக்களின் வாசத்தை நுகரவே
தெம்பில்லாத ஒருவன்
பொசுக்கென்று மூச்சை விட
அவள் மயிரை மழித்திருக்கிறது
மனுதர்மம்.

மொட்டையடித்து மூளியாக்கிய
இந்துக் கலாச்சாரத்தின்
'மயிரார்ந்த' மாண்பினை
அசைக்க முடியாது யாரும்!

'இது எமது ஆயிரம் காலத்து மயிர்'
என்று மார்தட்டுகிறது இந்து தர்மம்.

கவலை வேண்டாம்
மறு மனத்தைத் தான்
மறுக்கிறது இந்துதர்மம்
மற்றபடி
புத்திர பாக்கியம் இல்லாது
கணவனை இழந்த பெண்

தன் கொழுந்தனோடு கூடி
பிள்ளை பெற
'இந்திரிய கலாச்சாரத்தை'
அனுமதிப்பதால்
இந்துத்துவக் கொழுந்தனார்கள்
கொதித்தெழ ஒன்றுமில்லை.

இந்த பாபத்தைப் போக்க
'விபச்சார தோஷம்' என்று பரிகாரச்
சூத்திரங்களையும்
சொல்லிக் கொடுத்துள்ளார்
பாரதமாதாவின் தவப்புதல்வர்
யாக்ஞவல்கியர்.

மேற்கத்திய கலாச்சாரம்
மேயும் கலாச்சாரம்;
இந்தியக் கலாச்சாரம்
'கற்புக் கலாச்சாரம்' என்று
'வேதம் ஒதும் சாத்தான்களே

ஒழுக்கக் கேடுகளையே
ஒழுகும் விதியாகத் தொகுத்திருக்கும்
யாக்ஞவல்கியர் எந்த நாட்டுப் பிரஜை?
ஒருவேளை
பாரதப் பண்பாட்டைச் சீர்குலைக்க
பாகிஸ்தான் அனுப்பிய
ஐ. எஸ். ஐ. உளவாளியா?

"இந்த அமைப்பில் இரண்டு
விபச்சாரங்கள் ஒரு திருமணம் என்று
பெயரில் தீர்த்து வைக்கப்படுகிறது" என்று
தனியுடமை, ஆணாதிக்க சமுதாய
அமைப்பை அம்பலப்படுத்தினார்
மார்க்சிய ஆசான் ஏங்கெல்ஸ்.

சஃப்ரிவார் மட்டும்ல்ல. தனது குலக்
கொழுந்தை மேற்படிப்புக்கு பாரின்
அனுப்ப விசா எடுக்கும் அவசரத்தில் இருக்
கும் சில 'தேசபக்த' பரிவாரங்களும் தான்.

சபாஷ். சரியான வாதம். பாரதத்தில்
பிறந்து இந்தியாவில் வளர்ந்து
இந்தியாவிலேயே குடி கொண்டவர்
களைக் கேட்கலாம் காசியைப் பற்றி.

கவாமிஜி சிவானந்த சரஸ்வதியின்²
திருவாயால் கேட்போமா?

"காசி பஞ்சமாபாதகங்களின் பஜார்".
அட்டா! இதற்கு அசலூரே பரவாயில்லை
போலிருக்கிறதே. காசியைக் கண்டறிய
கருவெட்டலுக்கு வாருங்கள்.

இதோ கருவெட்டலின் அந்தப்
பாழடைந்த நிலவறைக்குள் விங்கத்திடம்
போய் விளக்கேற்றினால் பார்வதி
சமேதராய் பரமசிவன் காட்சி தருவார்
என்று நம்பிப்போய் மேலிருந்து
பார்ப்பனர்களால் இறக்கிவிடப்பட்ட
இரும்புச் சக்கரத்தால் 'காசி முக்தி'
அடைந்த 'பரிசுத்த ஆவிகளுக்கல்லவா'
காசியைப் பற்றி தெரியும்?

கங்கையை வெறும் வாட்டர் என்பதை
ஏற்கமாட்டார்கள் அவர்கள்.

தண்ணீர் என்பது அதன் பாவனை,
தீர்த்தம் என்பது அதன் ஒப்பனை.
அது மரணத்தின் எச்சில்.

"தேசத்தையே 'பாரத மாதா' என்று
பெண்ணாகப் பெருமைப்படுத்துகிற
இந்துக்களின் மனதைப் புண்படுத்துகிற
மாதிரி படமெடுப்பதா?"

வாரணாசியில் மட்டுமா?
தேசமே தெருவில் நிற்கிறது
விபச்சாரத்திற்காக. பன்னாட்டுக்
கம்பெனிகளுக்கு சமீக்கை
காட்ட பாராளுமன்றத்தின்
மேலே ஏற்றப் பட்டு விட்டது
சிவப்பு விளக்கு!

"எங்கள் கங்கா மையாவை (தாயை)
வெறும் 'வாட்டர்' என்பதா? என்ன
கொடுமை?"

வாட்டர் படத்தை முன் வைத்து தனது
புனிதப் போரைத் துவக்கியுள்ளது காவிப்
படை.

போய் இறங்கியவருக்கெல்லாம் 'சதி
மோட்சம்' தந்த கங்கைத் தாயை வெறும்
தண்ணீர் என்றால் தகுமா?

தண்ணீர் வெறும் H₂O கலவை.
கங்கையின் மூலக்கூறே வேறு.
பார்ப்பனியம் ஒரு பங்கு பஞ்சமா
பாதகங்கள் இரண்டு பங்கு — ப₂பா.

மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு
சிரார்த்தப் பிரமாணம் செய்யும் காசிப்
பார்ப்பனர்களைக் கேட்டுப் பாருங்கள்.

முழுக்குப் போட வருபவர்களை
மொத்தமாக 'சொர்க்கத்திற்கு' அனுப்ப
மூச்சடக்கி கங்கையில் நீருக்குக் கீழே
காத்திருக்கும் அந்தத் தடிராமர்களைக்
கேட்டுப் பாருங்கள்!

அது வெறும் தண்ணீரல்ல. தமக்கு
மெய்வருத்தக் கூலி தரும் 'மையா' மாதா
என்பார்கள்.

"துளசிதாசர் இராமாயணம் எழுதிய
துளசிகாட் புண்ணிய ஸ்தலத்திலேயே
அந்தண குல விதவைப் பெண் தலித்
ஒருவனோடு தொடர்பு கொள்வது என்று
வக்கிரமாகப் படம் எடுப்பதை நாங்கள்
எப்படி அனுமதிக்க முடியும்?"

- விகவ இந்து பரிசுத்தின் உக்கிரமான
கேள்வி இது.

"புத்திர காமேஷ்டி யாகம்" என்று
தனது பத்தினிகளை குதிரைகளோடு
சேர்த்து வைத்த காலத்திலும் கூட பஞ்சமா
சாதியர் பக்கம் மட்டும் பார்த்துவிடாத
தூரத்தில் வைத்திருந்த 'இந்து
நாகிகத்தால்',

எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ள
முடியும் — மனிதர்களோடு மனிதர்கள்
சேரும் 'வக்கிரத்தை'?

"கனடாவில் இருப்பவர்களுக்கு
காசியைப் பற்றியும் அதன் புனிதத்தைப்
பற்றியும் என்ன தெரியும்?" - கேட்பது

அந்தக் கண்ணாவி யெல்லாம் இந்து சமுதாயத்தில் கிடையாது. அதுவும் பாடல் பெற்ற தலமான காசியில் ஏது விபச்சாரம்? எங்கே விலைமாது? அபச்சாரம்! அபச்சாரம்! என்று அலறியவர்கள், "1930-ல் காந்தியடிகளே காசிக்கு வந்து விதவை விலைமாதர்களை மீட்டுச் சென்றாரே" என்று எதிர்தரப்பு மடக்க, "இங்கேயே (காசி) தால் மண்டி (சிவப்பு விளக்குப் பகுதி) இருக்கும்போது எதற்கு விதவைகள் விபச்சாரம் செய்ய

டெல்லியில்: வாட்டர் படத்துக்கு எதிராக சிவசேனை ஆர்ப்பாட்டம்

வேண்டும்" என்று சனாதனக் கோட்டையின் பாதித்தாழப்பானைத் திறந்து விட்டனர் பங்காளிகள். இந்து மதத்திலேயே மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள் குழாயடிச் சண்டையில் மிதமாக வெளிவரத் துவங்கியிருக்கிறது உண்மை.

"டெல்லி சிவப்பு விளக்குப் பகுதி பெண்களின் நலன் காக்கும் 'பாரதிய படிதா உதஹர்சபா' நிலையத்திற்கு விஜயம் செய்து எழுந்தருளிய பிரயாக் மடத்தின் ஜகத்குரு சங்கராச்சாரி விலைமாதர்களின் குழந்தைகளை ஆசீர்வதித்து அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வாரணாசியில் இரண்டு அலுவலகங்கள் திறந்து உதவப் போவதாக அருளாசி வழங்கி "எங்க அப்பன் குதிருக்குள்ளே இல்ல" என்று தலைநகரில் இருந்தே இந்து வெறிக்கும்பலின் தலையில் குண்டைத் தூக்கிப் போட்டுள்ளார்".

புண்ணிய கேடித்திரத்தின் முழுக்கதவும் திறந்து விட்டபடியால் இனி மறைப்பதற்கு மனு வந்தாலும் முடியாது.

'ஆமாம் இப்ப என்னங்கறே?'

"ஆயிரம் உண்டிங்கு விபச்சாரம்; இதை அன்னியர் வந்து புகல்வது அபச்சாரம்" என்று அவறத் தொடங்கி விட்டனர்.

"இந்திய கலாச்சாம் பற்றி இவாளுக்கு என்ன தெரியும்?" "தீபா மேத்தா ஒரு சிறித்துவ கைக்கூலி"

இப்படி "பழம்பெருமைகளைக் கேள்வி கேட்பவர்களையே நான்கெடுக்க வேண்டும் திருவுளமே" என்று ஞானசம்பந்தர் பாணியில் பார்ப்பனியம் களம் இறங்க ஆரம்பித்து விட்டது.

"பார்ப்பனர் மனம் நோரும்படி செய்தால் அவர்களுக்கு ஆயிரம் பொன்

அபராதம் விதிக்க வேண்டும்" - இது மனுதர்மம். தீபா மேத்தா படப்பிடிப்புக் குழுவினரின் நடட்டக் கணக்கு ஆயிரம் பொன்னை தாண்டிவிட்டதாக பத்திரிகை செய்தி.

"நானே ஒரு இந்துவாக இருந்து கொண்டு இந்துப் பெண்மையை இழிவுபடுத்துவேனா? விலைமாது வாக்கப்பட்ட ஒருகிருஷ்ணபக்தை மீண்டு வருவது தான் எனது கதையே. இது பெண்விடுதலை பற்றியது, இன்னும் சொல்லப் போனால் காந்திதான் என் படத்தின் ஹீரோ" என்று மொட்டைத் தலையில் போய் ஒரு முடிச்சு போட்டு விட்டார் தீபா மேத்தா.

தனக்கென ஏதோ ஒரு தத்துவக் கோட்பாடு இருப்பது போல நடடிக்கும் இந்துவெறியர்களோ,

"கள், இறைச்சி, மீன், முத்திரை (ஸ்திரீயின் யோனி), மைதுனம் (சயஇன்பம்) இவை யாவும் மோட்சத்துக்குச் சாதனங்களாகும். பெண்களைப் புணர்வதே காசி யாத்திரைக்கும், கங்கா ஸ்நானத்திற்கும் மேலானது" எனும் கணிகா தந்திரத்தைக் கொண்ட வாம மார்க்கத்தையும் இந்து சனாதனம் மோட்சம் செல்லும் வழியாக வைத்துப் போற்றும் போது,

இவைகளால் பாதிக்கப்பட்ட இந்தியப் பெண்களை உலகத்திற்குக் காட்டி 'இழிவு படுத்துவதை' அனுமதிக்க முடியாது என்று ஆர்ப்பாிக்கிறார்கள்.

தீபாமேத்தாவின் நோக்கத்தையும் ஆக்கத்தையும் பற்றி நாம் விமர்சிப்பது வேறு. இந்துமதத்தை, அதன் கட்டுக்கோப்பான கயவாளித்தனங்களை யார் விமர்சித்தாலும் "நீங்கள் யார்? என்ன தகுதியிருக்கிறது?" என்று கேள்விகள்

எழுப்பப்படுவதால் அந்தத் 'தகுதியை' ஆராய நாமும் தயாராக வேண்டியுள்ளது.

இதோ 'இந்தியன் பிராமின் கோடால்' அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்களின் தகுதியான பேச்சு இவை:

"மத்திய பிரதேசம் என்ன, எங்கு போய் வாட்டர் படப்பிடிப்பு நடத்தினாலும் கல்லால் அடிப்பேன்" இது சன்னியாசினி உமாபாரதியின் அருள்வாக்கு.

"மக்களுடைய சென்டி மென்டையாரும் மீற முடியாது" இது பாரதீய ஜனதாவின் பொதுச்

செயலாளர் கோவிந்தாச்சாரியாவின் பதில்.

முதலில் இந்து சமுதாயத்திற்காக வாதாட வரும் நபர்களின் தகுதியை நாமும் கொஞ்சம் உரசிப் பார்க்கலாமா?

இந்தியப் பெண்களை, மரபுகளை, கேவலப்படுத்தி படம் எடுத்தாலே கல்லால் அடிப்பேன் என்று ஒலமிடும் உமாபாரதி, சந்நியாசி என்ற மரபில் இருந்து கொண்டே கோவிந்தாச்சாரியாவோடு கும்மாளம் அடித்ததாக அவர்களுடைய கட்சி வட்டாரமே காறித்துப்பியதே! தன்னையே கல்லால் அடித்துக் கொள்ளத் தயாரா சந்நியாசி?

தனது அற்ப உணர்ச்சியையே (சென்டிமென்ட்) மீற முடியாமல் சந்நியாசினி பக்கம் சாய்ந்து போன கோவிந்தாச்சாரியா மக்களின் சென்டிமென்ட் பற்றி பேசுவதை 'அனுபவம் பேசுகிறது' என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா?

கணவனைத் தாசி வீட்டிற்குக் கூடையில் வைத்துத் தூக்கிச் சென்றாள் நளாயினி — அது இல்லத்தரசியின் கற்பு.

"கோயில் பூசாசிக்கும், மன்னனுக்கும் இணங்கி நடப்பது" தேவதாசியின் கற்பு இப்படி ஏகப்பட்ட 'கற்பு' எந்த நாட்டில் உண்டு? பொட்டு வைப்பதும் இந்து தர்மம், பொட்டு கட்டுவதும் இந்து தர்மம்.

எந்த ஒரு ஒழுங்கையும், கட்டுப் பாட்டையும் கடைப்பிடிக்காமல் அப்படி இருப்பதாய் நடப்பதே இந்து தர்மம்.

"விதவைகள் தரிசு நிலம். வேலைக்கு போகும் பெண்கள் மனம் சுத்தமாக இருக்காது. வீடே கோயில்" என்ற விளக்கவுரை பேசிய நடு சங்கராச்சாரியின் கால்கள் மடமே கதி என்று இருக்க

முடியவில்லையே! நேபாளத்திற்கு சுத்தமான பெண்ணை கூட்டிக் கொண்டு இல்லறத்திற்கு ஓடிவிட்டு பின் துறவறத்திற்கு வந்த ஜகத்குருவின் சாமர்த்தியம் எத்தனைப் பேருக்கு வரும்?

மண் தின்னும் உடலுக்கு மாளிகை எதற்கு? என்று பட்டினத்தாரை கோவணம் கட்டி தெருவுக்கே இழுத்துவந்த 'இந்து தர்மம்' பிர்லாவை ஏவிவிட்டு ஏ.சி. பங்களாவில் எம்.டி.வி. வசதியோடு அவாளை ஜதக்குருக்களாகக் கிடத்தி வைத்திருப்பதை யார் கேள்வி கேட்க முடியும்?

கேட்க முடியாது. கேள்வி கேட்ட சமணர்களுக்கு கழு வாயால் பதில் சொன்னது பார்ப்பனியம்.

கேள்வி கேட்ட புத்தபிக்குகளை அனல்வாதம் புனல் வாதம் என்று நெருப்பிலும், நீரிலும் நிறுத்தி விடை கொடுத்தது வேதங்களின் நாடு.

பார்ப்பனர்கள் பொய் சொன்னால் அதை பொய் என்ற சொல்லால் சொல்லக் கூடாது. 'அர்த்தவாதம்' என்று கவுரவமாக அழைக்கவேண்டும் என்று பரிபாஷை எழுதி வைத்த வேதப் பரம்பரையாயிற்றே!

அவர்களின் ஆணாதிக்க ஒழுக்கக் கேடுகளை உத்திரவாதப் படுத்தும் வழிமுறை களுக்கு அவர்கள் வைத்த பெயர் தான் கற்பு. இனி யாரும் விபச்சாரம் என்று பேசாதீர்கள். 'பரத்தையர் ஒழுக்கம்' என்று பேசுங்கள் என்கிறார்கள் வேத விற்பன்னர்கள்.

"காசியின் விபச்சார கூடாரங்களுக்குள் யாரையும் கால் வைக்க விடமாட்டோம். எங்கள் கங்கா மையாவின் மரபுகளை எந்த நபரும் சீண்ட அனுமதிக்க முடியாது" என்று வாயாடும் இந்து ஒழுக்கத்தின் மறுபக்கம் நடப்பதென்ன?

காசி - கங்கை மட்டுமல்ல ஒட்டு மொத்த உ.பி. மாநிலமே தனியார் மயத்திற்கு தாரமாக்கப் படுகிறது.

உ.பி. மின்சார வாரியத்தை தனியார் மயமாக்குவதை எதிர்த்து,

அரசின் சோரம் போகும் கொள்கையை எதிர்த்து ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஆர்ப்பரித்து எழுந்த போது இந்த கற்பின் புதல்வர்கள் காணாமல் போனதென்ன?

கங்கை, மையா என்றால் அதில் இருந்து தயாரிக்கப்படும் மையாவின் மின்சாரப் புதல்விகளை மட்டும் தனியாருக்குப் பொட்டுக் கட்டி விடுமோ இந்து தர்மம்?

ஆலைகளை, சாலைகளை இரீயிலை, விமானத்தை - இப்படி பாரதமாதாவைப் பகுதிவாரியாக விலைபேசும்

பங்குச் சந்தையின் கற்புக்குத் தானே பாரதப் பண்பாடு கிடந்து தவிக்கிறது.

விதேசிக் கம்பெனிகளுக்கு முந்தி விரித்துக் கொண்டே சுதேசி தர்மம் பேச -

சோரம் போன சக்கிலத்தை எடுத்தே கற்பைப் பற்றிக் கதை எழுத அவர்களால், அவாளால் மட்டுமே முடியும்.

இதோ.. அம்பத்தூர் தொழிற்பேட்டைகளிலும் பெரம்பலூர் கழனி்களிலும் இருந்து

விரட்டப்பட்ட நம் சகோதரர்கள் தெருவில்.

கைத்தொழில் முறிக்கப்பட்ட நமது சகோதரிகள் கோயம்பேடு சந்தையின் கூடைகளில் நசங்கியும் 'காலம் தள்ள முடியாமல்'

சித்தூர் ரோடு உளுந்துார் பேட்டை சாலை இன்னும் தேசிய நெடுஞ்சாலையெங்கும்....

தேசமே வந்து தெருவில் நிற்கிறது விபச்சாரத்திற்காக.

பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளுக்கு சமிக்ஞை காட்ட பாராளுமன்றத்தின் மேலே ஏற்றப்பட்டுவிட்டது சிவப்பு விளக்கு.

"ஓம் தனியார்மயமாய ஓம் தாராளமயமாய ஓம் லோகமயமாய"

அதோ... கங்கைக் கரையிலிருந்து அவாளின் சிரார்த்த பிரமாணமும் சேர்ந்து ஒலிக்கிறது:

"என் தாய் ஒழுக்கங் கெட்டவள். அந்தரேதனை (வீரியத்தை) உமதாக நினைத்துக் கொண்டு விபச்சாரத்தில் பிறந்தவனாகிய நான் கொடுக்கிற இந்தப் பிண்டத்தை தன் மகனால் கொடுக்கப் படுகிறது என்று நினைத்து பெற்றுக் கொள்வாயாக."⁵

✱ துரை. சண்முகம்

குறிப்புகள்:

1. காசியில் 'எங்கல்ப் ஸ்நானம்' என்று புன்னியம் தேடி முழுக் போகிறவர்களை காலைப்பிடித்து இழுத்துச் சென்று கொல்லுவது சரீப காலம் வரை நடந்த நிகழ்ச்சி.

2. பார்ப்பன சனாதன தர்மங்களை அம்பலப்படுத்தும் "ஞான சூரியன்" என்ற நூலின் ஆசிரியர்.

3. கருவெட்டல் - காசியில் மொட் சத்துக்குப் போகும் இடம் என்று பக்தர்களை நம்ப வைத்துக் கொலை செய்யும் இடம்.

4. பிப்ரவரி - 2000 மாதத்தில் கதிரவன் மற்றும் சில நாளேடுகளில் வந்த பத்திரிகைச் செய்தி.

5. இன்றும் கூட காசியில் பிண்டம் கொடுக்கச் சொல்லப்படும் திவச மந்திரம்.

“புதிய கலாச்சாரம் பத்திரிக்கை மீண்டும் ஸ்டாலினிசத்துக்குத் திரும்புவதைப் போல தெரிகிறது. ஸ்டாலின் துதி பாடுவது அதிகமாகி வருகிறது” என்று சில நண்பர்கள் சமீபத்தில் குறைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நண்பர்கள் “மீண்டும்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி இருப்பது நாம் ஏற்கக் கூடியதல்ல. தோழர் ஸ்டாலின் உயர்த்திப் பிடித்த சித்தாந்த - அரசியல் அடிப்படையில் இருந்து “புதிய கலாச்சாரம்” விலகிப் போயிருந்தால் தானே மீண்டும் அதற்குத் திரும்புவது என்ற நிலை வரும். புதிய கலாச்சாரம் எப்போதும் அங்கேதான் இருக்கிறது.

ஸ்டாலினது காலத்தில் தனிமனித துதிபாடிகளாகவும், தனிமனித வழிபாடு செய்தவர்களும், பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தைக் கோடாகப் பயன்படுத்தி சதிகள் செய்து, இரகசியக் கொலைகள் புரிந்தவர்களும் தான் ஸ்டாலினுக்குப் பிறகு அவருக்கு எதிரான அவதூறுகளைப் பரப்பி குணக் கொலைகள் புரிந்தனர்.

ஸ்டாலினைப் போல மீசை, புருவம், தலைமுடி, நடையும் உடையும் அணிந்து கொள்வதில் இருந்து ஸ்டாலின் என்ற பெயரைத் தம்பிள்ளைகளுக்கு வைத்துக் கொள்வது வரை பெருமைப்பட்டவர்களில் தாம் பலர் இன்று ஸ்டாலின் எதிர்ப்பு அவதூறு அலையால் அடித்துச் செல்லப்படுகிறார்கள். அத்தகைய அவதூறு அலைக்கு எதிராக எதிர்நீச்சல் போடுவதுதான் புதிய கலாச்சாரத்தின் வரலாறு- அன்றும், இன்றும்.

இந்த நண்பர்கள் ஒன்றைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். தொடர்வண்டிச் சந்திப்பில், ஒரே சிற்றுண்டிக் கடையில் தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாம் ஒரே ஊருக்குப் பயணப் படுபவர்கள் என்று கருதிவிட்டார்கள். அங்கு சந்தித்துக் கொள்பவர்கள் எதிரெதிர்த் திசையில் சென்று கொண்டிருக்கும் வண்டித் தொடரில் வந்தவர்களாகவும், வெவ்வேறு ஊர்களுக்குப் போகக் கூடியவர்களாகவும் இருக்கலாம். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் சந்தித்து தற்செயலானது தவிர வேறொன்றும் இல்லை. அதைப் போலத்தான் இந்த நண்பர்களும் நாமும்.

நமக்கும் தோழர் ஸ்டாலின் மீது விமர்சனங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நண்பர்களுக்கும் அவர் மீது விமர்சனங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை வேறுவேறான வகையைச் சேர்ந்தவை; வேறு வேறான அடிப்படைத்

ஸ்டாலின் மீதான அவதூறு: ஹிட்லர் முதல்...

தன்மைகளைக் கொண்டவை. பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் வர்க்கப் போராட்டத்தை, புரட்சியைத் தொடருவதில் தோழர் ஸ்டாலின் தவறு செய்துவிட்டார் போன்றவை நமது விமர்சனங்கள். ஆனால் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தைக் கட்டிக் காத்து சோசலிசத்தை நிர்மாணித்தார்; தோழர் ஸ்டாலினுக்குப் பிந்திய ஆட்சியாளர்கள் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்துக்கும், சோசலிசத்துக்கும் எதிரானவர்கள்; அதிகார வர்க்க முதலாளியர்கள் என்பது நமது நிலைப்பாடு.

ஆனால் இந்த நண்பர்கள், “ஸ்டாலின் நாஜி சர்வாதிகாரிக்கு இணையானவர். இலட்சக்கணக்கான மக்களைப் படுகொலை செய்தார்; சித்திரவதை முகாம்கள், கட்டாய வேலை முகாம்கள் அமைத்தார். சோவியத் ஒன்றியத்தில் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் - கம்யூனிச ஆட்சி இருந்ததே இதற்குக் காரணம். ஸ்டாலினுக்குப் பிந்தியவர்கள் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தைக் கைவிட்டு ஜனநாயகத்தை நிறுவியவர்கள்” என்கிறார்கள்.

நடுத்தர வர்க்கத்தின் அறிவு ஜீவிப் பிரிவினரான இந்த ஸ்டாலின் எதிர்ப்பாளர்கள், தம்முடைய இந்தக் கருத்துக்கான ஆதாரம் என்னவென்றோ, அது சரியானது தானாவென்றோ எப்போதாவது பரிசீலித்துப்

நடுத்தர வர்க்கத்தின் அறிவு ஜீவிப் பிரிவினரான ஸ்டாலின் எதிர்ப்பாளர்கள், தம்முடைய இந்தக் கருத்துக்கான ஆதாரம் என்னவென்றோ, அது சரியானது தானாவென்றோ எப்போதாவது பரிசீலித்துப் பார்த்துண்டா?

பார்த்துண்டா? அதற்கான முயற்சியோ, அக்கறையோ இவர்களிடம் எப்போதாவது இருந்ததுண்டா? இவையெல்லாம் கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பரப்பப்படும் வதந்திகள் தாமே தவிர ஆதாரம் எதுவும் கிடையாது.

ஆனாலும், குருச்சேவ், கோர்ப்சேவ் போன்ற ஸ்டாலினுக்குப் பிந்திய ஆட்சியாளர்கள், முன்னாள் கம்யூனிஸ்டுகள், சோல்ஜெனித்சின் போன்ற சோவியத் ஒன்றியத்திலிருந்து வெளியேறியவர்கள் ஸ்டாலின் காலத்திய ஒருக்குமுறைகள் பற்றிய ஆதாரங்கள் கொடுத்திருப்பதாக நம்புகிறார்கள். உண்மை என்னவென்றால் இவையெல்லாம் நாஜி இடலர் முதல் அமெரிக்காவின் மெக்கார்த்திய கம்யூனிச எதிர்ப்பாளர்கள் வரை திட்டமிட்டுப் பரப்பிய பொய்யான அவதூறுப் பிரச்சாரங்களின் அடிப்படையிலானவை தாம். இதை நிரூபிக்கும் வரலாற்றுப் பின்னணியையும் ஆதாரங்களையும் இங்கே முன்வைக்கிறோம்.

“சோவியத் ஒன்றியத்தின் பொதுவுடமைக் கட்சித் தலைவர்களாக இருந்த நிகிடா குருச்சேவ், மைக்கேல் கோர்ப்சேவ் அந்த இரும்புத் திரை நாட்டில் ஸ்டாலினுடைய சர்வாதி-காரத்தின் கீழ் நடத்த படுகொலைகளைப் பற்றி அறிவித்ததில் இருந்து உலகமே பேரதிர்ச்சிக்குள்ளானதாக” கம்யூனிச எதிர்ப்பாளர்கள், ஸ்டாலின் எதிர்ப்பாளர்கள் கூறி வருகிறார்கள்.

ஆனால் இன்றைய கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஸ்டாலின் எதிர்ப்பு அவதூறுக் கண்ணியைப் பிடித்துக் கொண்டு தொடர்ந்து பின்னோக்கிச் சென்றால் அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் ரபரட் கான்குவஸ்ட், ருசிய எழுத்தாளர் சோல்ஜெனித்சின், அமெரிக்கப் பத்திரிக்கைப் பெரும் முதலை வில்லியம் ஹெர்ஸ்ட், ஜெர்மானிய நாஜி சர்வாதிகாரி இடலர் என்று நேரடிச் சங்கிலித் தொடர் இருப்பதை அறிய முடியும்.

1933 ஜனவரி இறுதியில், கொல்லைப் புற வழியே ஜெர்மனியின் பிரதமர் பதவியைக் கைப்பற்றினான் பாசிச இன கொலை வெறியனும், யுத்த வெறியனுமான நாஜி இட்வர். அடுத்த ஐந்தாவது வாரம் தேர்தல்களை நடத்துவதாக அறிவித்தான். வாக்குப் பதிவுக்கு முதல்வாரம் ஜெர்மானிய நாடாளுமன்றம் - ரைஸ்டாக் கட்டிடத்துக்கு சதிசார நாஜிக்கள் தீ வைத்துக் கொளுத்திவிட்டு, கம்யூனிஸ்டுகள் மீது பழிபோட்டு பச்சைப் புளுகுணிப் பிரச்சாரம் செய்தனர். பின்னாளில் கம்யூனிஸ்டுகள் நிரபராதிகள் என நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு முன்பாக நடந்த தேர்தல்களில் நாஜிக்கள் வெற்றி பெற்று அதிகாரத்தின் மீது தமது இருமப்புப் பிடியை நிறுவினர்.

பொதுவுடமைக் கட்சி தடை செய்யப்பட்டது. உடனே கம்யூனிஸ்டுகள், சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் மற்றும் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் நாஜிக்களால் வேட்டையாடப்பட்டனர். முதல் சித்திரவதை முகாம்கள் இடதுசாரி ஆண்களாலும் பெண்களாலும் நிரப்பப்பட்டன.

வலது சாரி பிற்போக்காளர்கள் அனைவரும் இட்வரின் பின்னே அணி சேர்ந்ததைத் தொடர்ந்து நாடாளுமன்றத்தில் அவன் பலம் பெருகியது. நான்காண்டுகளுக்கு நாடாளுமன்ற ஒப்புதல் சட்டம் நிறைவேறியது. அதைத் தொடர்ந்து யூதர்களை வேட்டையாடிவதை முகாம்களில் அடைப்பது துவங்கியது. இட்வரின் நாஜிசக் கோரமுகம் அப்பட்டமாகத் தலை விரித்தாடியது.

ஜெர்மனி ஆயுதமயமாவதையும், இராணுவமயமாவதையும் தடை செய்யும் சர்வதேச ஒப்பந்தங்களை இட்வர் கிழித்துப் போட்டான். ஜெர்மனி அதிவேகமாக ஆயுத மயமாகி, இராணுவ

வல்லரசானது. இந்தச் சமயத்தில்தான் சோவியத் ஒன்றியத்தில் ஸ்டாலின் சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் படுகொலைகள் என்கிற கட்டுக் கதைகள் அவிழ்த்து விடப்பட்டன.

இட்வரின் அமைச்சரவையில் பிரச்சார மந்திரியாக இருந்த பச்சைப் புளுகன் கோயபல்ஸ் ஜெர்மானிய மக்களிடையே நாஜிக் கனவை விதைக்கும் பொறுப்பேற்றிருந்தான். இனரீதியில் தூய்மக்கள் வாழும் விசாலமான நிலப்பரப்பைக் கொண்ட ஒரு மாபெரும் ஜெர்மனியை நிர்மாணிப்பதுதான் அந்த நாஜிக் கனவு. அன்றைய ஜெர்மனியைவிட மிகமிகப் பெரும் அளவிலான பூமிப் பரப்பு ஜெர்மனிக்குக் கிழக்கே இருக்கிறது; அது இன்னமும் வென்றெடுத்து, கைப்பற்றி ஜெர்மானிய தேசத்துடன் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

ஜெர்மானியர்கள் வாழ்வதற்கான புவிப்பரப்பில் மிகவும் இன்றியமையாத ஓர் பகுதி உக்ரைன் என்பதை 1925-இல் எழுதிய தனது "மெயின் கேம்ப்" என்ற நூலில் ஏற்கனவே இட்வர் குறிப்பிட்டிருந்தான். தருந்த முறையில் பயன்படுத்துவதற்காக உக்ரைனும் கிழக்கு ஐரோப்பாவின் பிற பகுதிகளும் ஜெர்மானிய தேசத்துக்குச் சொந்தமாக வேண்டியிருந்தது. ஜெர்மானிய (ஆரிய) இனத்துக்கான வாழ்மிடத்தை உருவாக்குவதற்காக இந்தப் பிராந்தியத்தை நாஜிக்களின் போர்வாள் வென்றெடுக்கும் என்பதுதான் நாஜிப் பிரச்சாரம்.

ஜெர்மானியத் தொழில் நுட்பம் ஜெர்மானியத் தொழில் திறனைக் கொண்டு ஜெர்மனிக்கான தானிய விளைநிலமாக மாற்றப்படும். நாஜிப் பிரச்சாரத்தின்படி, உக்ரைனில் வாழும் மக்கள் தாழ்ந்த மிலேச்சர்கள்; முதலில் அவர்களை சோவியத் ஒன்றியத்தின்

பிடியில் இருந்து விடுதலை செய்து ஜெர்மனியர்களின் வீடுகளில், ஆலைகளில், வயல்களில், ஜெர்மானியப் பொருளாதாரத்துக்குத் தேவையான வேறெங்கும் வேலை செய்யும் கூலி அடிமைகளாக மாற்ற வேண்டும்.

உக்ரைனையும் சோவியத் ஒன்றியத்தின் இதரப் பகுதிகளையும் வென்றெடுக்க வேண்டுமானால் அதற்கெதிராகப் போர் தொடுக்க வேண்டும்; அதற்கு முன்கூட்டிய தயாரிப்பு செய்தாக வேண்டும். இந்த நோக்கத்தோடு கோயபல்ஸ் தலைமையிலான நாஜி பிரச்சார அமைச்சரவை ஒரு இயக்கத்தைத் துவக்கியது.

சோசலிசக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி விவசாயிகளை நிரப்பந்திக்கும் பொருட்டு ஸ்டாலின் திட்டமிட்டு பேரழிவுப் பஞ்சத்தை உருவாக்கினார்; அந்தப் பயங்கரமான காலகட்டத்தில் உக்ரைனில் பெருந்திரள் படுகொலைகளை "போல்ஷ்விக்குகள் நடத்தினார்கள். என்ற அவதூறையையமாகக் கொண்டிருந்தது அந்த நாஜிப் பிரச்சார இயக்கம்.

உக்ரைனை ஜெர்மானிய இராணுவம் 'விடுதலை' செய்ய வேண்டும் என்பதாக உலக மக்களிடையே பொதுக் கருத்தை உருவாக்குவதுதான் நாஜிப் பிரச்சாரத்தின் நோக்கம். பெருமுயற்சி எடுத்தும், ஜெர்மானியப் பிரச்சார நூல்களில் சில ஆங்கிலத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்ட போதிலும் "உக்ரைனில் பெருந்திரள் படுகொலை" என்கிற நாஜி அவதூறு உலக அரங்கில் பெரிய வெற்றி பெற முடியவில்லை. சோவியத் ஒன்றியம் குறித்த தங்கள் அவதூறு வதந்தியைப் பரப்புவதற்கு இடலருக்கும் கோயபல்சுக்கும் உதவி தேவையாக இருந்தது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் அமெரிக்காவில் அத்தகைய உதவியைக் கண்டார்கள்.

ரடால்ஃப் ஹெர்ஸ்ட் - ரடால்ஃப் இட்வரின் தண்பர்

வில்லியம் ரடால்ஃப் ஹெர்ஸ்ட் — அமெரிக்காவில் மிகவும் பிரபலமான ஒரு பத்திரிக்கை முதலாளி. அந்தாட்டு மஞ்சள் பத்திரிக்கை உலகின் தந்தையாக விளங்கியவன். சோவியத் ஒன்றியத்துக்கு எதிரான மனவியல் பிரச்சாரப் போரில் நாஜிக்களுக்கு உதவுவதற்கு இந்தக் கோடிசுவரந்தான் முன்வந்தான். அமெரிக்க செனட் சபை உறுப்பினரும், கரங்கு முதலாளியும், பத்திரிக்கை முதலாளியும் பெரும் பணமுதலையுமான ஜார்ஜ் ஹெர்ஸ்ட்டின் மகன் வில்லியம்

ஹெர்ஸ்ட். "சான் பிரான்சிஸ்கோ டெய்லி எக்சாமினர்" என்கிற அக்குடும்ப நாளேட்டின் ஆசிரியராக வில்லியம் ஹெர்ஸ்ட் 1885-ஆம் ஆண்டு பொறுப்பேற்றான்.

ஹெர்ஸ்ட் பத்திரிக்கைப் பேரரசின் தொடக்கமாகவும் இது அமைந்தது. வட அமெரிக்க மக்களின் வாழ்விலும் சிந்தனையிலும் வலுவான செல்வாக்கு செலுத்துவதாக இந்தப் பத்திரிக்கை இருந்தது. அவன் தந்தை இறந்ததும், வில்லியம் ஹெர்ஸ்ட் தனது சுரங்கத் தொழில் பங்குகள் அனைத்தையும் விற்றுவிட்டு, அந்த மூலதனத்தை இதழியல் துறையில் முதலீடு செய்யத் துவங்கினான். பாரம்பரியமிக்க "நியூயார்க் காலை இதழ்" என்னும் நாளேட்டை அவன் முதலில் வாங்கினான். அதை ஒரு பரபரப்பூட்டும் கிசுகிசு குப்பைப் பத்திரிக்கையாக மாற்றினான். அவன் செய்திக் கதைகளை என்ன விலை கொடுத்தும் வாங்கினான். குரூமான அல்லது கிரிமினல் குற்றச் செய்திக் கதைகள் கிடைக்காத போது செய்திகளை உருவாக்கித் தரும்படி தன் நிருபர்களையும் புகைப்படக்காரர்களையும் நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாக்கினான். பொய்களும் புனைச் சுருட்டுகளும் குரூர அக்கிரம, அட்டூழியங்களை உண்மைகளைப் போலத் தருவதுதான் உண்மையில் மஞ்சள் பத்திரிக்கைகளின் தன்மைகள்.

ஹெர்ஸ்டின் இத்தகைய பொய்கள் தாம் அவனைக் கோடசுவரனாக்கின. பத்திரிக்கை உலகில் அவனை மிக மூக்கியப் புள்ளியாக்கின. 1935-லேயே உலகின் பெரும் செல்வந்தர்களில் ஒருவனாக விளங்கினான். அவனுக்கு 20 கோடி அமெரிக்க டாலர் சொத்துக்கள் இருந்தன. "நியூயார்க் காலை இதழை" வாங்கிய பிறகு பல நாளேடுகளையும் வார இதழ்களையும் வாங்கினான், துவங்கினான். 24 வாரச் செய்தி ஏடுகள், 12 வானொலி நிலையங்கள், 2 உலகச் செய்தி சேவைகள், சினிமாவுக்கான செய்திகளைத் தரும் ஒரு தொழில் நிறுவனம், கால்மாபாலின் சினிமாக்கம்பெனி இன்னும் பலவற்றை நிறுவினான். 1948-லேயே பால்டிமோ நகரில் அமெரிக்காவின் முதல் வானொளி நிலையத்தை நிறுவினான்.

ஹெர்ஸ்டின் செய்தி ஏடுகள் நாளொன்றுக்கு 1.3 கோடிப் பிரதிகள் விற்றன. சுமார் 4 கோடி வாசகர்கள் படித்தனர். அமெரிக்கமக்கட் தொகையில் சுமார் மூன்றிலொரு பகுதியினர் நாள் தோறும் ஹெர்ஸ்டின் செய்தியேடுகளைப்

வில்லியம் ரடால்ஃப் ஹெர்ஸ்ட் - அமெரிக்காவில் மிகவும் பிரபலமான ஒரு மஞ்சள் பத்திரிக்கை முதலாளி; முன்னோடி சோவியத் ஒன்றியத்துக்கும், ஸ்டாலினுக்கும் எதிராக மனவியல் பிரச்சாரப் போரில் நாஜிகளுக்கு உதவுவதற்காக இந்தக் கோடஸ்வரனே முன் வந்தான்.

படித்தனர். ஹெர்ஸ்டின் செய்திச் சேவைகள், திரைப்படங்கள் மற்றும் சங்கிலித் தொடர்செய்தியேடுகள் பெரும் எண்ணிக்கையில் மொழி பெயர்த்து பிரசுரிக்கப்பட்டதன் மூலம் அவனுடைய செய்திகள் உலக முழுவதும் உள்ள மேலும் பலகோடி மக்களை அடைந்தன.

பலப்பல ஆண்டுகளாக ஹெர்ஸ்டின் செய்திப் பேரரசு எவ்வாறு அமெரிக்க மற்றும் உலக அரசியலில் செல்வாக்குச் செலுத்தின என்பதை இந்தப் புள்ளி விவரங்களே தெளிவுபடுத்துகின்றன. அது பிரச்சாரம் செய்தவைகளில் சோவியத் ஒன்றியத்தின் அணி வரிசையில் இரண்டாம் உலகப் போரில் அமெரிக்கா குதிப்பதை எதிர்த்ததும், 1950-களில் நடந்த கம்யூனிச எதிர்ப்பு புதியமெக்கார்த்திய வேட்டைக்கு ஆதரவு கொடுத்ததும் அடங்கும்.

படுபிற்போக்குவாதம், தேசிய வாதம் மற்றும் கம்யூனிச எதிர்ப்பு வெறி ஆகியன வில்லியம் ஹெர்ஸ்ட்டின் கண்ணோட்டம். அவனது அரசியல் கடைகோடித்தனமான வலதுசாரி அரசியல். 1934-இல் அவன் ஜெர்மனிக்குப் பயணம் மேற்கொண்ட போது தனது விருந்தாளியாகவும் நண்பனாகவும் நாஜி இட்வர் அவனை வரவேற்றான். இந்தப் பயணத்துக்குப் பிறகு ஹெர்ஸ்ட்டின் செய்தி ஏடுகள்மேலும் தீவிரமான பிற்போக்கானவையாக மாறின.

சோசலிசம், சோவியத் ஒன்றியம், குறிப்பாக ஸ்டாலினுக்கு எதிரான பிரச்சாரக் கட்டுரைகளை ஹெர்ஸ்ட்டின் செய்தியேடுகள் தினந்தோறும் தாங்கி வந்தன. வெளிப்படையான நாஜி பிரச்சார நோக்கத்துக்காக தன்னுடைய பத்திரிக்கைகளைப் பயன்படுத்தவும் கூட ஹெர்ஸ்ட் முயன்றான். இட்வரின் வலது கையான கேயரிங்கின் கட்டுரைத் தொடர்களைப்

பிரசுரித்தான். பல வாசகர்களின் எதிர்ப்புகள் அம்மாதிரி யானவைகளைப் பிரசுரிப்பதை நிறுத்தவும், விநியோகத்தில் இருந்து திரும்பப் பெறவும் நிர்ப்பந்தித்தன.

இடலரைச் சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பிய பிறகு, ஹெர்ஸ்ட்டின் பரபரப்பூட்டும் செய்தியேடுகள் "சோவியத் ஒன்றியத்தில் நடக்கும் அட்டூழியங்கள்" பற்றிய கட்டுக்கதைகளால் நிரப்பப்பட்டன. படுகொலைகள், பெருந்திரள் படு கொலைகள், அடிமைத்தனம், ஆட்சியாளர்களின் ககபோகம், பரந்துபட்ட மக்களின் பட்டினி ஆகியவை சோவியத் ஒன்றியத்தில் நடப்பதாக நாள்தோறும் மிகப்பெரிய செய்திகள் இடம்பெற்றன. இவையெல்லாம் நாஜி ஜெர்மனியின் அரசியல் உளவுப்படையான கெஸ்ட்போவால் ஹெர்ஸ்ட்டுக்குத் தரப்பட்டவை.

கையில் கத்தியுடன் இருக்கும் கொலைகாரனாக ஸ்டாலினை சித்தரிக்கும் சோவியத் ஒன்றியம் பற்றிய கேலிச் சித்திரங்களையும் அண்டப் புளுகுச் சித்திரங்களையும் தனது முதல் பக்கத்திலேயே ஹெர்ஸ்ட்டின் நாளேடுகள் அடிக்கடி தாங்கி வந்தன. இந்தக் கட்டுரைகளை அமெரிக்காவின் 4 கோடி மக்களும், உலகம் முழுவதும் மேலும் பல பத்து இலட்சம் பேரும் நாள்தோறும் படித்தார்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது.

சோவியத் ஒன்றியத்துக்கு எதிரான ஹெர்ஸ்ட் ஏடுகளின் முதல் பிரச்சாரங்களில் ஒன்றாக, உக்கரைப் பஞ்சத்தின் விளைவாக இலட்சக்கணக்கானோர் மடிந்து விட்டார்கள் என்கிற புளுகு இருந்தது. "சோவியத் ஒன்றியத்தில் 60 இலட்சம் பேர் பட்டினியால் மாண்டார்கள்" என்கிற முதல் பக்கதலைப்புச் செய்தி "சிகாகோ அமெரிக்கன்" என்கிற நாளேட்டில் வந்ததோடு 1935 பிப்ரவரி, 18-ந் தேதி இந்தப் பொய் பிரச்சாரம் துவங்கியது.

"குலாக்குகள் எனப்படும் பணக்கார விவசாயிகளுக்கு எதிராக சோசலிச நடவடிக்கை என்கிற பெயரில் ஸ்டாலின் தலைமையில் போல்ஷ்விக்குகள் மேற்கொண்ட கட்டாயநிலவெளியேற்றம் மற்றும் திட்டமிட்ட பெருந்திரள் படுகொலைகளின் விளைவாக உக்கரைவில் பஞ்சம் - பட்டினிச் சாவுகள் ஏற்பட்டு பலபத்து இலட்சம் பேர் மாண்டனர்" என்ற புனை கதைகளை நாஜி ஜெர்மனியிடமிருந்து நாஜி ஆதரவான ரான ஹெர்ஸ்ட் பிரசுரிக்கத் துவங்கினான்.

தொடரும்

காடுகள் அழிகின்றன...

குழுதம் கொழுக்கிறது!

“குழுதம் பத்திரிகை ஐந்து ரூபாய் விலையில் அதிகமான பக்கங்கள் வெளியிடும்போது, உங்க பத்திரிகை வெறும் 28 பக்கத்திற்கு 5 ரூபாயில் விற்பது சரியா?” என்ற கேள்வியை புதிய கலாச்சாரம் பேருந்து விற்பனையின் போது தோழர்கள் அவ்வப்போது சந்திக்க நேரிடும். குழுதத்தின் மலிவு விலை இரகசியம் என்ன?

ஏற்கனவே குண்டுப் பத்திரிகையான குழுதம் புத்தாயிரமாண்டி விருந்து 160 பக்கங்கள் அடங்கிய பெருங்குண்டு பத்திரிகையாக மாறியிருக்கிறது. ஆனந்த விகடன் (144 பக்கம்) குங்குமம் (120) போன்ற ஏனைய வார இதழ்களை விட தற்போதைய குழுதம் பெருந்து விட்டது. தனது ‘சைஸ்’ பெருத்ததையே காலத்திற்கேற்ற மாறிக் கொள்வதாய் கூறும் குழுதம், தனது ‘லேட்டஸ்ட்’ கொள்கைப் பிரகடனத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு தெரிவித்திருக்கிறது:

“குழுதம் இனி ஒரு சிலருக்கு மட்டுமல்ல, எல்லோருக்காகவும் வெளிவரும். சமீபத்திய நேஷனல் ரீடர்ஷிப் சர்வேயின்படி குழுதம் படிக்கும் வாசகர்கள் 50 லட்சம். இந்தியாவின் முதல் 10 பத்திரிகைகளில் இடம் பிடித்திருக்கும் ஒரே தமிழ்ப் பத்திரிகை குழுதம் மட்டும் தான்”.

“இந்தச் சாதனையின் அடிப்படை வாசகர்களாகிய உங்களின் ஆதரவுதான். அந்த ஆதரவு எங்களை நெகிழச் செய்து, நன்றியுடன் கடினமாக உழைக்கத் துண்டுகிறது. இனி, 160 பக்கங்களோடு குழுதம் வெளிவரும். ஒவ்வொரு பக்கமும் புதிதாக இழைத்து, உழைத்து, கவனித்துச் செதுக்கப்படும். விலையும் 5 ரூபாயாக அதிகரித்திருக்கிறோம். இம்மாற்றம் ஒரு ஆரம்பம்தான். தொடரணும் உங்கள் ஆதரவுதான்.

— அன்புடன் ஆசிரியர்..”

படிக்கும் 50 இலட்சத்தில் இனடர் நெட்டும், ஈ-காமர்ஸும் என்னவென்றே தெரியாதவர்கள் தான் பெரும்பான்மையினர். ஆயினும் குழுதத்தின் செல்நெறியும், வாசகர்களின் வாழ்க்கையும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை.

சொல்லப் போனால் வாழ்வின் அவலத்தை ‘மறக்க’ வைப்பதுதான் குழுதத்தின் கடப்பாடு என்பார்கள். அவ்வண்ணமே வாசகர்களும் பழக்கப் பட்டிருக்கின்றனர்.

‘ஹிந்து’ பேப்பர், பில்டர் காபி, பிரஷர் குக்கர், கேஸ் அடுப்பு போன்ற நடுத்தர வர்க்கத்தின் பட்டியலில் குழுதமும் உண்டு. இரண்டு தலைமுறையாக, படித்த தமிழர்களின் குடும்ப உறுப்பினராக குழுதம் மாறிவிட்டது.

குழுதம் மட்டுமே தனது தோற்றத்தி விருந்து இன்று வரை தனது ‘பார்முலாவை’ மாற்றாமல் தொடர்கிறது. பழைய கள்ளை பாணையிலிருந்து, பாலிதீன் பைக்கு மாற்றியதுதான் குழுதம் காலத்திற்கேற்ப மாறுகிறது என்பதின் பொருள். குழுதம் தனது 50 லட்சம் வாசகர்களுக்காக நன்றியுடன் கடினமாக உழைப்பது என்பதின் பொருள் அந்த ‘பார்முலாவைக் காப்பாற்றுவதுதான். அதைப் புரிந்து கொள்ளும்போது குழுதத்தின் 160 பக்கங்களும் கை நிறையக் கிடைக்கும் கழுதை விட்டை களே என்பது தெரியவரும்.

ஆசிரியர் குழு

ஏனைய செட்டிக் குடும்பங்கள் வட்டி, மளிகை, வியாபாரம் செய்து வந்த போது, 1943-ஆம் ஆண்டு குழுதத்தைத் துவக்கினார் எஸ். ஏ. பி. செட்டியார். பகவத்கீதையை அடிக்கோடிட்டு படித்து ரசிக்கும் ஆன்மீகவாதியான செட்டியார், நடிகைகளின் அங்கங்களை ஒப்பிட்டு ரசிக்கும் லவகீகவாதியாகவும் இருந்தார். இவரது பக்தி + செக்ஸ் கலந்த சிட்டுக் குருவி லேகியம்தான் இன்று வரையிலும் குழுதத்தின் இளமையைக் காப்பாற்றுகிறது. கைலாயம் சென்று விட்ட செட்டியாருக்கு லேகியத் தயாரிப்பில் உதவி செய்தவர்கள் ஜி.ரா. சுந்தரேசன், ரா.கி. ரங்கராஜன் ஆகியோர்.

செட்டியாருடன் பங்குதாரராகச் சேர்ந்த பார்த்தசாரதி ஐயங்கார்தான் குழுதத்தின் இன்றைய பதிப்பாளர். நெற்றியில் நாமமிடும் தீவிர வைஷ்ணவாளாக இருந்தாலும், துட்டு விசயத்தில் இவரிடம் யாரும் நாமம் போட முடியாத

அளவுக்கு கறாரான வியாபாரப் பேர்வழி. 90களின் ‘தமிங்கில’ புகத்திற்கேற்ப குழுதத்தை மாற்றியவர்களில் சுகூதாவும், மாலனும் முக்கியமானவர்கள். ‘எண்ணல்தான் சங்குலேஷன் உயர்ந்தது’ என்று குழுதத்தின் பங்குதாரர்களாக மாற விரும்பியதால் இந்த முன்னாள் ஆசிரியர்கள் வெளியேற்றப்பட்டார்கள். வெளியாட்களை ஆசிரியராகப் போட்டால்தானே இந்தத் தொல்லை என அமெரிக்காவில் மருத்துவத் தொழில் புரியும் செட்டியாரின் மகன் ஜவஹர் பழனியப்பனை ஆசிரியராக்கியிருக்கிறார்கள்.

குழுதத்தின் ஆசிரியர் குழுவினர், வார இறுதியில் ‘உடல்வெட்டல் ஓட்டலில் டிபன்’ சாப்பிட்டு, மாலையில் மெரினாக் கடற்கரையில் அமர்ந்து அடுத்த வார இதழின் செய்திகளை விவாதிப்பார்களாம். கடந்த 53 ஆண்டுகளாக வெளிவந்த 2809 குழுதக் குட்டிகளைப் பெற்றெடுத்த பாவம் மெரினாக் கடற்கரையையே சாரும் ஆயினும் இதே அரட்டையைத்தான் கிராமத்தின் பணக்காரப் பண்ணைப் பெரிசுகள், திண்ணையில் தொந்தி புரள, வாயில் குதப்பிய வெற்றிலையுடன், ‘அடுத்தாத்து அம்புஜத்தை கவனிச்சேனா ஓய்’ என்று பல நூற்றாண்டுகளாய்ச் செய்து வருவதும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

இலாபமே துணை

வாரம் 5 லட்சம் பிரதிகள் என ஆண்டுக்கு 265 லட்சம் குழுதங்கள் விற்பனையாகின்றன. குழுதத்தின் விலையான 5 ரூபாயில், அதன் அனைத்து விதமான செலவுகளையும் கணக்கிட்டால் அடக்க விலை அதிகபட்சமாக ரூ. 3.50 வரும். எனில் ஒரு இதழின் லாபம் 1.50. ஆண்டுக்கு 3 கோடியே 97 லட்சத்துக்கு 50 ஆயிரம் ரூபாய். குழுதத்தின் ஒரிதழில் 30 பக்கங்கள் விளம்பரத்திற்காக ஒதுக்கப்படும். அட்டை, வண்ணம், சிறப்பு என எல்லா விளம்பரங்களையும் கணக்கிட்டால் 1 பக்கத்திற்கு மிகக் குறைந்த பட்சம் 75 ஆயிரம் ரூபாய் வரலாம். இவ்வகையில் வருடத்திற்கு 11 கோடியே 92 லட்சத்து 50 ஆயிரம் ரூபாய். தீபாவளி, பொங்கல், புத்தாண்டு என சிறப்பிதழ்களின் கூடுதல் வருமானத்தை சேர்த்தால் மொத்த ஆண்டு வருமானம் 20 கோடியைத் தாண்டும். மாலையதி, குழுதல் பக்தி ஸ்பெஷல் போன்ற குழுதம் குடும்ப பத்திரிகைகளின் வருமானம் தனி.

குழுதத்தின் இட ஒதுக்கீடு

விளம்பரங்கள் போக உள்ள 130 பக்கங்களில் சராசரியான இட ஒதுக்கீடு.

தலைப்பு வாரியாக பின்வருமாறு, சமூகம் - 5, அரசியல் - 15, சினிமா - 19, தொலைக்காட்சி - 5, இசை - 1.5, விளையாட்டு - 2, மருத்துவம் - 5, வாசகர் கடிதம் - 2, உலகச் செய்தி - 2, ஜோக் - 3, சிறுகதைகள் - 9, ஒரு பக்க கதைகள் - 4, புதிர் போட்டி - 2, தொடர் கதைகள் - 15, உணவுசமையல் - 2, சுற்றுலா - 4, பேஷன் - 4, வேலை, கல்வி - 3, கவிதை - 2, வியாபாரம் சுய முன்னேற்றம் - 5, நூல் அறிமுகம் - 1, பக்தி ஆன்மீகம் - 5, அரசு கேள்வி பதில் - 2, இதரவை - 12.5 என ஒதுக்கப்படுகிறது. குழுதம் ஒரு பென்ஸி ஸ்டோரின் மினுமினுப்பைக் கொண்டிருக்கும். இத்தனை சமாச்சாரங்கள் இருந்தாலும் அத்தனையிலும் குழுதத்தின் லேகியம் கலந்திருக்கும்.

இட ஒதுக்கீட்டில் எழுத்து ஒதுக்கீடு

படங்கள் இல்லாமல் குழுதத்தின் ஒரு பக்கத்தில், 200 வார்த்தைகள் இடம் பெறும். குழுதத்தின் எல்லாக் கட்டுரைகளிலும் செய்தி போன்ற அரட்டை, ரசனை நடை, கிசுகிசு நடை, புனைப்படம், ஓவியம், வடிவமைப்பு இடம் ஆகியவை இடம் பெறும். குழுதத்தின் தொடர் - சிறு - ஒரு பக்க கதைகளுக்குரிய 30 பக்கங்களை கழித்து மீதியுள்ள 100 பக்கங்களைப் பிரித்துப் பார்த்தால்,

செய்தி, அரட்டை = 40 பக்கங்கள், படங்கள் = 36 பக்கம், கிசுகிசு நடை = 23 பக்கம் எனவரும். இதில் வாசகர்கள் ஓரளவிற்கேனும் துளியூண்டாவது செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வது 40 பக்கத்தில் மட்டும்தான். அதாவது 8000 வார்த்தைகள். இதை புதிய கலாச்சாரத்தின் வார்த்தை - பக்க அளவிற்கு மாற்றினால் 13 பக்கங்கள் வரும்.

இந்த 13 பக்க செய்திகளைத் தேர்வு செய்து, கண்டு, கேட்டு, படித்து, சுட்டு, மொழிமாற்றி, இன்னும் மூளையை சுசுக்கி எழுதினாலும் - ஒரு மனித மூளை உழைக்க வேண்டியது அதிக பட்சம் 24 மணி நேரம் மட்டும்தான். இதையே கிசுகிசு - லேகியம் கலந்து ஊதிப்பெருக்கி எழுத கூடுதலாக ஒரு 24 மணி நேரம் வேண்டும். ஆனால் இதற்காகவே புரசைவாக்கத்தில் ஒரு மாளிகையைக் கட்டி, எல்லா நவீன வசதிகளையும் ஏற்படுத்தி, ஒரு பெரும் கூட்டமே வேலை செய்கிறது என்றால் தமிழன் செய்த பாவம் தான் என்ன?

புகைப்படங்கள்

குழுதத்தின் கதைகளில் இடம்பெறும் ஓவியங்களைக் கழித்துப் பார்த்தால் சமார்

35 பக்கங்களை நிரப்பும் அளவுக்கு புகைப்படங்கள் வருகின்றன. இதில் சினிமா மனிதர்கள் - கவர்ச்சிப் படங்கள் 15 பக்கம், பிரபல அரசியல் தலைவர்களின் விதவிதமான கோணங்கள் 6 பக்கம், ஊருக்கு உபதேசம் செய்யும் தமிழக சமூகப் பிரபலங்கள் 6 பக்கம், இயற்கைக் காட்சிகள் 4 பக்கம், பொது மக்கள் 3 பக்கம் எனவும் இடம் பெறுகின்றனர். அதிலும் பொதுமக்கள் ஸ்டம்ப்சைசில் கறுப்பு - வெள்ளையில் தோன்றுவார்கள். சினிமாத் தோல் மட்டும் பளபளப்பு காசுதத்தில் பல வண்ணத்தில் முழு - அரை - கால் பக்க அளவுகளில் இடம் பெறும்

ஒரு கட்டுரையின் மையமான விசயத்திற்கு வலு சேர்க்கும் விதத்தில் தான் புகைப்படங்கள், ஓவியங்கள் மற்றும் வடிவமைப்பு போன்றவை இடம் பெறும். ஆனால் குழுதத்தின் குறிப்பிட்ட கட்டுரைக்குள் நுழைவதற்கு ஆசை காட்டி அழைப்பதற்கே இவை பயன்படுகின்றன. இன்னும் 'பனிச்' சென்று புரிய வேண்டுமானால் தரங்குறைந்த மேக்கப்படன் தெருவோரத்தில் நிற்கும்

குழுதம் 50 லட்சம் வாசகர்களுக்காக உழைப்பது என்பதன் பொருள், குழுதம் பார்முலாவைக் காப்பாற்றுவது தான். அதைப் புரிந்து கொள்ளடால், அதன் 160 பக்கங்களும் கைநிறையக் கிடைக்கும் கழுதை விட்டைகளே என்பது தெரிய வரும்.

விபச்சாரி 'வாரீயா' என்றழைப்பதைத் தான் குழுதத்தின் புகைப்படங்களும் உணர்த்துகின்றன.

மேலும், சினிமா, பெண், மேட்டுக்கு; வாழ்க்கை, பேஷன் ஆகியவற்றின் புகைப்படங்கள் ஏற்படுத்தும் அழகு பற்றிய படிமங்கள், குழுதத்திற்கு பிரியானி போடும் விளம்பரங்களுக்கு தேவையான ஒன்றாகவும் இருக்கிறது.

விளம்பரங்கள்

'பெண்களின் கனவு எல்லா வயதிலும் பெண்களின் கனவு ஆரோக்கியம்! கட்டுடல்! அழகு - மெடிக்கின் 'சுந்தரி கேப்பூல்' விளம்பரத்தின் வாசகம். குழுதம் உருவாக்க விரும்பும் மனிதர்களின் சாரத்தை ஒரு கவிதை போல 30 பக்க விளம்பரங்களும் தெரிவிக்கின்றன. நுகர்பொருள் நடுத்தர வர்க்கத்தையும் குறிப்பாக பெண்களையும் குறி வைத்து ஏவப்படும் இந்த விளம்பரங்கள் குழுதத்தின் சாரத்தை எளிமையாக புரிய வைக்கும். பற்பசை, சோப், தேநீர், ஊறுகாய், காஃபி, பட்டு, பாத்திரங்கள், ஆன்மீகம், அனாதை இல்லம், ஆணுறை, உடலுறவு மாத்திரைகள், பைனான்ஸ், எல்.ஐ.சி. பாலிசி, கம்ப்யூட்டர் கல்வி, கருவளையம், ப்ரா, கூந்தல்தைலம், உடல் மெலிவு மாத்திரைகள், ஒன்று வாங்கினால் ஒன்று இலவசம், கூப்பன் காட்டினால் தள்ளுபடி, மெகா பரிசுப் போட்டி என்று நிலைக் கண்ணாடி முன், தன்னையும், தன் வாழ்க்கையையும் பாக்க, ரசிக்க, அடைய வாசகர்களை பெண்களைப் பயிற்றுவிக்கின்றன.

குழுதவியல்

குழுதம் முதலாளிகள் உருவாக்கி இருக்கும் குழுதவியல் என்ற இரசனைதான் அவர்கள் கட்டிக்காத்து வரும் ஒரே சொத்து. அரசியல் ஆன்மீகம் தொடங்கி, செக்ஸ் சினிமாவரை ஆட்சி செய்யும் அந்த இரசனை, மூளையின் சிந்தனை நரம்புகளை மக்கிப் போக வைக்கிறது.

குழுதத்தின் அட்டையில் 80 சதவீதம் திரைப்பட நடிகைகள் கவர்ச்சியுடன் இடம் பெறுவர். அந்தக் கவர்ச்சியின் பின்னணியில் அரசியல் - சமூகக் கட்டுரைகளின் தலைப்பு பனிச்சென்று தெரியும். வெள்ளை பனியன் அணிந்த நடிகை சிம்ரனின் இடையில் ஃப்ளோரன்ட் ஆரஞ்சு வண்ணத்தில் 'தீண்டாமைக் கிராமங்கள்' என்றொரு அட்டை சமீபத்தில் வெளிவந்தது. தீண்டாமைக் கட்டுரைக்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையோ, சேரிகளையோ

போடுவதற்குப் பதில் சிம்ரனைப் போட்டியிருப்பது ஆத்திரமாக அருவருப்பாக இல்லையா? அடுத்த வாரத்தின் வாசகர்கடத்தில் 'சினிமாவில் கூட சிம்ரன் இத்தனை அழகாக இல்லை' என்று ஒருவர் எழுதுகிறார். இதுதான் குமுதவியலின் சாதனை.

எழுத்தில் குமுதம் செய்வதை காட்சியாக 24 மணி நேரமும் சன்.டி.வி. செய்கிறது. அதனால் ஓரளவு முற்போக்கு - அரசியல் ஆர்வலர்களின் வட்டத்தை இழுப்பதற்கு கருரில் தாலிகட்டிய சிறுமிகள், மதுரையில் விபச்சாரம் செய்யும் சிறுமிகள், வீட்டைவிட்டு ஓடிவரும் சிறுவர்கள், மேலவளவு தீண்டாமைபோன்ற செய்திகளை குமுதம் வெளியிடுகிறது. இந்தத் தூண்டலில் சிக்கும் புதியவர்கள் ஏனைய பக்கங்களையும் படிக்க வேண்டும் என்பதுதான் நோக்கம். குமுதத்தின் ஆன்மீகம், வேலை வாய்ப்பு, கல்விப் பயிற்சி, உடல்நலம் போன்ற பிரிவுகளுக்கும் இது பொருந்தும். தந்தமது நோக்கத்திற்காக குமுதத்தை திறப்பவர்களை, மூடும்போது மூளை மரத்த பிண்டங்களாக மாற்றுவதுதான் குமுதவியலின் மகிமை.

அரசியலையும், சமூகவியலையும் உருவிவிட்டு தலைவர்களது பழக்கவழக்கங்கள், உறவுகள், மோதல்கள் போன்றவற்றைத் தருவதுதான் குமுதத்தின் அரசியல் கட்டுரைகள். "வைரமுத்துவுடன் திடீரென்று மாமல்லபுரம் செல்கிறார் கலைஞர். ரஜினி, கமல், அண்ணா, பெரியார் பற்றி விவாதிக்கும் கலைஞர், ஆரஞ்சுச் சாறு குடித்த கலைஞர், பொறித்த மீனை வைரமுத்துவுக்குப் போடச் சொல்லும் கலைஞர்; வீட்டு நாயை சமாதானப்படுத்துமாறு செல்போனில் அழைக்கும் தயாரான அம்மாளுடன் பேசும் கலைஞர் - இவையே 'கலைஞரின் மாமல்லபுரம் விசிட்' பற்றிய 4 பக்க கட்டுரைச் செய்திகள்.

இப்படி தலைவர்களது, சேட்டைகள், பேட்டிகள், சவடால்கள், சந்தர்ப்ப வாதங்கள் அனைத்தையும் மறக்கச் செய்து அவர்கள் பல் தேய்த்து - பழம் தின்ற கதைகளை ரசனையுடன் வெளியிடுவதில் குமுதம் ஒரு முன்னோடி.

காந்தி ஜயந்தியை நினைவு கூறும் குமுதம், பொள்ளாச்சி பூச்சி மருந்து வியாபாரி ஒருவர் காந்தி தபால் தலைகளைச் சேகரித்திருப்பதை தெரிவிக்கிறது. பொங்கல் சிறப்பிதழ் ஒன்றில், தமிழே தெரியாத பம்பாய் நடிகை பொங்கலிடுவதையும்,

கோலமிடுவதையும், பொங்கல் பற்றிய அவரது தத்துவங்களையும் வெளியிடுகிறது. காதல் சிறப்பிதழ் ஒன்றில், சேலம் அருகே உள்ள கிராமத்தினர், ஓடிப்போகும் காதுல்களை மீட்டு வந்து சுடுகாட்டில் தாலிகட்ட வைப்பதாக ஒரு செய்தி. இங்கே காந்தியும், காதுலும், பொங்கலும் அரட்டையை விட கீழான ரசனையில் ஜொலிப்பதுதான் குமுதவியலின் புதுமை.

முன் அட்டை முதல் பின் அட்டை வரை எல்லா பக்கங்களிலும் சினிமா விரலியிருக்கும். நடுத்தர வர்க்கத்து பெண்மணிகள் சமைத்து ஓய்ந்த நேரங்களில் பேசிக்கொள்ளும் ஒரே சமூக விசயம் குமுதத்தின் சினிமா செய்திகள் தான். அரசியல் தலைவர்களை விட சினிமா நாயகிகளின் பழக்க வழக்கங்கள் நுணுக்கமாகப் பதியப்படும். சினிமாக் குமுதத்தான் வாசகர்களின் ரசனை, படிப்பு, கண்ணோட்டம் அனைத்தையும் கற்றுக் கொடுக்கிறது.

நடுத்தர வர்க்கத்துப் பெண்மணிகள் சமைத்து ஓய்ந்த நேரங்களில் பேசிக்கொள்ளும் ஒரே சமூக விஷயம் குமுதத்தின் சினிமா செய்திகள்தான். சினிமாக் குமுதத்தான் வாசகர்களின் ரசனை, படிப்பு, கண்ணோட்டம் அனைத்தையும் கற்றுக் கொடுக்கிறது.

மோனிகா விவினஸ்கி குண்டான செய்தியும், டென்னிஸ் நட்சத்திரங்கள் அகாஸி - ஸ்டெபிகிராப் காதல் படங்களும் அயல்நாட்டு செய்திகளாய் அணிவகுக்கும். 'குடும்ப விழாவில் உங்களை ரகசியமாக பெண் பார்க்கும் போதும்', விருந்திற்கு வந்த இளைஞர் கூட்டம் உங்கள் மாப்பிலிருந்து கண்ணை அகற்றாமல் இருப்பதற்கும் போட வேண்டிய உடைகள், அழகுக் குறிப்புகள் 'பேஷன் வாட்ச்' பகுதியில் இடம் பெறும். இவைவெயல்வாரம் விபச்சாரத்திற்கான வழிமுறைகள் என்பது படிக்கும் பெண்களுக்குத் தோன்றாது.

பத்திக் கட்டுரையில் தஞ்சாவூர்க் கோவில்களின் புராண புரட்டுக் கதைகள் குமுதவியலின் திரைக்கதை வடிவில் வெளியாவும். சென்று வரும் செல்வு, பாவ - பரிகார பட்டியல், கதை சொல்லும் நீதி, குறிப்பிட்ட கடவுள் எந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் என்ற குறிப்பும்

உண்டு. 'இந்து' உணர்வை எழுப்பப் போராடும் இந்து முன்னணி கூட இவ்விசயத்தில் குமுதத்திடம் பிச்சை எடுக்க வேண்டும்.

பத்திக்குப் பிறகு வியாபாரம், சுய முன்னேற்றம், இரண்டரை லட்சம் முதல் போட்டு 73,000 கோடியில் நிற்கும் திருபாய் அம்பாணியின் கதை ஆங்கிலப் படத்தின் டிரெய்லர் போல வரும். மோசடியால் முன்னேறிய இத்தகைய 'பிசினஸ் மகாராஜாக்கள்' குமுதத்தின் கைபட்டு உழைப்பால் உயர்ந்த உத்தமர்களாக காட்சியளிப்பார்கள்.

பாலுறவு இச்சையைத் தூண்டிவிட்டு, வேறு ஒன்றில் முடியும் 1 பக்க கதைகள், கள்ள உறவு தத்துவப் புகழ் பாலகுமாரன் போன்றோரின் தொடர்கதைகள் போன்றவை குமுதவியலின் கதை இலாகாவில் தவறாமல் இடம் பெறும்.

இப்படித்தான் குமுதத்தின் ஒவ்வொரு பக்கமும் உழைத்து, இழைத்து, செதுக்கி உருவாக்கப்படுகிறது. சர்ரியலிசம், மாஜிகல் ரியலிசம், போஸ்ட் மாடர்னிசம் போன்ற, சிறு பத்திரிகைகள் மண்டை பிளக்க விவாதிக்கும் இசங்களின் நடைமுறை உதாரணம் குமுதம் மட்டும்தான். வாழ்க்கையை விளையாட்டாக, வேடிக்கையாக, ரசனையாகப் பார்க்க வைக்கும் குமுதவியல், வாழ்க்கையைத் தீவிரமாகப் பார்க்க விடாமலும் விளையாற்றுகிறது. நினைவில் நிற்காத குமுதத்தின் பக்கங்கள், நினைவில் நிறுத்த வேண்டிய பிரச்சினைகளை மறப்பதற்கும் கற்றுக் கொடுக்கிறது. குமுதத்தின் நொறுக்குத்தீனி ரசனை, வாழ்க்கை பற்றிய சமூக மதிப்பீடுகளை நொறுக்குகிறது.

தமிழ் சினிமாவிற்கு விதிக்கப்படும் கேளிக்கை வரி குமுதத்திற்கு கிடையாது. குமுதத்திற்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் தபால், ரயில் சலுகைக் கட்டணங்களின் மதிப்பு பல கோடியிருக்கும். பொதுத் துறைகள் நடடமடைய குமுதமும் ஒரு காரணம் என்பதை தொழிலாளிகள் உணர வேண்டும். மரங்களை வெட்டிக் கூழாக்கித் தான் செய்திக் காகிதம் தயாரிக்கப்படுகிறது. ஒரு வருட குமுதத்திற்கு தேவைப்படும் காகிதம் சுமார் 32 லட்சம் மெட்ரிக் டன்னாகும். குமுதத்திற்காக உலகெங்கும் லட்சக்கணக்கான மரங்கள் ஆண்டுதோறும் அழிக்கப்படுகின்றன.

குமுதத்திடமிருந்து காட்டின் இயற்கை வளத்தையும், நாட்டின் சிந்தனை வளத்தையும் காப்பாற்றுவர்கள்.

★ இளநம்பி

ஏழாவது ஆண்டாக மக்கள்கலை இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ் மக்கள் இசை விழா தஞ்சை திருவள்ளூர் திடலில் (திலகர் திடல்) 5.2.2000 சனிக்கிழமை அன்று சிறப்புற நடந்தேறியது.

இதுவரை நடைபெற்ற பேரணிகளைக் காட்டிலும் நெடிதாக அமைந்த கலைப் பேரணியுடன் காலை நிகழ்ச்சிகள் துவங்கின.

கருத்தரங்கிற்குத் தலைமை வகித்துப் பேசிய தோழர். கதிரவன் (மாநிலச் செயற்குழு உறுப்பினர், ம.க.இ.க.) விழாவின் நோக்கத்தை விளக்கிப் பேசினார்.

முதன்மையுரையாற்றிய தோழர். காளியப்பன் இந்துமதவெறி பா.ஜ.க.வின் ஆட்சி, அதன் மதவெறி, மறுகாலனியாக்கக் கொள்கைகள், அதனை ஆதரித்து நிற்கும் திராவிடக் கட்சிகள் ஆகியவற்றை அம்பலப்படுத்தியதுடன் தமிழ்வழிக் கல்வி, தமிழ் மக்கள் இசை ஆகிய கோரிக்கைகளுக்கும் இவர்களுக்கெதிரான போராட்டத்திற்கும் உள்ள பிரிக்கவொண்ணாத தன்மையையும் விளக்கினார்.

அடுத்த நிகழ்ச்சியான சித்தர் பாடல்கள் இசையரங்கத்தில் திருமூலர் முதல் குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு வரையிலான பல்வேறு சித்தர்களின் பாடல்களில் நாட்டுப்புற செவ்வியல் இசைக் கூறுகள் விரவியிருப்பதை இசைநயத்துடன் பாடிக் காட்டி விளக்கமும் அளித்தார் திரு. கோடலிங்கம்.

முற்பகல் நிகழ்ச்சிகளின் இறுதியாக பாரதிதாசன் பாடல்கள் அடங்கிய ம.க.இ.க.வின் "பாரடா இந்த மானிடப் பரப்பை" என்ற பாடல் ஒலிப்பேழையை சொல்லாய்வறிஞர் ப. அருளி வெளியிட ஒவியர் மருது அதனைப் பெற்றுக் கொண்டார். பாவேந்தரின் கவிநயத்தையும், தமிழுணர்வையும் சான்றுகளுடன் விளக்கி வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தினார் அருளி.

தோழர். ஜோன் லின்டனின் உரையுடன் துவங்கியது. பிற்பகல் நிகழ்ச்சி. ச,ரி,க,ம,ப,த,நி என்பவை வடமொழிச் சுரங்களைக் குறிக்கும் குறியீட்டு எழுத்துக்கள் அல்ல என்பதை நிறுவிப் பேசினார் சமஸ்கிருத மாணவியான ஜோன் லின்டன். இது

ம.க.இ.க.வின்

தமிழ் மக்கள் இசை விழா

ஏழாவது ஆண்டு

குறித்து ஆபிரகாம் பண்டிதர் வெளியிட்டுள்ள ஆய்வுடன் பொருத்தமான வேறு தரவுகளையும் இணைத்து இந்த இசைக்களவை நிருபிக்கும் வகையில் அமைந்தது அவரது உரை.

பிரச்சாரப் பாடல்களுக்கு இசைநயம் சாத்தியமில்லையா என்ற கேள்விக்கு விடையளித்தது தோழர். மருதையனின் உரை. பிரச்சாரம் செய்யாத பாடல்கள் என்று கருதி ரசிக்கப்படும் தியாகய்யர் பாடல்கள் முதல் திரை இசைப்பாடல்கள் வரை அனைத்துமே பிரச்சாரப் பாடல்கள்தான் என்றும் நமது பாடல்கள் எதிர்ப் பிரச்சாரம் என்பதே உண்மை என்றும் அவர் கூறினார். காலாவதியான இசையைக் காலங்கடந்த இசையெனப் போற்றுவதை விளக்கி, நம்முடைய முதன்மையான நோக்கம் காலத்தைக் கைப்பற்றுவதேயன்றி காலங்கடந்த இசையைப் படைக்கத் தவமிருப்பதல்ல என்றார். உரையின் இடையில் பொருத்தமான பாடல்களை தோழர் கோவன் கலைக்குழுவினருடன் இணைந்து பாடினார்.

கருத்தரங்கில் இறுதியாக முனைவர். அரிமளம் பத்மநாபன் உரையாற்றினார். தமிழ் மேடை நாடகப் பாடல்களின் ஊடாக ஒரு சனரஞ்சக இசையை சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் எப்படி அறிமுகப்படுத்தினார் என்பதை பல்வேறு எடுத்துக் காட்டுகள் வாயிலாக விளக்கினார். நாட்டுப்புற, செவ்வியல், மேற்கத்திய இசைகளை என்னென்ன நாடகப் பாடல்களில் அவர் எவ்வாறு பயன்படுத்தினார் என்பதை இசை நயத்துடன் பாடியும் காட்டினார்.

கொம்பும் முரசும் பறையும் முழங்க எழுச்சியுடன் துவங்கியது மாலை நிகழ்ச்சி. திரைப்பட இயக்குநர் சேகர் துவக்க உரையாற்றினார். இத்தகையதொரு பெரும் மக்கள் திரளைத் தான் எதிர்பார்க்கவில்லையென்றும், குறிப்பாகப் பெண்கள் பெருமளவில்

கலந்து கொண்டிருப்பது பெரிதும் மகிழ்ச்சியளிப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். பெரிய நட்சத்திர நடிகர்கள் இல்லாமல், மக்கள் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்ட கதைகளை, குறைந்த செலவில் தயாரிப்பது என்ற தனது கொள்கையின் விளைவாகத் திரையுலகில் தான் பெற்ற அனுபவங்களைக் கூறி, மக்கள் நலனுக்கெதிரான திரைப்படங்கள் வரும்போது அவற்றுக்கெதிராக மக்கள் போராட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

மக்களிடம் பரப்பப்படும் தொலைக்காட்சி மோகத்தை அம்பலப்படுத்தும் ஆத்தார் கோமதி குழுவினரின் வில்லுப்பாட்டு பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. புராணக் கதைகளை மட்டுமே வில்லுப்பாட்டாக நடத்தும் மரபைக் கைவிட்டு மக்களின் தேவைக்கேற்ப புதிதாகத் தயாரிக்கப்பட்ட அவரது பாடல்கள், தொலைக்காட்சி விளம்பரங்கள், தொடர்கள், அறிவிப்பாளர்களின் நுனி நாக்குத் தமிழ்கிலும், அவர்களது ஆபாச உடை ஆகியவற்றை அம்பலப்படுத்தியது. குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களைச் சீரழிக்கும் சன் தொலைக்காட்சியைத் தனது வில்லாலும் சொல்லாலும் அடித்தார் ஆத்தார் கோமதி.

திண்டுக்கல் சீனிவாசன் குழுவினரின் மதுரை வீரன் மேடை நாடகப் பாடல்கள் சாதி - தீண்டாமையைச் சாடின. பருவம் வந்த பொம்மிக்குக் காவல் இருக்க வந்த மதுரைவீரனை சங்கிலியன் என்று சொல்லி இழிவு படுத்துகிறான் பொம்மி. "உங்கள் மேல்சாதின்னு யார் சொன்னது. நீங்களா சொல்லிக்குவீங்க, நாங்க கேட்டுக்கிடணுமோ" என்ற பாணியில் அமைந்த எளிய கேள்விகள் மூலம் பொம்மியின் சாதித்தமிரை மதுரைவீரன் உரிக்கும் காட்சியில் மக்களின் சிரிப்பும் கைத்தட்டலும் சாதிவெறியர்களைக் குறுக்கச் செய்திருக்கும்.

பாரதிதாசன் பாடல்கள், ம.க.இ.க.வின் புரட்சிகரப்பாடல்கள், மாஞ்சோலை இசைச் சித்திரம் என மூன்று நிகழ்ச்சிகளை அளித்தது ம.க.இ.க.வின் கலைக்குழு. "மக்களின் வாழ்க்கையையும் போராட்டத்தையும் இசைப்பதுதான் மக்கள் இசை" என்பதை தாயிரவருணிப் படுகொலையை மையமாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட இந்தச் சித்திரம் உணர்த்தியது.

இசை விழா கருத்தரங்கிற்குத் திரண்டு வந்த மக்கள் கூட்டம்

பாரதிதாசன் பாடல் ஒலிப்பேறையை சொல்லாய்வறிஞர் அருளி வெளியிட ஒவியர் மருது பெற்றுக் கொள்கிறார்.

மாலை நிகழ்ச்சியில் ம.க.இ.க. கலைக்குழுவினர் புரட்சிகர கலை நிகழ்ச்சி

தாமிரவருணிப் படுகொலைக்கு அந்நதியிடம் நியாயம் கேட்பதைப் போலவும், "இப்போதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமா, இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக அந்த மேற்கு மலைத் தொடரில் நடக்கும் படுகொலைகளை நீங்கள் அறிய மாட்டீர் களா?" என்று நதியின் குரல் ஒலிக்க, அதன் தொடர்ச்சியைத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் உருவான வரலாற்றையும், தோட்டத் தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கை யையும் கவிதை, பாடல், நடனம் இவற்றினூடாகக் காட்டியது இசைச் சித்திரம். ஊன்றிக் கவனித்து, ஒன்றி உணர்ச்சிவயப்பட்டனர் மக்கள்.

கீழ்த் தஞ்சை களத்துப் பாடல்கள் பொதுவுடைமை இயக்கத் தியாகிகளான களப்பாள் குப்பு, இரணியன், சிவராமன் போன்றோரைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் மக்களிடம் இருக்கும் கலைப்படைப்புக் கான உள்ளுறை ஆற்றலுக்குச் சான்றாக அமைந்தன.

பாடல் நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையே அரங்கேறிய கோவை ஜமாப் குழுவினரின் ஜிக்காட்டம், சுந்தரராமன் குழுவினரின் தேவராட்டம், ரெட்டிப் பானையம் வீரசோழக் குழுவின தப்பாட்டம், கோலாட்டம், நையாண்டி மேளம், திருச்சி - செங்குளம் காலனியைச் சேர்ந்த தோழர்கள் நடத்திய புலியாட்டம், கோத்தர்களின் பாரம்பரிய சமூக நடனம் - போன்ற ஆட்ட வகைகள் தமிழகத்தின் செழுமையான கலை மரபிற்குச் சான்றாக விளங்கின. அவை தேங்கி, அழிந்து விடாமல் இருக்க வேண்டுமானால் அவற்றை மக்கள் விடுதலையின் தேவைக்கேற்ப வளர்த்தெடுத்தாக வேண்டும் என்ற அவசியத்தையும் உணர்ந்தின.

பழமையைப் போற்றுதற்கும், பார்ப்பனியத்தைப் பேணுவதற்கும் நடத்தப்படும் தியாகய்யர் உற்சவம், சென்னையின் சபாக் கச்சேரிகள் ஆகியவற்றுக்குச் செலவிடப்படும் தொகை பலகோடி. சனரஞ்சக இசை என்ற பெயரில் மக்கள் மத்தியில் பரப்பப்படும் திரையிசையின் பண்பலத்தையும் செல்வாக்கையும் பற்றியோ விளக்கத் தேவையே இல்லை.

வானொலி, வானொளி ஆகிய ஊடகங்களையும், சந்தையையும் தம் கைப்பிடியில் வைத்துக் கொண்டு ஆண்டு முழுவதும் 24 மணிநேரமும் மக்களின் சிந்தனையின் மீதும், உணர்ச்சியின் மீதும் எதிரிகள் நடத்தி வரும் தாக்குதலை மீறி,

ஆண்டுக்கு ஒருநாள் நடத்தப்படும் இந்தத் தமிழ் மக்கள் இசைவிழாவிற்கு மக்களின் ஆதரவு பெருகித்தான் வருகிறது. கலைநுட்பமும் இசையறிவும் பெறுவதற்கான கல்வி மறுக்கப்பட்ட மக்கள், உழைப்பே வாழ்க்கை என்று சாரம் உறிஞ்சப்பட்ட மக்கள் களத்தில் நிற்கிறார்கள். அவர்களது விடுதலைக்கான கலையை, இசையைப் படைத்தளிக்க வேண்டியது சமூக உணர்வு கொண்ட கலைஞர்களின் கடமை

